

M.G. de Koning

**COMENTARIU ASUPRA
EPISTOLEI CĂTRE
ROMANI**

Oude Sporen 2008

Introducere.....	6
1. Evanghelia lui Dumnezeu (Romani 1.1-7).....	8
2. Dorul lui Pavel (Romani 1: 8-15).....	10
3. Evanghelia – puterea lui Dumnezeu în mântuire.....	13
4. Omenirea fără Dumnezeu (Romani 1:22-32).....	16
5. Judecata dreaptă a lui Dumnezeu (Romani 2: 1-8).....	19
6. Iudeii și neamurile (Romani 2:9-16).....	22
7. Iudeii și legea (Romani 2:17-29).....	25
8. Dumnezeu adevărat, orice om mincinos (Romani 3:1-8).....	28
9. Nimeni nu este neprihănit (Romani 3: 9-20).....	31
10. Neprihănirea prin credință (Romani 3: 21-31).....	34
11. Un om fericit (Romani 4:1-8).....	37
12. Urmașii lui Avraam (Romani 4: 9-17).....	39
13. Absoluta siguranță a credinței.....	41
14. Pace, intrare liberă și speranță; Prezent, trecut și viitor (Romani 5: 1-2).....	44
15. Lauda în necazuri și lauda în Dumnezeu (Romani 5: 3-11).....	46
16. Păcatul originar (Romani 5: 12-14).....	49
17. Hristos și Adam (Romani 5: 15-21).....	52
18. Eliberarea de sub puterea păcatului (Romani 6:1-7).....	54
19. Trăiește pentru Dumnezeu ! (Romani 6:8-14).....	57
20. Slujind sub Har (Romani 6:15-23).....	59
21. Dezlegați de lege (Romani 7: 1-6).....	61
22. Prin lege este cunoștința păcatului (Romani 7:7-13).....	63
23. Lupta sub lege (Romani 7:14-25).....	66
24. Umblarea în Duhul (Romani 8:1-7).....	69

25. Dacă Duhul locuiește în tine (Romani 8:8-14).....	72
26. Moștenirea lui Dumnezeu (Romani 8:15-21).....	75
27. Duhul te ajută în slăbiciunea ta (Romani 8: 22-27)	78
28. Chemați conform scopului lui Dumnezeu (Romani 8:28-30).....	81
29. Dumnezeu este pentru tine (Romani:31:39).....	84
30. Dragostea lui Pavel pentru Israel si avantajele lui Israel (Romani 9:1-5)	87
31. Alegerea lui Israel de către Dumnezeu (Romani 9:6-13)	90
32. Dumnezeu este Suveran (Romani 9:14-18).....	93
33. Vasele mâniei și vasele îndurării (Romani 9: 19 - 23).....	96
34. Neamurile și Israel (Romani 9:24-33).....	98
35. Hristos este sfârșitul legii (Romani 10:1-4).....	101
36. Crede cu toată inima ta și mărturisește-te cu gura ta.....	103
37. Picioare frumoase (Romani 10:12-15).....	105
38. Predicarea respinsă.....	107
39. O rămășiță care amintește de alegerea prin har (Romani 11:1-6)	109
40. Cerea și primirea lui Israel. (Romani 11:7-14).....	111
41. Mărturia lui Dumnezeu pe pământ	113
42. Mândria va avea o cădere (Romani 11:18-22).....	115
43. Darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile (Romani 11: 23-29)	117
44. Lui fie slavă în vecii vecilor (Romani 11:30-36).....	120
45. A fi schimbați (Romani 12:1-2)	122
46. Care este sarcina ta (Romani 12:3-8) ?	124
47. Reguli pentru o viață creștină – I (Romani 12: 9-13).....	127
48. Reguli pentru viața creștină – II (Romani 12:14-21).....	130
49. Autoritățile (Romani 13: 1- 17).....	132

50. Îmbracă-te în Domnul Isus ! (Romani 13:8-14)	135
51. A se privi unul pe altul (Romani 14: 1.7).....	138
52. Totul pentru Domnul (Romani 14:1-6).....	140
53. Nu fi o piatră de poticnire pentru fratele tău Romani (14: 15-23)	143
54. Primiți-vă unul pe altul după exemplul Domnului Hristos (Romani 15:1-7)	146
55. Evanghelia pentru iudei și păgâni (Romani 15:8-13)	149
56. Lucrarea lui Pavel (Romani 15:14-21).....	152
57. Cum a luat Pavel hotărârile sale (Romani 15:22-33)	155
58. Salutări și mult mai mult (Romani 16:1-16)	158
59. Fii înțelept pentru ceea ce este bun (Romani 16:17-24)	161
60. O doxologie (Romani 16: 25-27)	164

Comentariu asupra Epistolei către Romani

Autor: M.G. de Koning

2001 Daniel – Verlag

PF 1114,17277 Retzow

www.daniel-verlag.de

ISBN 3-935955-11-1

Traducere Ramona Ion - 2008

Versetete sunt preluate din Biblia tradusă de Dumitru Cornilescu.

INTRODUCERE

Dragă prietene,

Am scris această carte pentru tine. Când am scris-o, am încercat să mă pun în locul tău. M-am gândit la tine ca la unul care:

- Îl cunoști de puțin timp pe Domnul Isus
- Îl cunoști de mai mult timp pe Domnul Isus

dar ca la unul care în ambele cazuri, vrea să aibă o mai strânsă relație cu Salvatorul care a murit pentru tine, ca să îți dea viața.

Până acum poate n-ai fi fost încă interesat să Îl cunoști mai bine. Am experimentat și eu cândva o asemenea stare. Dar a avut loc o schimbare și aceasta este extraordinar.

În primul rând însă este extraordinar pentru Domnu Isus. El apreciază faptul că a devenit important pentru tine. El va răsplăti o asemenea atitudine.

În al doilea rând este și pentru tine extraordinar. Vei descoperi, ce bogăție inestimabilă este Biblia, pe care o ai în mână. Cu cât o citești mai mult, cu atât mai mult vei vedea cum crește dragostea ta pentru Domnul Isus. Nu contează cât de bătrân sau tânăr ești. Ce contează este care sunt sentimentele tale față de Domnul Isus și ce înseamnă El pentru tine. Iată ce motivație ai acum să citești mai mult Biblia. Prin intermediul acestei cărți, doresc de fapt să te ajut. Ea este ca un ajutor pentru un studiu intensiv.

Îți dau câteva indicații în acest sens:

1. Fă-ți rost de o traducere bună a Bibliei. (n.t. noi o considerăm ca cea mai potrivită pe cea a lui Dumitru Cornilescu, ediția 1921)
2. Am încercat să scriu această carte într-un mod care te încurajează să folosești Biblia. La începutul și sfârșitul fiecărei secțiuni, am listat versetele biblice care aparțin acesteia. Te încurajez să citești aceste versete înainte și după citirea secțiunii. Ar fi o idee bună să ții Biblia deschisă la acele versete, astfel ca să le citești cu ușurință.
3. Autodisciplina este foarte importantă. Tu trebuie să fii dispus să te autodisciplinezi să îți faci timp să înțelegi Biblia mai bine. Tu ai nevoie să citești Biblia la un timp stabilit de tine ca optim. Ca să te ajut în acest sens, am împărțit această carte în 60 de secțiuni. Poți citi o secțiune, cu versetele ei în fiecare zi, cam în 15 minute. Tu îți iei mai mult timp să mănânci în fiecare zi, și desigur hrana spirituală este la fel de importantă ca și cea fizică. Dacă reușești să te autodisciplinezi în acest sens, vei vedea după două luni ce ai realizat. Îți prezint una dintre cele mai splendide epistole ale Bibliei. Mă rog ca tu să ajungi treptat la convingerea că întreaga Biblie este o carte minunată.

Middelburg, Olanda, Iulie 1992

Adresa mea::

Montierestraat 18,

NL-4355 CK Middelburg

Telefon și Fax 0031-18-638458

Email: mgde.koning@wxs.nl

1. EVANGHELIA LUI DUMNEZEU (ROMANI 1.1-7)

“Romani” este prima epistolă (sau scrisoare) a Noului Testament. Dacă ai început incursiunea lecturării Bibliei cu Romani ai făcut o alegere bună. În această epistolă vei afla cum te-a văzut Dumnezeu în timp ce erai nemântuit și cum te vede El acum când Îl cunoști pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău. Această cunoștință îți va da siguranța că ai făcut o alegere corectă. Va trebui însă să mai înveți cum să umbli pe cărarea creștină și vei ști că această cărare este cea adevărată. Pavel (inspirat de Duhul Sfânt) a fost ales de Dumnezeu, să îți vorbească de această cale în această scrisoare. În primul verset el ne spune despre ce intenționează să vorbească “Evanghelia lui Dumnezeu”.

Evanghelia pe care a primit-o nu a fost făcută de om, ci a venit de la Dumnezeu. Este Evanghelia Lui. În trecut Dumnezeu a vorbit de această Evanghelie prin proorocii Săi. Poți citi în versetul 2 despre aceasta. În Vechiul Testament, numit “Sfânta Scriptură”. Dumnezeu și-a testat poporul în mod repetat să vadă dacă ei Îl slujesc, dar ei au falimentat de fiecare dată. În final Dumnezeu le-a făcut cunoscut că El va interveni. Aceasta s-a întâmplat când El L-a trimis pe Fiul Său. Conținutul Evangheliei lui Dumnezeu “ privește pe Fiul Său” (versetul 3). Această Evanghelie nu este o religie, ea vorbește despre o Persoană cu care tu ai o relație vie prin credință. Despre Fiul lui Dumnezeu se pot găsi multe în Biblie. Tu poți doar să începi să deslușești adevăratul înțeles al oricărei porțiuni din Scriptură dacă vrei să vezi ce se spune despre Domnul Isus. Versetele 3 și 4 menționează două lucruri cu privire la El, care sunt importante pentru a înțelege conținutul epistolei. Mai întâi, El S-a “născut din sămânța lui David”. Ca sămânță sau descendent din David, Domnul Isus a fost destinat tronului lui Israel în Ierusalim. Dar când Israel L-a renegat, urcarea Lui pe tron a

fost amânată. În Romani 9-11 vei vedea cum Dumnezeu își va împlini promisiunile pe care El le-a făcut lui David. În al doilea rând, ce se spune despre Domnul Isus, rezultă din respingerea Lui de către poporul Său, Israel. Duhul Sfânt, care a condus pe Domnul să moară ca om prin crucificare, a făcut aceasta clar, a declarat că El este Fiul lui Dumnezeu, când a înviat din morți. Învierea Lui din morți (în timp ce oricine altcineva rămâne mort a fost conform Duhului Sfințeniei). Aceasta este important: tot ce a făcut Domnul Isus în timpul vieții Sale a fost în total acord cu Duhul Sfânt. Din moment ce totul era în armonie cu voința lui Dumnezeu și știm că n-a făcut nici un rău în viața Lui, în cele trei ore de întuneric, copleșit de suferință a venit în contact cu răul. El a fost făcut păcat și a suportat păcatele noastre în trupul Său. De aceea Dumnezeu L-a judecat pentru păcatele noastre și I-a dat plata păcatului, adică moartea. Când El a înviat, Duhul Sfințeniei a putut să se unească cu El pe deplin, din moment ce toate păcatele și faptele rele au fost complet judecate în El. Dacă poți vedea acum cine este Domnul Isus și ce a făcut, nu va fi greu să-L primești ca Domn al vieții tale. Pavel a fost așa de impresionat de această persoană că a vrut să plece la toate neamurile și să aducă pe oameni la ascultare prin credința în El (versetul 5). Eu sper că ceva va radia din viața ta și a mea, atât în cuvinte cât și în fapte astfel ca alții să vină la ascultare prin credința în Domnul Isus.

Citim din nou Romani 1: 8-15

Gând: Spune-I lui Dumnezeu cu cuvintele tale cine este Domnul Isus pentru tine.

2. DORUL LUI PAVEL (ROMANI 1: 8-15)

“Mai întâi, mulțumesc lui Dumnezeu”. Unul din primele lucruri pe care Pavel îl are în vedere în aproape orice scrisoare pe care a scris-o este să mulțumească lui Dumnezeu pentru credincioși. Noi locuim într-o lume plină de oameni nemulțumitori. Noi chiar ne permitem să fim influențați de această atitudine de nerecunoștință și să uităm că Dumnezeu știe aceasta. Iată de ce Pavel, ne îndeamnă să mulțumim. A mulțumi este o expresie a bucuriei și a fericirii.

Noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care le primim de la El pentru că știm că doar Dumnezeu ne poate da lucruri bune. Am citit odată de un om care și-a fracturat coloana în urma unei căderi și a ajuns într-un scaun cu rotile. La început a blestemat pe Dumnezeu, dar după ce a fost mântuit, a spus: “Când voi sta înaintea tronului divin, Îi voi mulțumi pentru că mi-a rupt spatele. Dacă Dumnezeu m-ar fi lăsat să trăiesc în felul meu, aș fi ajuns în iad.” Lucrurile pe care Dumnezeu le face ne vor face întotdeauna mulțumitori.

I-ai mulțumit vreodată lui Dumnezeu pentru frați și surori și ceilalți credincioși ? Poate prietenii de altădată te-au părăsit, dar alții le-au luat locul.

Pavel a auzit despre credincioșii din Roma deoarece despre credința lor s-a spus în toată lumea. Gândurile care îi ocupau mintea erau conectate la credința lor.

Duhul și viața lui rațională erau ocupate cu un singur lucru: a sluji lui Dumnezeu, prin Evanghelia Fiului Său. Dacă tocmai ai fost mântuit, multe gânduri ale vieții tale mai dinainte îți pot încă ocupa mintea. Iată de ce este bine să te gândești la Domnul Isus și la lucrurile privitoare la El.

Pavel tânjea să meargă la credincioșii din Roma. El nu-i văzuse niciodată, dar se interesase de ei. El îi amintea în mod constant în rugăciunile lui.

Ei aveau nevoie de încurajare și el putea da “vreun dar duhovnicesc”. El prezintă imediat după aceasta o explicație” ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința pe care o avem împreună și voi și eu”.

Noi de asemenea avem nevoie de întărirea credinței noastre. Iată de ce ar trebui să venim împreună și să ne împărtășim experiențele credinței noastre unul altuia. Este o mângâiere pentru ambele părți și nu contează la ce nivel de creștere spirituală ești tu sau ceilalți credincioși, dacă sunt nou născuți sau maturi spiritual. Aceasta era realitatea despre Pavel și despre credincioșii din Roma. Pavel avea multă experiență în credință, dar avea nevoie să fie mângâiat de credincioșii din Roma, deși aceștia aveau mai puțină experiență în credință. Așadar respectă pe toți credincioșii. Ei au nevoie de tine și tu ai nevoie de ei. Pavel dorise deseori să meargă la Roma, deoarece voia să aibe roade de la ei. El nu căuta slavă, dar era dator lui Dumnezeu pentru că El îl chemase la această lucrare și îi dăduse această responsabilitate. El putea să se descarce de această datorie doar dacă predica Evanghelia. Nu-L cunoșteau oare deja acești oameni pe Domnul Isus? Ba da, dar Evanghelia nu implică numai predicare, ea implică și credință și pocăință. Cuvântul “Evanghelie”, înseamnă “vestea bună”. Este numită Evanghelia lui Dumnezeu, deoarece în ea este exprimată dragostea din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu ne spune: “Pocăiți-vă și credeți în Domnul Isus”, dar are să ne spună mult mai mult decât atât ! Desigur, până nu ne-am pocăit de păcatele noastre, nu putem descoperi tot ce vrea El să știm, din inima Lui. Este bine pentru noi că Pavel n-a putut merge la Roma. El a trebuit să scrie această epistolă creștinilor de acolo și astfel, am luat și noi mai bine cunoștință de Evanghelia pe care dorea el să le-o predice.

Acum citim din nou în Romani 1: 8-15.

Gând: Să mulțumim lui Dumnezeu pentru frații și surorile în Hristos. Să aducem numele lor înaintea Lui.

3. EVANGHELIA – PUTEREA LUI DUMNEZEU ÎN MÂNTUIRE.

Te-ai rușinat vreodată de Evanghelie ? Eu da ! Cred că motivul este că noi nu am realizat încă pe deplin puterea activă a lui Dumnezeu în Evanghelie. Noi dăm prea mare atenție la ceea ce cred oamenii, pentru că suntem mai preocupați cu reacția lor față de noi. Dar n-ai descoperit efectul mântuirii Evangheliei pentru poporul pierdut ? Nu crezi aceasta? Ai devenit un părtaș al acestei mântuiri prin credință. Poate în trecut ai încercat să-ți câștigi mântuirea trăind cât mai corect posibil. La un moment dat însă ai înțeles că omul nu are nici o putere de a se mântui. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu vine în ajutorul unei persoane în încercarea sa de a fi mântuit și că El va face ca lucrurile "bune" să cântărească mai greu decât cele rele.

Evanghelia arată că dacă Dumnezeu îl salvează pe om prin credință, nu prin eforturile lui, El face aceasta într-un mod corect. Aceasta este semnificația expresiei "dreptatea lui Dumnezeu".

Dreptatea lui Dumnezeu este una din principalele teme ale epistolei către Romani. Aceasta frază arată că Dumnezeu este drept în faptele Lui. La acest punct este suficient de știut că puterea lui Dumnezeu și faptele neprihănite ale Lui te-au salvat.

Astfel, mântuirea ta nu depinde de felul cum te simți, nici nu este o cerință pentru ca tu să te simți în vreun fel. Credința în planul lui Dumnezeu de mântuire este cheia de a primi mântuirea Lui și cât timp trăiești pe pământ vei trăi prin credință.

Credința (sau încrederea) nu are un sens de nesiguranță așa cum oamenii asociază adesea acești termeni.

Credința în Biblie se referă la o încredere neclintită. Credința este de asemenea o încredere tare în Dumnezeu și o bizuire

puternică în El care a făcut toate pentru tine ca să te mântuiască.

El de asemenea va face totul pentru tine să te călăuzească în siguranță prin această viață până vei ajunge la El. Ce importanță vitală prezintă faptul de a fi mântuit !

"Mânia lui Dumnezeu." Acestea sunt cuvinte cumplite ! Câți oameni ridiculizează disprețuitori ideea de mânie a lui Dumnezeu ! Această mânie este revelată împotriva tuturor formelor de ateism. Este o mare greșeală să îl ignori pe Dumnezeu.

Această mânie are în vedere atitudinea oamenilor care ignoră adevărul în nelegiuirea lor. Aceștia afirmă că știu adevărul, dar îl manipulează conform scopurilor lor.

De aceea Dumnezeu îi include printre aceia împotriva cărora se manifestă mânia Lui. Partea îngrozitoare este că omul nu acordă atenție la "ceea ce poate fi cunoscut ca Dumnezeu".

Nimeni nu ar fi putut înțelege nimic cu privire la Dumnezeu dacă El nu s-ar fi revelat omului. În creație Dumnezeu, prin lucrarea degetelor Sale, a făcut vizibile puterea și dumnezeirea Sa eternă.

Orice om cu rațiune trebuie să afirme că există un Dumnezeu datorită minunilor pe care le vede în jurul lui în creație. Faptul că există un Dumnezeu, ar trebui să îl conducă spre a-L slăvi și a-L mulțumi lui Dumnezeu.

Oricum, rezultatul trist este că acel care își închide mintea pentru Dumnezeu cade în nebunie (ca evoluție) și își pierde orice lumină a originii, înțeleșului și scopului vieții. Inima lui nebună este întunecată.

Ce putem aștepta de la un astfel de om?

Citește din nou Romani 1:16-21

Gând: Cere-i lui Dumnezeu să te ajute să nu-ți fie rușine de Evanghelie.

4. OMENIREA FĂRĂ DUMNEZEU (ROMANI 1:22-32)

Aceste versete îți vor arăta de ce este în stare omul. Adesea, se încearcă a ne face să credem că oamenii pot fi făcuți buni, că de fapt, prin morală și alte metode asemănătoare omul se îmbunătățește.

Adevărul este exact invers și Dumnezeu spune clar acest lucru despre om. El descrie cinstit (poate de aceea pare dur) cât de adânc a căzut omenirea după ce l-a întors spatele lui Dumnezeu. Ce spune Dumnezeu aici a fost adevărat atât pentru mine cât și pentru tine înainte ca să-L acceptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor. Este o descriere a modului în care am trăit. Dumnezeu nu a creat omenirea în nelegiuire. Geneza 1:31 spune: "Atunci Dumnezeu a văzut tot ceea ce facuse și iată, toate erau foarte bune."

Aceasta include omenirea, dar când o persoană abandonează legătura sa cu Dumnezeu, el este lăsat singur de către Dumnezeu. Citim această frază de trei ori în acest paragraf: (versetele 24, 26, 28). Când oamenii abandonează slava incoruptibilului Dumnezeu și Îl înlocuiesc cu altceva care arată ca un om sau animal pieritor, Dumnezeu reacționează. El îi abandonează necurăției poftelor inimilor lor. Poți vedea rezultatul acestui lucru în jurul tău.

Oamenii care schimbă adevărul lui Dumnezeu într-o minciună sunt abandonați de Dumnezeu. Ei se cufundă în patimi scârboase: homosexualitate, atât pentru bărbați cât și pentru femei. Astăzi, aceasta este numită o alternativă a stilului de viață, pe care noi nu ar trebui să o acceptăm. Mai degrabă, noi citim aici că aceasta este o judecată a lui Dumnezeu; ei primesc în ei înșiși ceea ce merită pentru voia minților lor.

Dacă o creatură este onorată și adorată mai presus de Creator, atunci acesta este rezultatul. Dumnezeu l-a creat pe om ca să-L cinstească și să-L slăvească. Dumnezeu a inserat aceasta în chiar natura umană. Abilitatea de a ajunge la adevărata umanitate vine doar când oamenii trăiesc pentru Dumnezeu. Dacă omul face așa, el va experimenta cea mai mare bucurie și fericire. Aceasta a dorit Dumnezeu când l-a creat pe om, dar dacă omul nu acționează corespunzător, Dumnezeu îl abandonează pe om unei vieți de relații anormale pe care Pavel le descrie aici.

Această situație se poate vedea din ce în ce mai mult în jurul nostru, iar anormalitatea ei este clar negată. Este considerat fals a spune ceva împotriva acestui lucru, iar nouă ni se cere să îl acceptăm ca normal, sau poate să facem față acuzației de discriminare. Iată cum adevărul lui Dumnezeu este schimbat în minciună, în așa-numitele țări creștine din Vest.

În al treilea rând, Dumnezeu renunță la poporul Său și aceasta se întâmplă așa cum este descris în versetul 28. Din moment ce ei îl scot pe Dumnezeu din gândurile lor, Dumnezeu îi lasă în voia "minții lor blestimate" sau a unui mod de gândire pervertit. Iată de ce ei încep să trăiască fără respect.

La acest punct se poate întocmi o listă lungă. Poți recunoaște cu rușine unele lucruri pe care, de asemenea, le-ai făcut și tu. Tot ce ai adunat este mai degrabă "moarte" decât satisfacția și plăcerea la care te-ai fi așteptat. Toate aceste lucruri sunt prezente în inima omului și descoperite în faptele lui când trăiește fără să țină seama de Dumnezeu. Omul produce, pentru el însuși și pentru alții, lucruri care trebuie considerate moarte.

Nu este nimic bun în acestea, în fața lui Dumnezeu. Adânc, în inimile lor, ei știu ce gândește Dumnezeu despre aceste lucruri, dar nu le pasă. Ei își trăiesc viața cum le place și sunt de acord cu aceia care trăiesc la fel.

Citim din nou Romani 1:22-32

Gând: Spune-I lui Dumnezeu că El este drept în judecata Lui asupra omenirii.

5. JUDECATA DREAPTĂ A LUI DUMNEZEU (ROMANI 2: 1-8)

Poate cunoști oameni care știu exact cum ar trebui să se comporte alții. Lor le place să spună despre deficiențele altora. Acești oameni nu sunt cei care trăiesc depravat, descriși în capitolul 1, dar când îi văd pe alții care trăiesc astfel, îi condamnă.

Nici nu le trece prin minte că, făcând așa, ei se condamnă pe ei înșiși pentru că asemenea lucruri sunt prezente și în inimile lor.

Un exemplu se găsește în Ioan 8:1-11. Conducătorii poporului Israel au venit la Domnul Isus cu o femeie prinsă când săvârșea preacurvia.

Răspunzând la întrebarea cu privire la ce să facă cu ea, Domnul le-a spus: "Cine este fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea"(versetul 7). Auzind acestea, au plecat toți ! Nici unul dintre acuzatori nu era fără păcat.

În inimile lor, toți făcuseră același păcat. Aceasta este într-adevăr o realitate pentru orice persoană care crede că nu este vinovată de păcatele grozave pe care le arată la alții, dar tu și cu mine știm că ei nu vor scăpa de judecata lui Dumnezeu care va veni în dreptate.

Va veni o zi când Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor (versetul 16). Atunci va deveni clar că Dumnezeu a văzut întotdeauna ce făceau oamenii.

Din fericire, este o altă parte a problemei. Există mila lui Dumnezeu, datorită căreia tu și orice alt credincios ați venit la pocăință.

Ce comoară de bunătate, îndurare și răbdare există la Dumnezeu ! Dumnezeu nu a vrut ca tu să continui pe drumul

ruinei. El te-a întâlnit și te-a lăsat să vezi ce erai și ce ar fi ajuns din tine.

Conștiința ta a fost făcută activă și te-a făcut să accepți că judecata lui Dumnezeu ar fi trebuit să te lovească. Pocăința înseamnă să te vezi cum te vede Dumnezeu și să-l accepți judecata asupra ta așa cum o meritai.

Tu altădată aveai gânduri mari despre tine și ne semnificative pentru Dumnezeu. Aceasta s-a schimbat radical în tine și acum tu te vezi mai neînsemnat și îl vezi mare pe Dumnezeu.

Acesta este chiar punctul de pornire pentru restul vieții tale, dar noi avem nevoie să continuăm să învățăm din ce în ce mai mult acestea.

Această nouă imagine a ta și a lui Dumnezeu ți-a fost dată prin mila Lui. Oamenii care trec pe lângă mila divină își arată inima lor împietrită și nepocăită.

O asemenea persoană arată că este destul de bună ea însăși ca să apară înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă faptele pot apărea bune în ochii noștri, toate faptele făcute cu o inimă nepocăită formează o grămadă mereu, crescândă peste care va veni judecata lui Dumnezeu în ziua mâniei. Dumnezeu va judeca cu dreptate faptele omului și îl va răsplăti după ce a făcut.

El dă viață veșnică oricărui care caută slavă, onoare și neputrezire, insistând să facă fapte bune conform standardelor divine – tot ce e posibil pentru o persoană mântuită.

Dar Dumnezeu își va năpusti mânia peste toți cei care au urmat instinctele naturale ale inimilor lor și nu au ținut cont de drepturile lui Dumnezeu.

Nici un om nu va primi viața veșnică de la Dumnezeu ca răsplată pentru viața lor exemplară și fără greșeli. Doar Domnul Isus a fost desăvârșit și El, care a meritat viața, a gustat moartea.

El a făcut-o cu bună știință, și acum El, care este Viața Însăși, dă viața veșnică oricărui care își recunoaște neputința de a o câștiga prin propriile puteri.

Citește din nou Romani 2:1-8

Gând: Gândește-te la un mod de a prezenta Evanghelia cuiva care crede că duce o viață corectă.

6. IUDEII ȘI NEAMURILE (ROMANI 2:9-16)

Să începem cu o recapitulare. Romani 1:19-32 vorbește despre neamuri. Apoi în Romani 2:1-8 Pavel se adresează oamenilor care cred că ei nu sunt la fel de răi ca și neamurile.

Acum în versetele 9-16, Pavel continuă acest subiect, dar face o distincție între cele două grupuri de oameni: iudei și greci. Grecii sunt de asemenea numiți neamuri sau păgâni.

Cuvântul “păgân” tradus ca “grec” nu înseamnă doar cei fără civilizație. Când el se adresează păgânilor, grecilor sau neamurilor, Pavel se referă la toate persoanele care nu sunt iudei – cei cu care Dumnezeu nu a avut o relație specială cum a avut cu iudeii.

Iudeii sunt oamenii cărora Dumnezeu le-a făcut cunoscută voia Lui, dându-le legea. Dumnezeu nu s-a făcut pe sine cunoscut neamurilor la fel.

Ai putea să aplici aceasta în viața ta. Există oameni care au crescut într-o familie creștină și există oameni care au crescut în familii în care voia lui Dumnezeu nu a fost cunoscută.

Chiar și așa, Dumnezeu nu arată favoritism sau ține partea persoanelor la viitoarea judecată. Cine face rău, fie iudeu, fie grec, va primi necaz de la Dumnezeu și va fi chinuit pentru că a trăit doar pentru el, gândindu-se cum ar putea scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Cine face fapte bune, fie iudeu, fie grec, va primi slavă, cinste și pace. Diferența este standardul care este aplicat pentru judecată.

Iudeii și grecii au primit amândoi ceva de la Dumnezeu prin care ei știu ce e bun și ce e rău. Dumnezeu le-a dat iudeilor o lege în care El le-a făcut cunoscut ce urmau să facă.

Ei vor fi judecați după această lege. Neamurile nu au avut niciodată o lege și vor pieri fără ea, dar ei au altceva – o conștiință. De exemplu, cei mai mulți păgâni știu din fire că ar trebui să nu fure, chiar dacă Dumnezeu nu le-a spus printr-o lege. Dacă ei încă plănuiesc să facă asta, ei vor fi frământați de conștiința lor. Dacă aceasta le vorbește și dacă vor asculta vocea conștiinței lor, nu vor fura.

De aceea ei arată că lucrarea legii este scrisă în inimile lor, pentru că în lege este scris: "Să nu furi"(Exod 20:15).

Cine face ce spune legea, chiar dacă nu i-a fost făcută cunoscută niciodată, va fi îndreptățit. Nu contează dacă ai auzit voia lui Dumnezeu sau nu, ci contează dacă faci ce vrea Dumnezeu.

Fiecare persoană, chiar dacă este ignorantă față de Dumnezeu sau voia Lui, a primit o conștiință de la căderea lui Adam, prin care el cunoaște diferența dintre bine și rău.

Această conștiință este formată sau deformată proporțional cu valorile stabilite de părinți sau societatea înconjurătoare. O persoană poate încerca să nu asculte vocea conștiinței lui, dar, adânc în inima lui, ea este încă acolo. Alții în jurul lui îi pot aminti de aceste lucruri greșite.

Anumite reguli sunt impuse de grupurile în care trăiesc oamenii. Dacă cineva încalcă aceste reguli, este judecat. Dacă cineva este judecat și se dovedește că el nu a comis o crimă, va fi grațiat.

Iată cum se acționează cu oamenii care nu au cunoștință de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu privește mai departe de fapte. Dumnezeu de asemenea vede sursa lucrării unei persoane. El vede secretele inimii unde are loc gândirea. El știe motivele prin care o persoană se lasă condusă.

Noi putem să ascundem motivele unii de alții, dar nu de Dumnezeu. Va veni o zi când Dumnezeu va judeca aceste secrete prin Domnul Isus Hristos.

Acesta este un gând neplăcut pentru majoritatea oamenilor. Ei nici nu ar vrea să se gândească la aceasta.

Oricum, această judecată este de asemenea parte din ceea ce Pavel numește ‘Evanghelia mea’. Motivele sunt la fel de importante pentru Dumnezeu ca și faptele.

Oamenii pot fi conduși greșit de fapte, dar nu de Dumnezeu. Cel ce trăiește cu Dumnezeu cu adevărat nu va avea nici o dificultate în a-și deschide inima complet lui Dumnezeu.

Citim din nou Romani 2:9-16

Gând: Cum privești tu faptul că Dumnezeu știe totul despre tine?

7. IUDEII ȘI LEGEA (ROMANI 2:17-29)

Pavel se adresează acum iudeilor. El le explică faptul că și ei au nevoie de Evanghelia lui Dumnezeu. El mai întâi adună o mulțime de lucruri cu care se laudau iudeii. Ei se laudau că aveau părtășie cu Dumnezeu.

Ei erau încrezători că puteau fi conducători, lumini, instructori și profesori în lucrurile divine pentru că ei credeau că știu voința lui Dumnezeu prin Lege. Ei îi priveau pe ceilalți inferiori: orbi, în întuneric, nebuni și incapabili. Se credeau superiori și ridicăți deasupra celorlalți. Și Dumnezeu le revelase voința Lui prin Lege. Ce nu au realizat ei a fost că, în primul rând, ei erau cei ce trebuiau să o păzească.

Creștinii de nume, de asemenea, se pot lauda că știu Biblia. Ei spun altora cum să se comporte, dar ei niciodată nu s-au văzut în lumina Bibliei. Ei doar o știu pentru alții.

Ei condamnă furtul când îl comite altcineva, dar dacă îl comit ei, spun că iau ceva ce au dreptul să ia. La fel, ei spun că este greșit să comiți adulter, dar uită ce le-a spus Domnul Isus, că, "oricine se uită la o femeie ca să o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui" (Matei 5:27-28).

Ei știu că un idol este o urâciune, dar nu le pasă că își folosesc timpul, puterea, inteligența pentru ei, și nu pentru Dumnezeu.

Deci, dacă cineva se laudă că știe voia lui Dumnezeu, dar nu o păzește în viața lui, îl dezonoarează pe Dumnezeu. Nu este adevărat că Numele lui Dumnezeu este blasfemiât pentru că oamenii merg la adunări religioase duminica, dar în timpul săptămânii ei încearcă să se îmbogățească cât de mult posibil pe osteneala altora ?

Apoi Pavel menționează despre "tăierea împrejur". Poți citi când s-a instituit în Geneza.

În Vechiul Testament, tăierea împrejur era semnul exterior prin care cineva aparținea poporului lui Dumnezeu, Israel. Așa că tu ai putea să aștepti de la o persoană tăiată împrejur să respecte Legea lui Dumnezeu, dar dacă cineva nu l-ar asculta pe Dumnezeu, tăierea lui împrejur nu ar însemna nimic. Acest semn al circumciziei era valabil numai dacă dorința din inima lui era să se comporte ca unul care aparținea poporului lui Dumnezeu.

Această apartenență la poporul lui Dumnezeu echivala deci cu a face voia lui Dumnezeu. Acest adevăr a condus la faptul că o persoană netăiată împrejur (cineva care nu aparținea lui Israel, dar care păzea drepturile legii) aparținea lui Dumnezeu ca membru al poporului Său.

Rezultatul a fost judecata ulterioară a celor care au fost tăiați împrejur doar în exterior, nu și în inima lor. Concluzia acestui fapt se vede în ultimele două versete și se referă la tăierea împrejur a inimii, care ne conduce la înțelesul adevărat al tăierii împrejur.

În Coloseni 2:11 citim despre un credincios care a fost tăiat împrejur în tăierea împrejur a lui Hristos. Contextul care arată aceasta se referă la moartea lui Hristos pe cruce, când a murit sub judecata lui Dumnezeu pentru păcat. Cineva care crede aceasta cu inima, este "tăiat împrejur în inima sa".

Cel care este iudeu adevărat vorbește ca unul care-L laudă pe Dumnezeu. Aparținând poporului lui Dumnezeu doar în exterior atrage slava omenească. Omului îi place partea vizibilă a religiei pentru că îl face mai important, dar Dumnezeu se uită la inimă. Partea exterioară are valoare pentru El numai dacă este o dovadă sinceră a atitudinii de inimă. Dumnezeu îi laudă pe cei în care El găsește "adevărul înlăuntrul inimii" (Psalmul 51:16). Iată ce contează la Dumnezeu.

Citim din nou Romani 2:17-29

Gând: Întreabă-te la care puncte ești încă deschis spre slava oamenilor.

8. DUMNEZEU ADEVĂRAT, ORICE OM MINCINOS (ROMANI 3:1-8)

Dacă ții seama de secțiunea anterioară, ai putea să începi să crezi că, fiind un iudeu nu era un mare avantaj, deși Dumnezeu numise pe Israel poporul Său ales.

Astfel, avantajul circumciziei ar putea intra în vigoare, chiar dacă ar fi fost dat de Dumnezeu ca un semn al legământului Său cu poporul Său pământesc. Pavel lucrează acum condus de acest gând.

Este avantajos în multe situații să aparții poporului lui Dumnezeu. Toate aceste avantaje, sunt cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru noi, care trăim în așa-numitele țări creștine, este de asemenea un avantaj faptul că avem Biblie, dar acest avantaj ne-a făcut pe noi și pe iudei mai responsabili. Modul cum ne comportăm cu Biblia nu afectează conținutul ei. Dumnezeu rămâne credincios Cuvântului Său chiar dacă există cei care afirmă că aparțin poporului Său, dar care nu-l respectă Cuvântul. Aceasta confirmă doar că Dumnezeu este adevărat și orice om este fals.

Poate să fi auzit pe cineva spunând (sau poate chiar tu ai spus): "Dumnezeu nu există." Acesta nu este un gând nou. Cineva care vorbește așa este doar expresie a ceea ce Dumnezeu a scris cu mult timp în urmă.

Psalmul 14:1 spune: "Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu". Cuvântul lui Dumnezeu dovedește că Dumnezeu este adevărat și toți oamenii sunt falși. Dacă omul acționează conform răutații din inima lui, el doar dovedește ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său cu mult timp în urmă. Astfel Dumnezeu se justifică prin cuvintele Sale.

Dacă omul este atât de impertinent ca să-L judece pe Dumnezeu și să Îl facă responsabil, va fi clar că Dumnezeu este câștigătorul și omul este cel care pierde. Neprihănirea lui Dumnezeu este confirmată de faptele noastre nelegiuite.

Nimeni nu se poate disculpa. Un mod de viață care nu-L respectă pe Dumnezeu trebuie să aducă mânia lui Dumnezeu peste acea viață. Dumnezeu nu poate acționa în alt fel. El este obligat să facă așa pentru că El este sfânt și drept.

Nu este normal să subestimăm caracterul Lui sfânt și drept așa cum facem noi uneori. Deoarece Dumnezeu are sub control tot ce există în această lume, El nu poate acționa ca și cum nu are importanță dacă treci sau nu treci cu vederea peste ce este adevărat. El trebuie să exercite judecata asupra acestei lumi.

El n-a exercitat încă această judecată pentru că El este răbdător. El vrea “ca nici unul să nu piară ci toți să vină la pocaință” (2 Petru 3:9). Va veni un timp când El va trebui să judece.

Răbdarea Lui are un sfârșit. Apoi neprihănirea va acționa și mânia va intra în aplicare: pedeapsa trebuie să vină. A nega aceasta înseamnă a nu-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt.

Un alt mod prin care unii nu-L iau pe Dumnezeu pe cuvânt este când ei răstălmăcesc cuvintele lui Dumnezeu. Ei spun, “dacă mint, crește adevărul lui Dumnezeu. Cu umblarea mea rea, eu doar contribui la gloria Sa pentru că aceasta face jertfa lui Hristos mai eficace. Nu este aceasta plăcut lui Dumnezeu ? De fapt, eu merit o răsplată așa că de ce să fiu judecat ca păcătos ?” Ei argumentează, “Lasă-ne să facem lucruri rele ca binele să poată veni din ele”. În timpul când apostolul Pavel a scris această epistolă, oamenii răspândeau falsa veste că Pavel dă învățături greșite. Astfel ei încercau să justifice umblarea lor nedumnezeiască în timp ce-l insultau pe apostol. Pavel nu îi dezmente. Nu ai ce să te cerți cu oameni ca aceștia. Răspunsul lui este simplu: “Condamnarea lor este justă”.

Acum citim din nou Romani 3:1-8.

Gând: Menționează unele avantaje pe care le ai prin faptul că ești creștin.

9. NIMENI NU ESTE NEPRIHĂNIT (ROMANI 3: 9-20)

De ce a dezvoltat oare apostolul Pavel obiecțiile unui necredincios în versetele 3-8 ? În versetul 9, Pavel s-a referit la versetul unde a întrebat despre avantajele de a fi iudeu. El a arătat apoi că în tot ceea ce se încredeau iudeii, acestea toate de fapt mărturiseau împotriva lor. Nu le fusese încredințat Cuvântul lui Dumnezeu ? Ei bine, Cuvântul lui Dumnezeu, care le fusese încredințat, le spunea destul de clar lucruri cu privire la natura și practicile omului. În acest punct iudeul nu era mult superior grecului. Acuzația că toți sunt sub păcat este accentuată de anumite pasaje din Vechiul Testament. Descrierea este pusă înaintea lor (și înaintea ta și a mea) ca o oglindă în care ei trebuie să se recunoască (așa cum și noi trebuie să o facem). Nu este nici unul neprihănit. Nici unul nu-L înțelege și nici unul nu îl caută pe Dumnezeu.

Această asemănare te descrie pe tine. Poate te-ai gândit mai dinainte că ai trăit în neprihană și cu rațiune, dar când Dumnezeu te-a întâlnit a devenit clar că trăiai pentru tine. Tu ai privit greșit scopul lui Dumnezeu pentru viața ta și ai devenit nefolositor și ineficient. Poate credeai că erai folositor pentru oamenii din jurul tău, dar când Dumnezeu te-a întâlnit, ți-a dovedit că nu trăiai pentru El.

În consecință, ți-ai dat seama că niciodată nu ai făcut ceva bun pentru tine, chiar dacă probabil te-ai lăudat cu multe fapte bune. Faptele bune adevărate sunt doar manifestările iubirii tale pentru Dumnezeu. Ce este înăuntru va găsi expresie prin trupul tău prin cuvintele și faptele tale. Citim exemple ca acestea în versetele de la 13 la 18.

Gâtul, limba, buzele și gura sunt toate conectate cu moartea și corupția. Cuvintele pe care le-am vorbit când Îl ignoram pe Dumnezeu, nu aveau viață. Acestea pot fi încă auzite în ceea

ce oamenii spun în jurul nostru. Acestea nu ar mai trebui să aibă de-a face cu noi.

Cu privire la căile și pașii noștri, noi am greșit înainte de convertirea noastră și de aceea trebuie spus același lucru. Calea păcii nu ne era cunoscută. Am fi vrut să dăm cuiva o lecție, dacă ne-ar fi jignit. Poate nu am comis o crimă, dar am căutat să ne răzbunăm pe cineva cu sau fără vărsare de sânge în mod literal.

A vărsa sânge înseamnă să faci viața cuiva imposibilă. În spatele nostru am lăsat o urmă de distrugere și mizerie. De câte ori comportarea noastră nedumnezeiască a jignit ? Aceasta a fost pentru că "frica de Dumnezeu" nu era înaintea ochilor noștri, pâna când Dumnezeu ne-a întâlnit și ne-a pus în față o oglindă. Atunci ne-am recunoscut în ea. Nu numai că toți am fost vinovați de aceste lucruri în același grad, dar toate acestea erau în inimile noastre. Și de atunci noi încă mai avem o fire veche, ea este încă în inimile noastre.

Cele de mai sus au fost adresate direct iudeilor ca să-l convingă de păcatele lor, din Scripturile cu care ei se lăudau. Orice persoană care se verifică sincer folosind această descriere va recunoaște că i se aplică foarte bine. Apoi în versetul 19, se trage o concluzie. Această concluzie se aplică la întregul pasaj din Romani începând cu capitolul 1:18 până aici. Concluzia este că "orice gură să fie astupată"- fie păgân fie iudeu și "toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu". Este imposibil să obținem aprobarea lui Dumnezeu pentru faptele făcute cu puterea noastră. Legea face clar faptul că am păcătuit pentru că am călcat-o. Un singur Om există la care concluzia de mai sus nu se aplica. Acesta este Omul Isus Hristos. Toata viața Lui a trăit în deplină părtașie cu Dumnezeu și a făcut totul pentru El. Și astfel, El este răspunsul lui Dumnezeu la toată vina și păcatele pe care omul le-a îngrămadit asupra lui și de care el niciodată nu s-ar putea elibera el însuși. Aceasta este ceea ce citează următorul pasaj.

Citim din nou Romani 3:9-20

Gând: Cum poți acum să fii folositor lui Dumnezeu?

10. NEPRIHANIREA PRIN CREDINȚĂ (ROMANI 3: 21-31)

După sumbra descriere a omului care trăiește pentru el, cum tu și cu mine am fost odată, lumina se aprinde în aceste versete. În acest pasaj Dumnezeu ne spune că El poate schimba un om căzut în păcat, în cineva care poate fi cu El fără teamă.

Omul s-a dovedit a fi complet lipsit de speranță și nefolositor lui Dumnezeu. Dumnezeu a căutat propria Lui soluție pentru această problemă și a găsit-o. Soluția Lui este că poate declara un păcătos îndreptățit (neprihănit) dacă acel păcătos crede în Domnul Isus. Aceasta este adevărat pentru toți, fără deosebire.

Nu este adevărat că "toți au păcătuit"? De aceea toți suntem "lipsiți de slava lui Dumnezeu", dar Dumnezeu are această dorință puternică să-i aibă pe oameni cu El în slava Lui. Ceea ce toți oamenii au nevoie este iertarea păcatelor lor, a faptelor rele pe care le-au făcut.

Dumnezeu nu poate permite vreun păcat în prezența Lui. Domnul Isus Hristos a adus și a împlinit această răscumpărare și a făcut-o disponibilă pentru fiecare. Domnul Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a rânduit să fie o "jertfă de ispășire" (sau să stea pe locul milei). Un loc sau un tron ne amintește de autoritatea guvernamentală și de judecată. Dreptatea este administrată de la un tron. Dumnezeu a judecat păcatele noastre, dar lucrul minunat este că El a judecat păcatele noastre în Fiul Său, când Acesta atârna pe cruce. Acum scaunul de judecată a devenit un loc de milă pentru oricine acceptă această mântuire din mâinile lui Dumnezeu. Sângele lui Hristos este singurul mod ca Dumnezeu să ne ierte păcatele. Evrei 9:22 citează: "fără vărsare de sânge nu este iertare". Dumnezeu nu acceptă pe păcătos trecând cu vederea păcatele lui. Și aceasta doar pentru că cerințele Lui sfinte și neprihănite au fost satisfăcute, ca El să te poată îndreptăți. Aceasta îți dă

siguranța iertării păcatelor tale. Aceasta nu este pe măsura felului cum crezi tu, ci a felului în care privește Dumnezeu acest lucru. Dumnezeu a putut trece peste păcatele sfinților din Vechiul Testament (care au crezut în Dumnezeu) pentru că El a văzut mai dinainte lucrarea lui Hristos. El nu a trecut cu vederea păcatele lor, dar a acționat cu dreptate când El i-a iertat pentru că știa că Hristos Își va vărsa sângele pentru ei.

Azi, se aplică același principiu. Pentru noi, care trăim după moartea lui Hristos, lucrarea lui Hristos este (istoric) în urma noastră. Dumnezeu nu poate să ne ajute decât îndreptându-ne pe fiecare care crede că El însuși este neprihănit.

Nu a fost vărsat sângele lui Hristos ? Dumnezeu îi știe valoarea și de aceea iartă păcatul. Astfel Dumnezeu nu va mai vedea păcat în cineva care a mărturisit că Hristos Și-a vărsat sângele pentru păcatele lui. Păcatele lui nu mai există. Ele au dispărut pentru totdeauna. Pentru Dumnezeu, un astfel de păcătos nu mai este un păcătos ci o persoană care crede în El și cu care El dorește să aibă părtașie. Dumnezeu te-a făcut neprihănit. O persoană neprihănită care este văzută de Dumnezeu departe de viața sa păcătoasă și care arată (din punct de vedere moral) ca El. Ce schimbare ! Toată lauda noastră de sine este exclusă, aceasta trebuie să fie clar. Totul a venit de la Dumnezeu și a fost adus de El. Singurul lucru pe care îl ai de făcut este să crezi. Prin credință și nu prin fapte ai primit răscumpărarea, iertarea păcatelor și îndreptățirea. Dumnezeu nu este Dumnezeul iudeilor, ci și al neamurilor.

Dumnezeu vede pe toți oamenii nemântuiți ca păcătoși, pentru că toți au păcătuit. Este deci adevărat că oricine poate fi îndreptățit prin credință.

Dar ce se întâmplă cu Legea ? Este ea complet fără de folos ? Nu, Legea este încă prezentă în toată puterea ei. Dacă ne uităm la Lege, devine clar faptul că noi suntem păcătoși, pentru că nu putem să ținem Legea. Legea a dovedit faptul că noi eram păcătoși și fără putere să ne răscumpărăm din blestemul Legii. Când recunoaștem aceasta, confirmăm autoritatea Legii.

Aceasta înseamnă că noi eram sub blestemul Legii, dar Hristos ne-a răscumpărat suportând El blestemul, pe cruce. Astfel, El a confirmat pe deplin autoritatea Legii.

Citește din nou Romani 3:21-31.

Gând: Ce înseamnă pentru tine “Slava lui Dumnezeu”?

11. UN OM FERICIT (ROMANI 4:1-8)

Pavel acum evidențiază doi oameni importanți din istoria lui Israel, din Vechiul Testament, pentru a clarifica faptul că neprihănirea lui Dumnezeu poate fi obținută prin credință. Ai mai văzut aceasta în capitolul ulterior cu privire la Lege.

Dumnezeu are o grijă specială să demonstreze că omul nu are nici o parte în obținerea neprihănirii divine. Totul vine de la El. Cu cât înțelegi aceasta mai mult cu atât Îl vei slăvi în viața ta. Avraam este cel care a menționat prima dată aceasta. El a fost patriarhul (tatăl) evreilor. Dumnezeu a destinat originea poporului Israel din descendenții lui Avraam. Iudeii se lăudau cu acest fapt. Ei chiar au folosit aceasta în cearta lor cu Domnul Isus. Ei au spus: “noi suntem fiii lui Avraam” (Ioan 8:33). Ei credeau că, a fi descendenți ai lui Avraam, era un mare privilegiu.

După toate acestea, lor le fuseseră date promisiunile. În plus, Legea fusese prea dificilă pentru ei, ca să o țină, dar Dumnezeu i-ar binecuvânta oricum, (cel puțin așa cred ei) pentru că sunt urmașii lui Avraam. Dar aceasta nu se potrivește. Tu și cu mine nu suntem binecuvântați pentru că strămoșii noștri erau binecuvântați. Dacă strămoșii noștri erau binecuvântați, este din cauză că ei personal se încredeau în Dumnezeu. Noi de asemenea primim binecuvântarea doar prin relația fiecăruia personală cu Dumnezeu. Acesta a fost cazul lui Avraam și așa este și cu urmașii lui. Scriptura zice: “Și Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”. Obiectul credinței nu este un om, ci Cuvântul clar al lui Dumnezeu.

În Geneza 15 Dumnezeu a promis lui Avraam un moștenitor și urmași numeroși. Avraam a crezut aceasta chiar dacă, omenește vorbind, nu mai era posibil să aibe copii. El și Sara erau prea bătrâni pentru aceasta, dar el tot avea încrede că Dumnezeu își va îndeplini promisiunea. Această credință i s-a

socotit ca neprihănire. Când Dumnezeu urma să își îndeplinească promisiunile, el nu aștepta ca Avraam să îl ajute în vreun fel. Dacă Avraam ar fi putut să-L ajute, el ar fi meritat un fel de plată pentru că lucrase pentru aceasta. Așa cum a fost cu Avraam, este și cu tine. Tu ești îndreptățit prin credință.

Tu nu vei primi onoruri, doar Dumnezeu este slăvit. Fericirea ta constă în a primi neprihănirea lui Dumnezeu, fără să fi depus vreun efort pentru ea.

În Psalmul 32, David vorbește despre neprihănirea obținută fără eforturi personale. Citește în versetul 5, unde el spune: "Atunci mi-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: "Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile"". Și Dumnezeu ce face? "Și Tu mi-ai iertat vina păcatului meu". Dacă ne recunoaștem păcatele în loc să le acoperim, atunci Dumnezeu face exact reversul. El le iartă. El le pune unde nu mai pot fi văzute. Ce fericit ești când știi aceasta ! Dumnezeu nu ne mai impută păcatele noastre mărturisite pentru că Hristos Și-a vărsat sângele pentru ele. Ce minunat și ce har !

Cuvintele nu sunt de ajuns să exprime minunea pe care Dumnezeu a făcut-o să devenim înaintea Lui neprihăniți. Oamenii ale căror păcate au fost iertate sunt fericiți. Uneori, putem fi în împrejurări dificile, dar păcatele noastre nu mai sunt o sursă de îngrijorare. Totul a fost făcut deplin. Dumnezeu însuși este garantul pentru aceasta pentru că El a făcut-o.

Citim din nou Romani 4:1-8.

Gând: Conștientizează faptul că Dumnezeu nu se mai gândește la păcatele tale.

12. URMAȘII LUI AVRAAM (ROMANI 4: 9-17)

Trebuie ne întoarcem la Geneza 17 să te ajut să înțelegi subiectul versetelor 9-12.

Când am studiat Romani 2:2-29, am făcut aluzie la aceasta. Poate vrei să citești din nou capitolul 7 ca aducere aminte. În Geneza 17, citim despre un legământ făcut cu Avraam. Ca un semn al acestui legământ, toți băieții și bărbații trebuiau circumciși. Acesta era un semn clar pe care totii băieții îl primeau în a opta zi după naștere. Prin acest semn Dumnezeu a separat tot poporul care urma să fie născut ca urmași ai lui Avraam – Israel- de restul omenirii.

A fost un mare privilegiu să aparții poporului pământesc al lui Dumnezeu, dar pentru a primi neprihănirea lui Dumnezeu, nu există nici o diferență pentru Dumnezeu.

Nu contează dacă aparții exterior poporului lui Dumnezeu pentru a cunoaște fericirea pe care o aduce iertarea. Lucrul care contează este ce este înăuntru – credința ta în El.

Când credința lui Avraam a fost socotită ca neprihănire, el nu fusese încă circumcis. El a primit circumcizia ca un sigiliu al credinței pe care o avusese când nu fusese încă circumcis. Aceasta este arătat aici pentru a indica faptul că Avraam nu este doar tatăl unor urmași propriu-ziși (pământești) ai poporul Israel, ci este și tatăl unor urmași spirituali. De fapt , există trei feluri de urmași.

În versetul 11 el este prima dată numit tatăl celor netăiați împrejur. Aceasta are de-a face cu non-iudeii care, fiind necircumciși, au crezut în același fel ca Avraam, când el nu fusese încă circumcis. Aceasta este prima categorie de urmași.

În versetul 12 găsești a doua și a treia categorie de urmași. El este numit tatăl celor circumciși, care are legatura cu urmașii lui fizici, poporul Israel, dar această posteritate constă în două

grupuri. Primul grup sunt descendenții lui Avraam din punct de vedere exterior prin circumcizia exterioara (fizică). Al doilea grup sunt urmașii lui Avraam, atât în sens exterior cât și în sens spiritual. Acești oameni arată că ei sunt descendența spirituală a lui Avraam prin umblarea în căile credinței pe care el a avut-o în timp ce era încă netăiat împrejur. Promisiunea că Avraam și descendenții lui ar moșteni lumea nu a fost dată ca parte a Legii. Legea are o legatură diferită față de circumcizie între Dumnezeu și poporul Lui pământesc. Dar în zilele lui Avraam, Legea a fost mulți ani o chestiune de viitor. Dar dacă fusese dată, o lege prin care ei putuseră să obțină promisiunea, atunci credința n-ar mai fi fost necesară pentru că promisiunea ar fi fost dependentă de meritul și efortul personal.

Oricum, aceasta ar fi rezultat numai în mânia mai degrabă decât împlinirea unei promisiuni, pentru că nimeni n-ar putea îndeplini cerințele Legii. Siguranța promisiunii este în credință și Har. Totul este puternic legat de Dumnezeu, care este obiectul credinței și singurul care arată Har. Lui Avraam, Dumnezeu i s-a arătat personal. Avraam l-a crezut, s-a încrezut în El și a știut că El putea lucra unde, ca om, el era neputincios.

Pentru Avraam, Dumnezeu putea învia din morți, așa cum El putea crea totul din nimic. Uită-te la creație ! Psalmul 33:9 spune “căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă”.

Crezând astfel, Avraam a fost făcut de Dumnezeu “tatăl multor neamuri”. Avraam deci a crezut cuvintele lui Dumnezeu. Știi tu, că Dumnezeu în viața ta Își ține promisiunile pe care El ți le-a dat prin Cuvântul Său ?

Citim din nou Romani 4:9-17

Gând: Există promisiuni pe care Dumnezeu ți le-a facut ? Te încrezi în El că le împlinește ?

13. ABSOLUTA SIGURANȚĂ A CREDINȚEI

Din referințele versetelor, este clar că Avraam a crezut. În Geneza 15 Dumnezeu l-a chemat pe Avraam afară din cort noaptea, să-i spună să privească cerul. Acolo a văzut stelele fără număr și Dumnezeu i-a spus: "Așa va fi sămânța ta." Avraam a crezut ce a spus Dumnezeu. El avea aproape 100 de ani pe vremea aceea și era prea bătrân ca să mai poată avea copii. Sara era cu zece ani mai tânără ca el, dar mult prea bătrână ca să poată rămâne însărcinată. Avraam n-a închis ochii la aceasta. El nu era "slab în credință". El nu s-a oprit la o imposibilitate pentru om. Ce este imposibil la om este posibil la Dumnezeu. De aceea el nu s-a îndoit de promisiunea lui Dumnezeu. Prin credință el a fost făcut puternic. Presupun că ai experimentat uneori cât de mare putere îți dă credința. Credința nu este o noțiune neclară care cere multă imaginație, dar credința aduce pe Dumnezeu în prim plan. Această stâncă solidă, credința în puterea lui Dumnezeu a făcut pe Avraam să depășească toate îndoielile. Avraam nu s-a mai uitat la el și la neputința lui. Când a învățat să se uite pe sine și să privească în sus la Dumnezeu în puterea credinței, el era pe deplin asigurat că Dumnezeu are puterea să facă ce promisese. Oricine îl vede pe Dumnezeu Atotputernic astfel, va înceta să se îndoiască dacă Dumnezeu poate să dea viață acolo unde moartea pare iminentă. O asemenea atitudine îl onorează și îl slăvește pe Dumnezeu.

Dumnezeu atunci, a socotit această credință a lui Avraam ca neprihănire. Dumnezeu a văzut că Avraam a recunoscut atotputernicia lui Dumnezeu, și că s-a încrezut în El în mod corect. Neprihănirea pe care Dumnezeu i-a socotit-o lui Avraam a fost din perspectiva Sa pentru Avraam astfel: "dacă tu crezi despre mine astfel, tu îmi aparții".

Versetele 23-25 urmăresc cu perseverență un lucru foarte important pentru tine ca unul care ești tânăr în credință. Ce a

fost spus lui Avraam ți-a fost spus de asemenea ție ca să te învețe cum să privești neprihănirea. Neprihănirea înseamnă că tu, care erai un păcătos care trăiai departe de Dumnezeu, acum aparții lui Dumnezeu. N-a mai rămas nici o incertitudine pentru El. Dumnezeu avea nevoie de o motivație corectă ca să îți poată da această poziție minunată. El nu putea face aceasta dacă tu n-ai fi păcătuțit, pentru că Dumnezeu nu poate acționa în conflict cu Sine Însuși.

De când tu ai comis păcatul, Dumnezeu, fiind sfânt și drept, ar fi trebuit să te pedepsească, dar acum El nu face asta. A găsit soluția. Domnul Isus a împlinit pe deplin cerințele sfinte ale lui Dumnezeu și Dumnezeu L-a înviat din morți. Aceasta este baza îndreptățirii noastre: El a înviat pe Isus, Domnul nostru, din morți. Domnul Isus a fost părăsit de Dumnezeu pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare pe cruce pentru tine. Neprihănirea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută pentru păcatele tale în persoana Domnului Isus care le-a suportat pe cruce.

Dumnezeu a judecat păcatele tale în El și Domnul Isus a murit, dar cum putea Dumnezeu să Îl lase în mormânt dacă El suferise pentru păcatele tale pentru deplina satisfacție a lui Dumnezeu ? De aceea Dumnezeu a trebuit să-L învie. Dumnezeu avea de îndeplinit obligația față de El Însuși și față de lucrarea Fiului Său. Învierea Domnului Isus este dovada fermă și de nezdruccinat că Dumnezeu nu cere nimic altceva pentru păcatele tale. Toate cerințele Lui au fost îndeplinite. Păcatele nu mai există înaintea Lui. El nu le mai vede. Ele au dispărut pentru totdeauna. Domnul Isus este martorul veșnic că păcatele tale au fost șterse. Niciodată nu ne va mai fi frică la gândul că Dumnezeu își va putea retrage îndurarea. El a făcut totul pentru îndreptățirea ta. El nu mai privește la legătura ta cu păcatele tale, ci la legătura cu Hristos cel înviat.

În capitolul următor vei vedea rezultatele extraordinare pe care aceasta ți le aduce.

Citim din nou Romani 4:1-25.

Gând: Fă o scurtă socoteală referitor la orice dubii pe care le poți avea față de siguranța credinței.

14. PACE, INTRARE LIBERĂ SI SPERANȚĂ; PREZENT, TRECUT ȘI VIITOR (ROMANI 5: 1-2)

De când aceste două versete sunt umplute cu gânduri minunate, ai nevoie de un capitol separat. Este bine să le memorăm. Din capitolele precedente tu ar trebui să înțelegi mai bine ce este de luat ca să te îndreptățești.

Ai văzut că totul și-a avut originea în Dumnezeu. Tu ai primit îndreptățirea lui Dumnezeu și El a aranjat totul. Poți să te bucuri ! Ai fost îndreptățit, nu pentru fapte, ci pentru că ai crezut în Dumnezeu.

Rezultatul este că ai pace cu Dumnezeu. Odată, ai trăit în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Nu L-ai ascultat. Și ai făcut doar voia ta. Nu ți-ai găsit plăcere deloc în voia Lui. Dumnezeu ți-a judecat faptele altfel decât le-ai judecat tu. Cred că ai văzut că Dumnezeu a avut perspectiva corectă despre tine și te-ai gândit că prin Domnul Isus Hristos El a îndepărtat toate păcatele tale, inima ta este plină de pace când te gândești la Dumnezeu. Pacea cu Dumnezeu există pentru că toate cerințele de îndreptățire ale lui Dumnezeu au fost împlinite. Când te gândești la Dumnezeu vei simți odihnă, bucurie și fericire că El este cu tine. Tu poți simplu să-L chemi și să vorbești cu El în gând. Ești favorizat de El. Ce har că ai acces liber la Dumnezeu, Dumnezeul care te-ar fi judecat pentru toate păcatele tale groaznice. Tu poți veni acum fără să-ți faci o programare, sau să stai la coadă, fără teamă că El te va izgoni. Poți să-l spui tot ce ai în minte sau ce simți. El apreciază această confidență cu El. În viitor vei fi totdeauna cu Dumnezeu în slavă. Ar trebui să te bucuri în această speranță. În Biblie "speranța" nu este niciodată ceva nesigur. Astăzi, ea indică un grad de nesiguranță. Noi spunem: "Sper că da" când vrem să spunem că ne-ar place să se întâmple un eveniment dorit, deși nu suntem siguri că se va întâmpla. În Biblie, speranța

reprezintă întotdeauna o siguranță, chiar împotriva așteptărilor. Dacă tu sperii ceva, acel ceva nu este încă prezent. Așa este cu slava lui Dumnezeu. Acolo vei fi pentru totdeauna. Dar tu locuiești încă aici pe pământ. Oricum, faptul că vei ajunge în slava lui Dumnezeu este mai presus de orice îndoială. Este chiar ceva de care ne bucurăm. Garanția nu constă în credința și puterea ta, ci este ancorată în ceea ce Dumnezeu a făcut prin învierea Domnului Isus. Aceasta te-a făcut neprihănit (Romani 4:24-25) Ce schimbare s-a petrecut în tine ! Amintește-ți de Romani 3:23. Atunci ai citit că ai fost lipsit de slava lui Dumnezeu. Păcatele tale te-au îndepărtat complet de El.

Este imposibil pentru Dumnezeu să admită păcatul în prezența Lui și în slava Lui. Acum ai fost îndreptățit și aștepti cu nerabdare, aștepti din toată inima să ajungi la El. Și aceasta dorește și El ! Ce minune dumnezeiască ! Ce motiv să-L mulțumești! Când vii la Dumnezeu cu toată inima ta, El vrea ca tu să-L mulțumești pentru tot ce El a făcut prin Domnul Isus. Pune cartea deoparte un minut să-L spui lui Dumnezeu că ai înțeles din această scrisoare pe care El ți-a scris-o că te iubește. Spune-L că-L iubești și tu, pentru că El te-a iubit întâi. Atunci vei experimenta ce numește Biblia "părtășie". Tu poți vorbi cu El despre lucruri care-ți sunt valoroase ție și Lui. Fă-o chiar acum și apoi continuă să citești.

Citim din nou Romani 5: 1-2.

Gând: Memorează aceste două versete.

15. LAUDA ÎN NECAZURI ȘI LAUDA ÎN DUMNEZEU (ROMANI 5: 3-11)

Cuvântul “slavă” poate să te facă să gândești că ești fericit. Ei bine, de ce nu ai fi fericit când îți vezi viitorul înaintea ta în versetul 2 ? Perspectiva de a fi primit în slava lui Dumnezeu îți dă bucurie, chiar dacă tu nu ești încă acolo. Tu ești încă pe drumul spre slavă și duci o viață pe pământ cu toate grijile și necazurile acestei vieți, dar ai un viitor sigur. Care este legătura între „slavă” și a fi fericit? Versetul 3 citează: „Noi de asemenea ne bucurăm în necazuri,” sună frumos ca text, dar te miri cum este posibil aceasta. Pentru a face aceasta posibil, trebuie să poți spune: „noi știm” cu deplină încredere că toate aceste necazuri nu au loc la întâmplare. Dacă Dumnezeu permite dificultăților să intre în viața ta, El are un scop pentru ele, Dumnezeu folosește necazurile cu care te confrunți să probeze autenticitatea credinței tale. Nu este așa de greu să ai credința când totul merge strună în viața ta.

Doar când dificultățile vin poți arăta din ce este făcută credința ta. Dacă este sinceră va dura și va păstra încrederea în Dumnezeu. Astfel tu nu-ți vei pierde la primul semn de necaz, siguranța. Tu vei considera că aceste greutăți te vor întări pentru că știi că totul este în mâna lui Dumnezeu și niciodată El nu te va lăsa din mână. Problema adevărată vine când un necaz durează mai mult decât te-ai fi gândit. Atunci ai nevoie de „îndelungă răbdare”. Trebuie să te bazezi pe credincioșia și ajutorul Domnului Isus, să rabzi aceste dificultăți care par că n-au sfârșit. El te va sprijini și îți va da putere să rabzi. Rezultatul este că vei experimenta ajutorul Său. Aceasta este „experiența” (sau biruința în încercare) de care se vorbește în versetul 4. Unele traduceri, folosesc termenul „caracter”, altele, includ termenul „experiență”. Tu poți simți ajutorul Său. Ce experiență minunată când ești înconjurat de aceste necazuri ! Rezultatul acestei experiențe este speranța. Odată ce ai experimentat ce

Dumnezeu ai în viață, tu știi că El niciodată nu te va lăsa dar El te va aduce unde vrei să fii, în slava Lui. Poți vedea cum aceste lucruri crează o cauză și un efect, la aceste lucruri se adaugă dragostea. Dumnezeu este dragoste și El Și-a revărsat dragostea Lui în inima ta. Lucrurile pot fi așa grele dar în inima ta tu ai convingerea că Dumnezeu în dragostea Lui niciodată nu va fi neatent la ceea ce se întâmplă.

Nu trebuie să faci lucruri deosebite ca să experimentezi această dragoste divină. Tu nu ai puterea să simți dragostea Lui de la tine, așa cum n-ai avea puterea să te justifici înaintea lui Dumnezeu. Dar există o sursă nouă de putere în noi: „Duhul Sfânt” care ne-a fost dat. Duhul Sfânt, Însuși Dumnezeu, a revărsat dragostea lui Dumnezeu în tine. Cea mai puternică dovadă de dragoste a lui Dumnezeu este faptul că Hristos a murit pentru cei fără putere și nelegiuți. Uneori, printre oameni, cineva moare pentru altul pentru că acesta merită un sacrificiu, dar Dumnezeu nu ne iubește așa. Dumnezeu Își demonstrează dragostea față de tine, în așa fel că atunci când erai încă un păcătos, Hristos a murit pentru tine. Dumnezeu nu putea găsi nimic atractiv în tine, dar Dumnezeu este dragoste. El L-a dat pe Hristos fără să te întrebe, pentru că El este dragoste. Dacă Dumnezeu a dovedit dragostea chiar atunci când tu nu L-ai vrut, nu va avea El grijă de tine atât timp cât vei fi pe pământ? Ai fost îndreptățit prin sângele lui Domnului Hristos. Tu Îi aparții. Dumnezeu totdeauna vede sângele Domnului Isus Hristos. El nu te va mai vedea ca păcătos, ci în legătură cu Domnul Isus. Domnul Isus Hristos este garanția că tu vei fi salvat de la mânie. Acum este imposibil ca mânia lui Dumnezeu să te atingă. Mânia lui Dumnezeu asupra ta și-a făcut efectul asupra Domnului Hristos când El a murit pentru tine. El a suportat păcatele tale ! Odată erai dușmanul lui Dumnezeu. Trebuia să te împaci cu Dumnezeu. Acum nu mai ești dușmanul Lui. Te-ai împăcat cu Dumnezeu și Fiul Lui nu mai este mort. El trăiește în veci ! Știi de ce trăiește ? Este viu să te mântuiască. Propoziția „voi fi mântuit” înseamnă a te conduce în siguranță prin toate

pericolele vieții și a te introduce în gloria lui Dumnezeu. Crezi că El poate să facă aceastan ? Poți să fii sigur !

A treia oară ideea de „glorificare” are loc în versetul 11: „Noi ne bucurăm în Dumnezeu”. Acesta este cel mai bun mod de bucurie Nu este o bucurie sau slăvire în speranța gloriei lui Dumnezeu ca în versetul 2. Nici nu mai este bucurie în necazuri ca în versetul 3. În versetul 2 și 3 glorificarea este legată de prezent și viitor. Viitorul va ajunge într-o zi la împlinire și viața zilnică va ajunge într-o zi la capăt. De aceea bucuria din versetele 2 și 3 se va sfârși într-o zi, dar cu bucuria din versetul 11 este altfel. Este bucuria în Dumnezeu ca sursă și origine a tuturor binecuvântărilor. Tu nu mai vorbești despre tine și despre ce ai primit. Dumnezeu Dătătorul este înaintea ta în toată splendoarea Sa. Te poți bucura acum în Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos prin care ai primit împăcarea. „A te bucura în Domnul” este ceva care poți începe chiar acum și nu va înceta chiar când am ajuns în slava lui Dumnezeu. Toată veșnicia El va fi subiectul admirației și al adorării.

Citim din nou Romani 5:3-11.

Gând: Spune-I lui Dumnezeu ce crezi despre El. spune-I cum Îl apreciezi experimentând dragostea Lui față de tine zi de zi, și darul Fiului Său.

16. PĂCATUL ORIGINAR (ROMANI 5: 12-14)

Începe un nou capitol din Romani. Este important pentru viața ta spirituală să crezi profund în ce spun aceste versete. Pavel ți-a vorbit de păcatele tale, faptele pe care le-ai făcut în neascultare de Dumnezeu. Pavel ți-a spus că Dumnezeu ți-a iertat păcatele și El poate face aceasta bazat pe faptul că Domnul Isus Hristos Și-a vărsat sângele. Dumnezeu nu se mai uită la păcatele tale. El te privește acum ca pe o persoană neprihănită, ca pe cineva care are dreptul să-l aparțină. Nu mai rămâne nimic care ar putea să-L împiedice pe Dumnezeu să te aibă lângă El. Aceasta ar trebui să te facă să te simți acasă la El. Gândește-te încă o dată la primele două versete din acest capitol. Deși nu mai ai probleme cu faptele rele care te-au ținut departe de Domnul, tu ai descoperit probabil că ești încă capabil să păcătuiești. Tu nu vrei să înjuri, să furi, să spui lucruri urâte sau să-i mai rănești pe alții, dar aceste lucruri apar brusc. Cum poate fi aceasta ? Răspunsul este: tu încă ai o fire păcătoasă. Acest gând poate fi comparat cu un copac. Dacă culegi toate merele dintr-un măr, toate fructele vor dispărea dar el tot mai rămâne un măr. În următorul an vor crește din nou mere. Merele pot fi comparate cu păcatele noastre, cu faptele rele pe care le-am făcut. Dumnezeu a îndepărtat păcatele noastre, dar rădăcina lor este încă în tine. Iată de unde vin faptele rele. Această rădăcină de păcat trăiește în noi, ea este aceea care ne conducea când eram păcătoși. Partea care a mai rămas din acest capitol și următoarele două capitole explică ce a făcut Dumnezeu cu păcatul, cu firea noastră păcătoasă. Modul cum a lucrat Dumnezeu cu păcatul care locuia în tine, firea ta păcătoasă din care ies faptele rele a fost diferită de modul în care El a lucrat cu faptele rele. De aceea tu ar trebui să-ți acorzi destul timp pentru învățarea acestor capitole să devină clare pentru tine. Această parte nu este simplă, dar este foarte important pentru tine să înțelegi asta, astfel încât credința ta să devină echilibrată și sănătoasă.

Această importanță este indicată de tratamentul extensiv al lui Pavel pentru acest subiect. Pavel începe versul 12 afirmând că păcatul a intrat în lume odată cu primul om, Adam. Moartea a intrat prin păcat. De aceea, moartea și păcatul sunt inseparabile. În Geneza 2:17, Dumnezeu a spus lui Adam: „Dar din acest pom....”. Consecința gravă a păcatului lui Adam nu s-a limitat doar la el. Toți oamenii născuți după Adam au moștenit de la el aceeași fire păcătoasă. În consecință toți oamenii care au trăit vreodată, cu excepția lui Enoh și a lui Ilie – ambii oameni salvați- care au fost luați de pe pământ fără să moară. Nimeni dintre urmașii lui Adam n-a rămas în viață. În aceasta poți vedea ce serioase sunt consecințele faptelor lui Adam. Din moment ce toți păcătuiesc, este clar că ei sunt descendenții lui Adam. Dar din fericire, așa cum următorul verset demonstrează, nu aceasta este tot ce poate fi spus.

Versetele 13-17 formează un capitol parentetic. Mai întâi, versetele 13 și 14 spun că nu numai iudeul s-a confruntat cu problema păcatului. Păcatul fusese în lume cu mult înainte ca lumea să fie dată lui Israel. Păcatul n-a început atunci. Singurul lucru pe care Legea a fost să poruncească și să interzică ceva. Atât timp cât Legea nu fusese dată, tu nu puteai să încalci Legea. De aceea tu nu puteai fi pedepsit conform Legii. Dar aceasta nu schimbă faptul că moartea a domnit. Adam a călcat porunca să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului și a murit. Toți care au trăit în timpul scurs între Adam și Moise au murit și ei, chiar dacă ei nu încălcase rău poruncă. Este clar că de la Adam și prin el, păcatul și moartea au intrat în lume. Dar moartea și păcatul nu au avut ultimul cuvânt. Unde asemenea lucruri groaznice au intrat printr-un singur om, Adam, a venit un alt Om (Hristos) care a făcut lucruri minunate. Și astfel, într-un anumit sens, Adam este un exemplu a lui Hristos care urma să vină. Aceasta este explicat în capitolul următor.

Citim din nou Romani 5:12-14.

Gând: Tu știi evenimentele din viața ta sau ale altuia care au avut consecințe pentru altcineva ?

17. HRISTOS ȘI ADAM (ROMANI 5: 15-21)

Se face o comparație între Adam și Domnul Isus Hristos. Amândoi sunt la începutul unei generații de oameni. Întreaga omenire poate fi împărțită în aceste două grupuri. Cineva aparține ori lui Adam, capul unei generații căzute în păcat sau aparține Domnului Hristos, Capul unei generații îndreptățite. Consecințele faptei lui Adam se extind asupra întregului grup care îi aparține; rezultatul a ceea ce Domnul Isus Hristos a făcut, se extinde asupra întregului grup care Îi aparține. Acest capitol nu este ușor de explicat. Îl vom lua în discuție verset cu verset. Voi încerca să te ajut arătând diferențele între Adam și Domnul Isus Hristos cum sunt menționate în aceste versete.

Versetul 15: Sunt comparate, darul fără plată, dat de Dumnezeu, Domnul Isus Hristos și greșeala, păcatul lui Adam. Atât greșeala, cât și Darul au efecte grăitoare asupra celorlalți. Greșeala unuia, Adam, înseamnă moarte pentru orice persoană. Fapta lui Adam încă persistă printe urmașii săi. Din fericire, există o opoziție; este Darul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Acest Dar de asemenea, lucrează în cei care L-au acceptat și se extinde mult dincolo de greșeală. Oricine aparține "celor mulți" va consimți cu mulțumire aceasta. Tu nu ?

Versetul 16: Aici Darul este comparat cu actul păcătuirii. Ocazia pentru judecată a fost rezultatul unui singur păcat. Nevoia pentru îndreptățirea noastră au fost multele călcări de lege (păcate). Dumnezeu le-a îndepărtat pe toate când El L-a judecat pe Fiul Său pe cruce.

Versetul 17: Aici rezultatele sunt comparabile. Rezultatul încălcării unuia, Adam, a fost acela că prin el moartea a intrat în lume și a domnit prin ea. Acum uită-te la rezultatul Darului. Oricine a primit Darul neprihănirii va domni în viață. Aceasta este făcută posibil de celălalt, "Unul", Isus Hristos. Cineva care Îi aparține Lui a trecut din moarte la viață. Aceasta se referă la

unul care aparține lui Adam. Unul care este neîntors la Dumnezeu, care va fi judecat. De asemenea, rezultatul lucrării Domnului Isus Hristos se extinde la toți oamenii. Oricine poate fi părtaș noii vieți la care judecata nu poate ajunge.

Versetul 19: În acest verset vei găsi ultima comparație: cine aparține lui Adam și cine aparține Domnului Hristos. Toți păcătoșii aparțin lui Adam pentru că el a fost neascultător. Există o diferență între versetele 18 și 19. Versetul 18 spune că toți oamenii sunt sub judecată ca o consecință a faptei lui Adam, dar pe de altă parte, totul poate fi justificat ca rezultat a ceea ce a făcut Domnul Hristos. Rezultatele faptelor lui Adam și ale lui Hristos se extind asupra tuturor oamenilor. Dar în versetul 19, nu este “toți oamenii”, ci “cei mulți”.

Versetele 20-21: cine aparține lui Adam a fost considerat un păcătos. Cine aparține Domnului Hristos a fost considerat neprihănit. Când a venit Legea, omul era deja un păcătos, dar Legea a făcut aceasta mai clară pentru că el a încălcat-o. Astfel, omul a fost un caz fără speranță de la început și chiar mai mult când Legea a venit. Dar ce citim apoi ? “Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”. Harul lui Dumnezeu întotdeauna depășește păcatul omului. Pentru tine nu mai este plauzibil că păcatul domnește în moarte. Harul domnește pentru tine. Observă că harul domnește prin neprihănire și nu pentru că unul trăiește ca și cum păcatul nu mai există. Harul ți-a fost arătat pentru că neprihănirea lui Dumnezeu este satisfăcută în lucrarea Domnului Isus Hristos pe cruce. Rezultatul acestui fapt este că ai primit viața veșnică. Și mai târziu, (nimeni nu știe cât de curând poate fi), te vei bucura de această viață în toată plinătatea ei în slava lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Ce Dumnezeu avem și ce Domn !

Citim din nou Romani 5:15-21.

Gând: Caută alte câteva diferențe între Hristos și Adam (de exemplu 1 Corinteni 15:45).

18. ELIBERAREA DE SUB PUTEREA PĂCATULUI (ROMANI 6:1-7)

Privind cu atenție acest text, avem convingerea că înțelegerea lui este legată de o atitudine de credință, care dincolo de explicații omenești, prinde acele revelații de care suntem toți dependenți, în pătrunderea lucrurilor spirituale. Mântuirea prezentă aduce o schimbare de gândire și de atitudine. Mulți credincioși, care nu au înțeles Harul lui Dumnezeu, deci care nu-L cunosc ca experiență în viața, critică credința întemeiată exclusiv pe Harul lui Dumnezeu, ca și cum Harul lui Dumnezeu ar îndreptății păcatul. Nicidecum? Dacă păcatul este prezent în viață și este explicat sau îngăduit, nu este din pricina Harului lui Dumnezeu, ci din pricina neînțelegerii acestuia. Între Har și păcat există o excludere categorică. Harul în viață are rolul să îndepărteze păcatul. Jertfa Domnului Isus a acoperit într-un mod desăvârșit tot ce am făcut până acum. Dar ce facem de acum? Păcătuim mai departe sau se schimbă lucrurile? La întrebarea Apostolului se primește un singur răspuns: "Nicidecum!" Aici nu se spune că păcatul din noi a murit, ci că "noi am murit față de păcat". Păcatul este deci viu, rădăcina rămâne; este desființată tulpina, simbol al faptelor care rodesc din această rădăcină. Sensul morții în acest capitol, rămâne acesta: "despărțirea față de păcat.". Păcatul rămâne și noi rămânem dar între noi și păcat se face o ruptură, care are sensul de moarte, așa cum a fost întâia dată între Dumnezeu și Adam.

În versetul 3 nu este vorba de botezul creștin. Botezul cufundării în apă în Numele Domnului Hristos, acel semn exterior al unei mărturii de credință. Aici botezul este un fapt al credinței, nu o mărturie a credinței; o atitudine a credinței care este cu totul altceva decât acel semn exterior simbol al cufundării în apă. Între acestea două, relația este ca între o persoană și umbra ei. Umbra este botezul cufundării în apă, în

Numele Domnului Hristos; realitatea este cufundarea în moartea Domnului Hristos, ca o experiență de credință. Când îl recunoaștem pe Domnul Hristos, prin credință, mort pe crucea Golgotei, pentru păcatele noastre, noi primim de la El, acel Sânge care ne aduce iertarea, îndreptățirea și deși pare mult, totuși acesta este esențialul. Un alt pas al credinței este cufundarea în moartea Domnului Hristos, în care nu numai că îl vedem pe Domnul Hristos răstignit, pentru păcatele noastre, dar ne vedem și pe noi răstigniți împreună cu El. Domnul Isus a murit pentru păcatele mele dar pentru păcatul ca rădăcina păcătoasă în mine trebuie să mor și eu împreună cu El.

În versetul 4 se remarcă faptul că botezul în moartea Domnului Isus, deși poate trece peste posibilitatea noastră de înțelegere, rămâne un adevăr. Adevărul acesta era de mult. Noi nici nu existam când a fost realizată în Domnul Hristos mântuirea noastră prezentă. Un exemplu în acest sens îl găsim în Ezechiel 47,1-5.

Râul cel mare care curge prin altarul pe care s-a adus jertfă Domnul Hristos și care ne acoperă, nu poate fi trecut din mers ci doar fiind purtați de Harul lui Dumnezeu prin credință, abandonați în mâinile Lui. Îngroparea, tot o lucrare aparținând exclusiv lui Dumnezeu, a fost făcută o dată pentru totdeauna în Domnul Hristos și este un fapt care nu trebuie interpretat. Pentru Dumnezeu, omul păcătos, omul vechi, în Adam nu mai există, este desființat prin această îngropare, sau ștergere definitivă din rândul celor vii. Învierea împreună cu Domnul Hristos este precedată de cufundarea în moartea Lui, botezul și de îngroparea împreună cu El: “După cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”. “Prin slava Tatălui” este o expresie care cuprinde atribuțiile gloriei lui Dumnezeu. Până când apa ajungea la “glezne”, sau la “genunchi”, se putea trece, dar când râul devine mare, trebuie să ne lăsăm trecuți de Dumnezeu. Când în capitolul 5 se spune “printr-o moarte asemănătoare cu a Lui”, este vorba de aceeași moarte. El a murit pentru păcatele noastre, El nu a avut păcat; noi murim pentru păcat întrucât avem păcat. Moartea este

asemănătoare dar nu identică în înțelesul ei. Nu vom fi niciodată scăpați de păcat pentru faptul că Domnul Hristos a murit pentru păcatele noastre. Noi vom fi scăpați de păcat numai crezând și contând pe faptul că această moarte a Domnului Hristos este și moartea noastră. Privind versetele 6 și 7 putem spune că ori de câte ori credința va fi în viața noastră o experiență, și cunoștința va fi tot o experiență. “Omul nostru cel vechi” nu trebuie confundat cu firea păcătoasă. Un “om” este mai mult decât firea lui și un “om vechi” este mult mai mult decât păcatul din el.. Un exemplu în acest sens este 1 Samuel 15, 7-9. De multe ori manifestăm aceeași atitudine a lui Saul față de omul nostru cel vechi. Amalec a fost nimicit dar cu o excepție: Agag. Cum să omori pe Agag împăratul? Înțelegem indirect ceva din alcătuirea omului vechi., anume că mădularele noastre de carne cu funcții sufletești sunt legate de păcat.

Citim din nou Romani 6: 1-7.

Gând: Cât de importantă este pentru tine eliberarea de sub puterea păcatului ? De ce ?

19. TRĂIEȘTE PENTRU DUMNEZEU ! (ROMANI 6:8-14)

Deci ai murit cu Hristos ! Ține bine minte aceasta. Dumnezeu așa te privește acum. Crede acest lucru. Nu lăsa să te necăjească orice vezi sau experimentezi. Tu ai murit în ochii lui Dumnezeu. Trebuie să crezi un lucru – poți ști cu siguranță - că vei trăi cu Domnul Isus Hristos. Dumnezeu se uită la tine și te vede una cu Domnul Isus Hristos. Poți fi asigurat de aceasta pentru că Domnul Isus Hristos nu a rămas mort. El a fost înviat din morți. A lăsat moartea în urmă. Niciodată moartea nu va mai avea putere asupra Lui. El nu va mai muri din nou. În moarte El a avut de-a face cu păcatul o dată pentru totdeauna. Niciodată nu va mai fi necesar pentru El să moară. Domnul Isus Hristos a venit pe pământ să rezolve problema păcatului. În fiecare zi a vieții Sale pământești a trebuit să aibă de a face cu păcatul și să vină în contact cu el. El a fost înconjurat de el. Dar El nu a avut păcat (1 Petru 2:12), nu a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5:21) și în El nu a fost păcat (1 Ioan 3:5).

Pe cruce, totuși, în timpul celor trei ore de întuneric complet, El a fost făcut păcat și a șters păcatul prin jertfa Lui. Astfel, moartea Lui a avut legătură cu păcatul. Nu mai poate fi adăugat nimic. Și acum, ca și în viața Lui, El trăiește în legătură cu Dumnezeu. Ca și versetele anterioare înseamnă pentru tine ce remarcă versetul 11. Acest verset spune cum să găsești putere pentru o viață cu Dumnezeu. El începe: “tot așa și voi” care înseamnă “la fel”. Uită-te la ce a făcut Dumnezeu pentru păcat și ce face El în viața Lui. A murit ? Atunci și tu ai murit. Aceasta înseamnă să ai o viață de creștin mai evidentă. De aceea, este o responsabilitate în practica zilnică să te menții mort față de păcat. Dumnezeu se uită la tine ca și cum ai fi murit cu Domnul Hristos. Ei bine, uită-te la tine la fel ! Nu ți se spune să mori, ci că ai murit. Aceasta s-a întâmplat. Ține cont de aceasta și nu trăi de parcă n-ai murit. Cu viața lui Hristos este la fel cu

moartea Lui. Este Domnul Hristos viu și trăiește pentru Dumnezeu ? Da ! La fel și tu ești viu în Domnul Isus Hristos pentru Dumnezeu. Iată cum se uită Dumnezeu la tine. Păcatul nu mai are nici o putere asupra corpului tău. Nu mai este nici un motiv să ascuți poftele corpului tău multor pentru că ai murit. De aceea spune “Nu” păcatului dacă satana încearcă să se folosească de tine. Nu permite membrilor corpului tău să fie unelte ale păcatului ca să lucreze în nelegiuire (fapte rele). Nu-ți mai lăsa gura să înjure sau să mintă. Nu-ți lăsa ochii să se uite la necurăție. Nu-ți lăsa urechile să asculte muzica păgână a acestei lumi. Mădularele trupului tău nu mai sunt la dispoziția păcatului. Trupul tău este acum un instrument al vieții din Dumnezeu pentru a fi folosit pentru El. Tu îți poți folosi mâinile să ajuți pe alții. Îți poți folosi gura să mângâi pe alții. Îți poți folosi ochii să admiri frumusețile din creația lui Dumnezeu și să citești despre Domnul Isus. Urechile tale pot asculta ce vor să spună alții, poate despre problemele lor sau despre viața lor cu Domnul. Mădularele tale funcționează bine, dar ele au devenit unelte să fie folosite de Dumnezeu pentru a lucra neprihănire. Predă-ți viața lui Dumnezeu, pentru că nu ești sub Lege, ci sub Har. Există o diferență incomensurabilă între Lege și Har. Legea a dovedit că ești păcătos și călcător de lege, ți-a arătat că nu puteai trăi după cerințele ei. Harul, dimpotrivă, nu cere, ci dă. Dumnezeu a făcut totul și chiar îți dă putere să trăiești pentru El ! El a pus capăt vieții tale de dinainte în păcat lăsându-te să mori în moartea lui Hristos. Datorită acestui fapt, păcatul nu mai domnește peste tine. Ai murit, păcatul și-a exercitat puterea peste tine prin lege, dar tu nu mai ai nimic de-a face cu legea. Tu acum stai sub har. Harul înseamnă că nu mai aștepti nimic de la tine și de la cei din jur, ci numai de la Dumnezeu. Doar sub Har poți avea putere de viață pentru Dumnezeu.

Citim din nou Romani 6:8-14.

Gând: Cum crezi că poți să îți pui mădularele trupului tău în slujba lui Dumnezeu?

20. SLUJIND SUB HAR (ROMANI 6:15-23)

Știind că nu mai ești sub lege nu înseamnă că poți face tot ce vrei. Știi ce s-a întâmplat cu tine ? “Stăpânul” tău s-a schimbat. Erai obișnuit să fii rob, de fapt ești încă rob. Un rob nu are nici un drept asupra lui. El trăiește tot timpul pentru altcineva care îi spune ce să facă.

Nu există nici o persoană cu adevărat liberă. Toti sunt robii cuiva; tu al cui ești ? Dacă te pui în slujba păcatului, îl ascuți, ești un rob al păcatului și viața ta se va sfârși în moartea a doua (despărțirea veșnică de Dumnezeu). Dacă te angajezi să faci ce spune Dumnezeu, aceasta va fi manifestată prin viața ta. În viața ta vei respecta voia lui Dumnezeu și vei arăta aceasta făcând lucruri care sunt pozitive și corecte înaintea lui Dumnezeu. Așadar, există una din două: ori rob al păcatului ori al neprihănirii.

Poți mulțumi lui Dumnezeu că nu mai ești rob al păcatului. Poți mulțumi lui Dumnezeu că Domnul Isus a venit să te scape. El e substanța doctrinei pe care ai învățat-o. El este exemplul tău, spunându-ți cum s-ar comporta un rob al neprihănirii.

În capitolele precedente ai citit tot ce Dumnezeu a făcut prin Domnul Isus și noi credem că aceasta te-a impresionat și de aceea ai devenit mai ascultător. Aceasta nu e ascultare față de lege, ci ascultare față de Persoana divină căruia i-ai dat inima. Ai fost complet eliberat de păcat. În lume oamenii trebuie să lupte pentru libertate. Cei asupriți tânjesc după ea. Ei se simt ușurați când vine timpul să fie puși în libertate, să meargă unde le place și să facă ce vor, fără să se teamă de autorități. La fel este și cu păcatul. Păcatul nu va mai avea putere asupra ta pentru că tu ești rob al neprihănirii. Odată, tu obișnuiai să faci lucruri necurate, să trăiești în nelegiuire. Nelegiuire înseamnă să nu recunoști autoritățile sau să nu ascuți de nimeni. Tu trăiești pentru tine și îți determini propriile valori. Te înșeli dacă

te-ai gândit că erai liber, erai sclav păcatului, așa cum este lumea fără Dumnezeu. Acum slujești neprihănirii. Scopul este sfințirea ta, care înseamnă că tu trăiești pus deoparte pentru Dumnezeu în această lume.

A trăi în sfințire nu înseamnă a umbla cu o aureolă pe cap. Sfințirea înseamnă pur și simplu că nu mai mergi cu lumea, ci acum ești direcționat spre Dumnezeu. Ca rob al păcatului n-ai făcut ce a vrut Dumnezeu. Nu puteai să-l plăci. Ți-ai urmat dorințele și poftele. Uitându-te în urmă, poate ți-e rușine. Singurul rezultat al acelei vieți este moartea. Mulțumim lui Dumnezeu, El nu te-a judecat pe tine, ci pe Domnul Isus. Astfel ai fost eliberat de păcat și ai fost făcut rob al lui Dumnezeu.

Acum din viața ta apar altfel de roade. Acest rod nu îți aduce rușine, ci bucurie. Acest rod este sfințirea. Dacă trăiești ca rob al lui Dumnezeu, trăiești complet dedicat lui Dumnezeu, întorcând spatele păcatului și lumii. Dumnezeu caută acest rod al sfințeniei în viața ta. Cu cât acest fruct devine mai vizibil, cu atât vezi mai clar viitorul glorios care te așteaptă în viața veșnică, și vei înțelege că în cer te vei bucura de acest rod.

Versetul 23 rezumă gândurile anterioare în câteva cuvinte. (Memorează-l !) Cu păcatul, tu primești ce meriți. Toată lumea, fără excepție, merită moartea. Dumnezeu oferă alternativa salvării. Fără merit. Este un dar al Harului, la care nu există nici un drept. Acest Dar este viața veșnică ! Dumnezeu dă acest Dar în Isus Hristos, Domnul nostru. Tot ce Dumnezeu a dat este în legătură cu Domnul Isus. Prin El, toate binecuvântările din inima lui Dumnezeu vin spre tine. El ți-a îndepărtat toate piedicile și te vede în legătură cu Hristos. Din acest motiv, Dumnezeu poate să îți dea binecuvântarea cea mare a vieții veșnice. Viața veșnică este chiar viața Domnului Hristos: El este viața veșnică (1 Ioan 5: 11-20).

Citim din nou Romani 6: 15-23.

Gând: Ce poți spune despre sfințirea ta ?

21. DEZLEGAȚI DE LEGE (ROMANI 7: 1-6)

Ești dezlegat de vină. Acest lucru ți-a fost făcut clar în capitolele de la 10 la 15 care acoperă Romani 3:21 până la 5:11. Ai fost eliberat de puterea păcatului. Ți-a fost făcut clar acest lucru în ultima parte din Romani 5 prima parte din capitolul 6. Acum altceva trebuie să înveți: că tu ai fost de asemenea dezlegat de lege. Despre aceasta este scris în Romani 7. Cel mai greu lucru este să accepți prin credință dezlegarea de lege, pentru că experiența noastră poate spune altceva. Romani 7 arată cât de greu este să accepți aceasta. Întâlnești pe câte cineva care are viața veșnică și care, ca rezultat, vrea să facă bine, dar tot timpul face rău. Nu este surprinzător că se simte nenorocit? Eu am avut o asemenea perioadă în viața mea. Ți-ar plăcea să trăiești pentru Domnul, dar de fiecare dată faci tot ce e rău. Aceasta pentru că, în mod conștient sau nu, te forțezi să faci ceva, vrei să-l slujești lui Dumnezeu și simți că cel mai bun lucru este să ții Legea.

La urma urmei, Dumnezeu a dat Legea. Dar efectul unei asemenea încercări este că ajungi să constăți că ești incapabil. Bucuria credinței dispare imediat. De mărturie nu mai poate fi vorba. Și aceasta pentru că de fapt ești complet ocupat eul tău. Cuvintele "eu" și "mine" se întâlnesc de 40 ori în Romani 7. Leșirea din această situație mizerabilă vine doar la sfârșitul versetului 25. De aceea trebuie să lași ca Romani 7 să îți vorbească. Versetele de la 1 la 6 sunt o introducere. Cu privire la aplicarea legii, este clar pentru toți că legea domnește peste om cât timp este în viață. Nimic nu este mai absurd decât să amendezi pe cineva care a murit într-un accident de trafic pe care el l-a cauzat. Cineva este amendat dacă este responsabil, dar dacă este viu. Cu o persoană moartă, este imposibil pentru că este absurd. Pavel ilustrează aceasta cu exemplul unei căsătorii. El vrea să te învețe că o legătură între două părți este valabilă atâta vreme cât ambele părți sunt vii. Dar această lege

Îți pierde valabilitatea când una din părți moare. Doar atunci, în căsătorie, femeia este liberă să se mărite cu altcineva. Altfel, ea este o adulteră dacă devine soția unui alt bărbat. Pavel aplică aceasta unui credincios și Legii, spunând că, potrivit Legii, păcatosul a trebuit dus la moarte, dar tu ai murit deja față de Lege prin trupul lui Hristos. Când a murit Hristos, tu ai murit.

Așa că nu mai ești legat de Lege ci de Hristos cel înviat care n-are nimic a face cu Legea. N-a fost Legea pe deplin aplicată Lui ? Tu acum esti legat de Hristos cel Înviat, în locul Legii. Tu poți aduce roade pentru Dumnezeu.

Când erai în firea pământească, adică atunci când erai un necredincios și făceai doar voia ta, te supuneai poftei și păcatului. Cu cât Legea interzicea ceva, cu atât îți plăcea să o calci. Lucrurile interzise au fost și sunt atrăgătoare. Dar aceasta a fost doar roada păcatului și nu pentru Dumnezeu. Tu trăiai ca prizonier al Legii. Legea ți-a spus ce trebuie să faci și și-a exercitat asupra ta autoritatea. Tu erai robul ei. Acum pentru că ai murit, Legea nu mai are nimic de spus despre tine. Tu acum slujești într-un mod cu totul altfel. Nu mai slujești în "vechimea slovei" adică într-un mod care este încorsetat de prescripții. Acum slujești în "noutatea Duhului", adică într-un mod prin care ai lăsat noua viață să lucreze în tine, viața centrată în Domnul Isus Hristos.

Citim din nou Romani: 7:1-6.

Gând: Puneți întrebarea: Eu trăiesc în viață în părtășie cu Domnul Isus sau în concordanță cu Legea?

22. PRIN LEGE ESTE CUNOȘȚINȚA PĂCATULUI (ROMANI 7:7-13)

S-au spus deja multe despre Lege. În următoarele capitole din Romani și în celelalte epistole ale lui Pavel, se vor mai spune multe despre Lege.

De aceea ai nevoie să înțelegi de ce a fost dată Legea. Poate ai început să crezi că Legea e ceva păcătos. Tot ce face ea, se pare, e să-ți dea posibilitatea să faci lucruri rele. Dar lucrurile nu stau astfel. Romani 3:20 spune: “prin lege vine cunoștința deplină a păcatului”. Observați cuvântul “cunoștința”. El nu spune Legea te face să păcătuiești ci Legea se manifestă în păcatul deja prezent. El ia ca exemplu cuvântul “pofța”. Pofța este ceva pe care tu nu o poți vedea. Ea este în inima ta. Tu nu ai fi știut că pofța este păcat dacă Legea nu îți spunea: ”să nu râvnești” și “să nu poftești” (Deuteronom 5:21)

Știind că acest lucru este spus așa clar în Lege, îți dai seama că e adevărat. Păcatul care locuiește în tine trezește pofța și astfel o poruncă a fost dată să-ți spună să nu poftești.

Un exemplu va face lucrul acesta mai clar: Copiii mei pot lua un fursec din cutia cu fursecuri când vin acasă de la școală. Presupunem că într-o dimineață eu le spun:”când veniți acasă, nu vă atingeți de cutia cu fursecuri și nici să nu vă uitați la ea”. Rezultatul este că, atunci când ei vin acasă, ei trebuie să se abțină pentru a asculta porunca mea. În ei pofța a fost înlăturată prin poruncă. Păcatul folosește porunca să scoată pofța.

Până ce nu ni se dăduse porunca, nu era nimic greșit. Păcatul era prezent, dar era mort, adică nu era experimentat. Dar odata venită porunca, păcatul s-a trezit și ei au fost conștienți de prezența lui. Aici poți vedea adevărata funcționare a legii “practica”.

Odată când erai neîntors la Dumnezeu, tu trăiai fără lege. Nu-ți păsa că legea spunea: "să nu râvnești" și "să nu poftești". Nu doreai să ascuți de Lege. Doar când l-ai lăsat pe Dumnezeu în viața ta, te-ai gândit la Legea Sa. Atunci ți s-au deschis ochii spre păcat pentru că Legea ți-a arătat-o. Ai descoperit de asemenea că Legea te condamnă pentru că tu n-o puteai ține.

Porunca care era pentru viață (în Levitic 18:5 Dumnezeu a spus "Păziți legile și poruncile Mele; dacă un om le va îndeplini, va trăi") s-a dovedit a fi moartă pentru tine. Aceasta deoarece păcatul locuiește în tine. Păcatul folosea Legea să te seducă și să-ți arate faptele greșite și rele. Astfel că Legea nu este pentru a învinovăți, căci Legea a venit de la Dumnezeu și este sfântă. Poruncile Legii sunt sfinte, drepte și bune. Ar putea binele care vine din Dumnezeu ca tu să trăiești prin el, să însemne moarte pentru tine? N-ar putea fi adevărat, nu-i așa? Dar de ce tu ești atunci sub sentința morții Legii? Este din cauza păcatului. Păcatul a folosit binele să lucreze moarte pentru mine. Păcatul a folosit ca rău, ceea ce Dumnezeu voise să facă bine. Dar s-a întâmplat un alt lucru. Legea a arătat forma reală a păcatului. Prin Lege păcatul a devenit mai păcatos. Ai văzut în Romani 5:20 ce înseamnă aceasta. Păcatul era în lume înainte ca Legea să fie dată. Odată ce Legea a fost dată, păcatul a devenit mai rău, deoarece Legea a căutat ce era păcatul. Și acum tu și cu mine știm ce este păcatul.

Aici este un exemplu simplu pentru a clarifica aceasta. În Anglia legea citează că oamenii trebuie să conducă pe partea stângă a drumului. Dacă mergi în Anglia fără să știi că este o țară în care oamenii conduc pe partea stângă, iar tu conduci pe dreapta, ești un infractor. Dar dacă ți s-ar spune că Anglia este o țară în care se conduce pe stânga, iar tu ai conduce tot pe dreapta, ai fi și mai vinovat. Așa este și cu păcatul și legea. Prin lege tu ești făcut conștient de ceea ce este păcatul și ești mai responsabil pentru păcatele pe care le faci pentru că tu știi ce este bine și ce este rău.

Citim din nou din Romani 7:7-3.

Gând: Cum poți să știi că legea e bună ?

23. LUPTA SUB LEGE (ROMANI 7:14-25)

În aceste versete vei întâlni pe cineva care se luptă cu Legea. El s-a pocăit și are viața din Dumnezeu. Aceasta este clar în versetul 22 unde se spune că își găsește plăcere în Legea Domnului. Un necredincios niciodată n-ar spune asta, dar omul din Romani 7 se luptă cu păcatul care este în el. În timp ce se luptă el se scufundă mai adânc și mai adânc. Este ca omul prins într-o mlaștină. Când ai rămas prins într-o mlaștină începi să te scufunzi puțin câte puțin. Orice încercare de a te scoate singur afară din mlaștină te face să te afunzi și mai repede. Cel care este învăluit în păcat ca într-o mlaștină încearcă să se elibereze din puterea păcatului, ascultând de Legea lui Dumnezeu, dar din nou este învins. El întotdeauna face ce urăște să facă, încercând să facă ce este mai bine. Ți se pare familiară o asemenea luptă ? Eu cred că a te lupta astfel, este o experiență necesară când tu dorești cu ardoare să trăiești armonios cu Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Aceasta nu înseamnă ca te vei lupta tot restul vieții tale. Este o scăpare, dar cine nu știe de acest tip de luptă este doar un creștin superficial.

Acest război te învață realitatea dură, că în trupul tău, în carnea ta nu este nimic bun. Cum începe acest război ? Începe când legea este folosită incorect. Atunci ce poți face cu legea ? Într-un sens general tu știi că legea este spirituală, adică legea te orientează către Dumnezeu și-ți spune cum să-l slujești.

De ce nu reușești ? Pentru că ești carnal vândut păcatului.

Iată de unde vin necazurile. Tu nu poți face aceasta, ți-ar place să-l slujești lui Dumnezeu, dar nu o faci, ci mai degrabă faci ceea ce urăști. Această experiență îți spune ceva. Dacă faci ceea ce nu vrei, recunoști că Legea nu este bună, pentru că nici Legea nu vrea ca tu să faci ceva greșit. Așa că tu și Legea sunteți în acord.

Atunci trebuie să fie altceva greșit. Ei bine este ceva, iar acesta este în tine și anume păcatul. Dar nu poți învinovăți păcatul pentru răul pe care-l faci pentru că este greșeala ta când lași păcatul să te folosească.

Aceasta este pentru că tu nu ai în tine puterea de a te împotrivi păcatului. Tu vrei să faci ce este bine dar în trup (în firea veche păcătoasă) nu este nimic bun. Din acest motiv, ajungi la punctul unde greșești, dar nu ești tu acel care face asta ci păcatul care locuiește în tine. Ce experimentezi tu? Dacă tu dorești să faci bine (și este o dorință bună), răul e prezent în tine. În inima ta te bucuri de legea lui Dumnezeu și dorești să trăiești în concordanță cu aceasta. Această luptă are loc în mădularele corpului tău. În pericol este acel care își exercită autoritatea asupra mădularelor tale. De la întoarcerea ta la Dumnezeu, mâinile, ochii, picioarele, mintea și trupul sunt în serviciul lui Dumnezeu (vezi Romani 6), dar în timp ce te lupti, pare de parcă păcatul încă are putere asupra lor. Aceasta te face să te simți cel mai nenorocit om de pe pământ.

Trupul tău este un trup în care moartea lucrează și ți-ar place să fi eliberat. Cum se poate face aceasta ? Observă cuvântul "cine" din versetul 24. Este ca unul care umblă prin mlaștini uitându-se în jur după altcineva ca să fie salvat și să îl elibereze. Ochii lui se îndreaptă spre Dumnezeu. Aceasta este pentru el sfârșitul luptei.

El vede că Dumnezeu a pregătit deja calea mântuirii prin Domnul Isus Hristos. Cine vede aceasta începe imediat să-l mulțumească lui Dumnezeu. (Acum tu poți citi din nou cum această salvare a fost adusă la începutul capitolului 7 din Romani). Ultimul verset dă o concluzie a caracterului celor două firi care există într-un credincios. Vei păstra aceste două firi cât timp vei sta pe acest pământ dar aceasta n-ar fi trebuit să fie deranjant, de vreme ce firea veche nu mai are autoritate asupra ta. În capitolul următor vei vedea mai multe lucruri pe care Dumnezeu ți le-a dat ca să duci o viață de biruință.

Citim din nou Romani 7:14-26.

Gând: Ai de multe ori sentimentul descris în aceste versete ?
Ce ar trebui să faci ?

24. UMBLAREA ÎN DUHUL (ROMANI 8:1-7)

După luptă să lăsăm mlaștinile din Romani 7, căci acum ai un pământ tare sub picioare. Această fermitate este în Domnul Isus Hristos. Nu este nici o condamnare pentru ei în Hristos Isus.

Nu este aceasta o ușurare ? Iată cum te vede Dumnezeu și cum ar trebui să te vezi tu. Orice teamă de judecată a dispărut pentru că Hristos a suportat judecata și a înviat din morți. Dacă ai ajuns destul de departe cu viața ta de credință, astfel ca ea să fie centrată pe Domnul Hristos, în loc de a fi centrată pe eul tău, atunci Duhul Sfânt poate să înceapă să lucreze în tine. Duhul Sfânt este numit aici "Duhul de viață". Duhul nu lucrează moarte ci viață. Așa a lucrat El în Domnul Isus. Oriunde a mers Domnul Isus, El a adus viața. Când Domnul Isus a murit, El a înviat din morți prin puterea Harului vieții. În acelaș mod Duhul de viață te-a eliberat de puterea păcatului și a morții. Amintește-ți cum legea a promis viață oricui a ținut Legea, dar nimeni nu a putut s-o țină. Asta nu pentru că Legea nu era bună ci pentru că în carne nu era putere să țină Legea.

Odată am citit următoarea comparație care poate ajuta la înțelegerea acestei realități. Imaginează-ți un sculptor talentat care poate crea cele mai frumoase figuri dintr-o bucată de lemn.

Are cele mai perfecționate unelte care se pot folosi în acest scop. Dar dacă îi dai o bucată de lemn care nu e bun pentru sculptat, care are rupturi sau carii, cu toate uneltele lui bine, nu poate face nimic din acel lemn. Tu nu-l poți învinovăți, sculptorul este talentat. Nici nu poți da vina pe unelte, pentru că nu poți găsi unele mai bune. Atunci ce poți învinovăți ? Bineînțeles bucata de lemn !

La fel este și cu relația dintre lege și noi. Dumnezeu nu este de învinovățit. El este perfect. Nu există nici unul mai talentat, deci

mai capabil ca El. Nici lupta nu este de învinuit: ea este sfântă dreaptă și bună, cum am văzut în Romani 7. De aceea este greșeala noastră dacă legea nu este văzută în plinătatea ei. Trupul nostrum este de vină, acest trup face legea fără putere. Ce minunat este Dumnezeu că nu ne-a lăsat să ne luptăm singuri. Când a devenit clar faptul că era imposibil pentru lege ca să ne scape din păcat și moarte, Dumnezeu a acționat. A trimis pe Fiul Său ca om în lumea noastră. Când în versetul 3 se spune “într-o fire asemănătoare păcatului” aceasta se referă la venirea Lui în trup, adică, Domnului Isus a devenit om. El a devenit ca noi dar fără păcat. El n-a avut trup nelegiuit ca noi care am fost născuți din părinți păcătoși, având din naștere fire umană, păcătoasă. Fiind ca noi, Domnul Isus arăta ca un om.

Când Domnul Isus atârna pe cruce și chiar atunci în timpul celor trei ore, Dumnezeu a condamnat păcatul în Trup. El a terminat cu păcatul pe deplin și l-a îndepărtat pentru totdeauna (6:10;8:3). Noua sursă de putere care vrea să lucreze în viața ta de acum este Duhul Sfânt. Dacă tu te lași condus de El, vei îndeplini cerința dreaptă a legii. Sunt eu încă supus Legii ? Nu desigur că nu. Dar dacă te lași condus de Duhul Sfânt, automat vei face ce spune Legea. Modul cum gândești clarifică ce te ghidează, la ce te gândești, ce năzuințe ai. Te-ai întors la Dumnezeu.. Ai primit o viață nouă. Ai primit pe Domnul Isus și împreună cu El ai primit toate lucrurile, deci ai primit Duhul Sfânt. Acum ai în minte alte lucruri decât acelea pe care le aveai înainte de întoarcerea la Dumnezeu.

Atunci aveai gânduri firești, erai egoist. Care era rezultatul ? Nimic altceva decât moartea. Acum că te gândești la lucrurile spirituale, viața ta e centrată pe Dumnezeu. Care e rezultatul ? Ai viață și pace.

Ai primit în ființa interioară “Viața adevărată” și acest fenomen devine vizibil prin modul în care trăiești practic, prin umblare. Acum ai o altă perspectivă asupra lucrurilor din jurul tău, în comparație cu perspectivele pe care le aveai înainte.

De fapt acum viața ta are o altă semnificație. Tu îl cunoști pe Dumnezeu și pe Domnul Hristos. În inima ta, este pace pentru că în relația ta cu Dumnezeu totul e acum în ordine. Citește Romani 5:1-2 din nou. Vei experimenta această pace într-o măsură din ce în ce mai adâncă, pe măsură ce te înconjuri cu Dumnezeu în viața ta și dacă ai în centru pe Dumnezeu. Cu trupul este total altfel. În trup nu există viață sau pace. Dimpotrivă, orice gândește și orice face, trupul, este întotdeauna în vrășmășie cu Dumnezeu. Carnea este rea, iremediabilă. Nu se poate supune legii lui Dumnezeu, și nici nu vrea. Reține cu toată seriozitatea toate lucrurile menționate aici, este de mare importanță să fii în cunoștință de cauză asupra caracteristicilor cărnii (firii pământești) și caracteristicilor Duhului. Apoi îți va fi ușor să recunoști dacă o anumită dorință este din carne (din firea pământească) sau din Viața cea nouă, deci din Duhul Sfânt.

Acum citește din nou Romani 8:1-17.

Gând: Care este diferența între a umbla conform cărnii (firii pământești) și a umbla conform Duhului ?

25. DACĂ DUHUL LOCUIEȘTE ÎN TINE (ROMANI 8:8-14)

Este imposibil cuiva care este în trup deci în firea pământească să placă lui Dumnezeu. Fiind în trup înseamnă că te ai ca centru pe tine, tu ai deci abilitățile, planurile și intențiile tale.

Chiar dacă cineva fiind în trup încercă să îl mulțumească pe Dumnezeu păzind legea, aceasta ar fi un lucru inacceptabil pentru Dumnezeu. Este greșit de fapt punctul de plecare. Dumnezeu a rezolvat problema naturii omului, natură coruptă de păcat, o dată și pentru toți oamenii. Așadar, cum ar mai putea atunci accepta ceva de la acest trup, de la această carne păcătoasă ?

Există o separare clară între Dumnezeu și carnea păcătoasă. Cel care a primit Duhul lui Dumnezeu nu mai este în carne, ci în Duhul. Duhul lui Dumnezeu este cel care locuiește în tine.

Domnul Isus Hristos, prin Duhul Sfânt te face important. Tu esti în legătură cu Domnul Isus Hristos și Îi aparții prin Duhul Sfânt. Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos nu-l aparține.

De ce aceste versete vorbesc brusc despre Duhul lui Hristos ? Eu cred că aceasta îți arată că Duhul pe care l-ai primit este acelaș Duh prin care Domnul Isus Hristos a fost condus în timpul vieții pe pământ.

Când citești Evangheliile, poți vedea tot timpul lucrul acesta. De exemplu vezi ispitirea Domnului Isus de satan în pustie în Luca 4:1. Acolo citești cum, umplut cu Duhul Sfânt, El s-a întors, după ce a ieșit din Iordan spre pustie. Apoi, El, sfințenia perfectă, a fost condus de Duhul în pustiu ca să fie ispitit.

Natura Lui sfântă n-a fost înfrântă prin ispitită sub influența tentațiilor exterioare. Domnul Isus era perfect centrat pe

Dumnezeu. Cu tine, Duhul dorește să facă la fel. Duhul Sfânt trăiește în tine deoarece Domnul Isus Hristos este în tine.

Duhul lui Dumnezeu nu poate intra în legătură decât cu ceva din Domnul Isus Hristos. Aceasta implică faptul că trupul, folosit de păcat, prin practici rele, e mort. Duhul lui Dumnezeu nu poate intra să locuiască acolo. Dar acum, Domnul Hristos pe care L-ai primit locuind în tine, este normal ca Duhul Sfânt să locuiască în tine și să aibă autoritate peste viața pe care o duci. Așa a fost cu Domnul Isus Hristos.

Alt lucru important este în legătură cu locuirea Duhului Sfânt în tine. Aceasta are de-a face cu învierea corpului tău muritor.

Trupul tău este încă obiectul consecințelor păcatului. Poate deveni bolnav și poate muri, dar uită-te la ce a făcut Dumnezeu cu Domnul Isus. Dumnezeu a înviat pe Domnul Isus din morți. Deci, ce faci tu acum ? Corpul tău este încă muritor.

Este aceasta în concordanță cu Duhul lui Dumnezeu care locuiește în tine, și care te-a adus la viață ? Raspunsul este că Dumnezeu va învia trupul tău muritor așa cum a făcut cu Domnul Isus pentru că Duhul Lui locuiește în tine.

Alte versete ca Filipeni 3:21, ne spun că va avea loc o revenire a Domnului Isus pentru ai Săi, revenire care în mod obișnuit se numeste Răpire.

Această realitate atrage cu siguranță o obligație. Tu ai devenit unul dintre cei care au nevoie să trăiască în conformitate cu poziția pe care i-a dat-o Dumnezeu.

El te-a înzestrat cu tot ce îți trebuie ca să duci o viață coresponzătoare, deci o viață nouă și ți-a dat Duhul Sfânt ca să locuiască în tine. Nu mai ai nici o obligație față de carne (față de firea pământească), deci nu mai datorezi nimic firii pământești. Și aceasta pentru că ai murit față de viața de mai înainte.

Ai încă prezentă firea pământească în trup, dar nu trebuie să-i mai dai ocazia să se manifeste. Dacă trăiești după îndemnul

cărnii (firii pământești), vei muri. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu.

Judecata lui Dumnezeu asupra firii pământești, nu se schimbă niciodată, dar acum tu ai responsabilitatea să elimini orice posibilitate a firii pământești să recâștige o poziție de autoritate în viața ta.

Duhul Sfânt îți dă puterea și abilitatea să oprești practicarea păcatului în trupul tău. Deși aici pe pământ, nu vei ajunge niciodată la o stare de perfecțiune deci fără păcat, tu ai responsabilitatea de a veghea în orice moment ca să nu păcătuiești.

În acest fel vei fi înaintea lui Dumnezeu așa cum vrea Dumnezeu să fii. Oricine este condus de Duhul lui Dumnezeu arată ca Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus, și este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Fiii lui Dumnezeu sunt poporul în care Dumnezeu recunoaște pe Fiul Său. Numai în Domnul Isus, Dumnezeu a găsit bucuria și plăcerea Sa. Dacă tu vei fi condus de Duhul, Dumnezeu va fi mulțumit de acest fapt.

Acum citește din nou Romani 8:8-14.

Gând: Cum poți omorî lucrările firii pământești ?

26. MOȘTENIREA LUI DUMNEZEU (ROMANI 8:15-21)

Poziția în care te afli fiind condus de Duhul, este total diferită de aceea în care te-ai afla plănuiuindu-ți viața conform legii. Dacă regula vieții tale este legea, atunci tu nu ești nimic altceva decât un sclav al legii.

Un sclav nu poate și nici nu trebuie să aibă o relație tandră și intimă cu stăpânul său. El trebuie pur și simplu să facă ce i se spune. În spatele minții lui există întotdeauna teama de a face ceva greșit.

Duhul, adică noua viață pe care ai primit-o nu are nimic de-a face cu sclavia și teama. Duhul pe care l-ai primit este un Duh al înfierii. Această diferență e capitală !

Prin aceasta tu te poți adresa lui Dumnezeu ca Tată. Tu spui "Ava, Tată." Aceasta indică o relație de încredere, prietenie și intimitate. Tu îl cunoști pe Tatăl ca pe cineva care e foarte aproape de tine și pe care l-ai adus foarte aproape. El te iubește și tu te încrezi în El pe deplin.

Ai fost adus într-o relație de familie cu El. Tu ai devenit copilul Lui.

Duhul Sfânt care locuiește în tine mărturisește cu duhul tău, adică cu viața nouă pe care ai primit-o, că tu ești copilul lui Dumnezeu. Tu ești un copil al părinților tăi pentru că ai fost născut din ei. Acesta este un fapt complet, ireversibil. Nimic nu poate schimba aceasta. În mod similar, tu ești copilul lui Dumnezeu pentru că ai fost născut din Dumnezeu, ești și vei fi întotdeauna un fiu al lui Dumnezeu.

Într-un copil trăsăturile părinților sunt vizibile. La fel, caracteristicile lui Dumnezeu își găsesc expresia într-un copil al lui Dumnezeu. În Filipeni 2:14-16 poți citi despre aceasta, dar

acolo Cuvântul ți se adresează mai mult cu privire la responsabilității tale.

Aici în Romani 8, Cuvântul îți vorbește mai mult despre privilegiile tale. Acest capitol este plin de aceste privilegii. Dacă ești un copil, atunci de asemenea ești și moștenitor. Un moștenitor este cineva care primește proprietatea de la altcineva. Dumnezeu este proprietarul întregii creații.

El îți va da proprietatea Lui ție când vei fi glorificat cu Domnul Isus Hristos. Domnul Hristos este moștenitorul și tu ești co-moștenitor cu El. Toate sunt în comuniune cu El. Aceasta include suferința.

Dacă vei suferi cu El, tu dovedești că ai viața cea nouă. Acesta este tipul de suferință pe care Domnul nostru Isus l-a suferit pe pământ. El a suferit în această creație văzând ce făcuse păcatul și cât de devastatoare era lucrarea păcatului pe pământ. Tu vei suferi la fel dacă vei vedea consecințele păcatului în jurul tău. Cât de mult a abuzat și abuzează omul de creația lui Dumnezeu ! El folosește totul pentru gloria și satisfacția sa ! Nu tânjești după momentul când, creația, va fi din nou în mâinile Proprietarului de drept ? Pavel tânjea. El aștepta cu nerăbdare slava viitoare pe care urma să o vadă. Suferința pe care el trebuia să o suporte nu însemna nimic în comparație cu slava viitoare. Pentru noi, aceasta este o lecție încurajatoare. Cu cât acest viitor glorios devine o realitate pentru tine, cu atât mai mult vei putea să suporti lucrurile neplăcute pe care le experimentezi ca om credincios.

Ce vrea să spună: "descoperirea fiilor lui Dumnezeu" din versetul 19 ? Aceasta înseamnă că vine un moment când toți fiii lui Dumnezeu, toți credincioșii, vor apărea vizibil în această creație peste care vor domni cu Domnul Isus.

Ca rezultat al greșitei organizări a omului, creația nu produce atât cât a vrut Dumnezeu. În ciuda încercărilor omului de a ajunge la o distribuție corectă a bogățiilor creației falimentul omului este inevitabil. Numai Harul crește. Omul are încredere în abilitățile lui, dar uită că e căzut în păcat. El a târât creația

după el în cădere. Astfel creația a devenit supusă vanității, nu din voia ei, ci datorită păcatului conștient al omului. Si totuși, există speranță pentru creație. Ea va fi eliberată. Totuși blestemul plutește deasupra creației ca un jug asupra sclavului. Și aceasta din cauza corupției care s-a instalat peste tot. Corupția creației înseamnă că ea a fost trasă în jos. Ea nu mai are starea slăvită a Edenului. Acest decline se datorează stricăciunii care a intrat în creație odată cu păcatul. Dar se apropie momentul când copiii lui Dumnezeu vor fi în slavă. Când Domnul Isus îi va lua, ei vor fi liberi și departe de stricăciunea din creație. Și, curând după aceasta, însăși creația va fi eliberată. Aștepti si tu acest eveniment ?

Citim din nou Romani 8: 15-21.

Gând: Poți spune și tu ca apostolul Pavel în versetul 18 ?

27. DUHUL TE AJUTĂ ÎN SLĂBICIUNEA TA (ROMANI 8: 22-27)

Caută într-o concordanță a Bibliei, cât de des apar cuvintele “noi știm” în toate epistolele. Aceste cuvinte se potrivesc însă numai în gura unui creștin. Omul fără Dumnezeu se laudă cu cunoștința lui. Prin cercetare, el încearcă să înțeleagă totul. Cu toate acestea, chiar și cel mai simplu credincios are o sursă de cunoștințe de care acești foarte mari învățați n-au nici măcar idee de ce înseamnă adevărata cunoaștere. Prin Duhul lui Dumnezeu care locuiește în el, cel credincios își dă seama de adevărata stare a creației. El este în asentiment cu nevoile ei. De exemplu, uita-te la vegetație. Ființele cu frumusețe de scurtă durată strigă după noua creație. Aceste gemete sunt comparate cu cele ale cuiva care dă naștere. Trăvialul creației ne arată mai dinainte noua naștere a creației.

În Matei 19:28 Domnul Isus numește aceasta “regenerare”. Apoi Fiul Omului, Domnul Isus, va sta pe tronul slavei Sale și va direcționa totul în așa fel încât creația să-și atingă țelul de a fi o binecuvântare și bucurie dată de Dumnezeu omului. În lăuntrul tău tu ai experimentat deja, o reînnoire. Ai primit cele dintâi roade ale Duhului (versetul 23) când ai primit viața cea nouă. Noua viață este o lucrare a Duhului Sfânt. Tu deja ești o creație nouă (2 Corinteni 5:17; Galateni 6:15) pentru că Dumnezeu te vede în deplina părtaşie cu Hristos și El a terminat lucrarea. Doar corpul tău așteaptă încă răscumpărarea. Dacă tu înțelegi că trupul tău poate fi încă bolnav, obosit și suferă durere, realizezi că prin trupul tău ești conectat încă la această creație. Pentru acest motiv există, pe lângă gemetele creației, geamatul din tine. Tu tânjești după răscumpărarea trupului tău. Această răscumpărare va avea loc când Domnul Isus se va întoarce să ne ducă în casa Tatălui. Apoi El va schimba trupul tău umil într-un trup care este ca trupul glorificat pe care El îl are acum (Filipeni 3:21). În Filipeni 3:20 se spune că noi așteptăm cu

nerăbdare pe Domnul Isus Hristos ca Salvator, deci aici se vorbește de El ca Răscumpărător.

Așadar aici în Romani poți vedea că Domnul Isus nu apare numai ca Răscumpărător în privința păcatelor tale, dar și Răscumpărător al trupului tău. Prima parte s-a întâmplat când Mântuitorul a murit pe cruce. A doua parte se va întâmpla la venirea Sa. Nu fii deranjat de oamenii care susțin că nu ar trebui să fii bolnav. Boala a intrat în lume prin păcat. Păcatul a fost judecat de Dumnezeu prin Domnul Hristos, dar nu toate consecințele acestuia au fost îndepărtate prin această judecată, nici în creație, nici în trupul tău. Dumnezeu folosește aceste consecințe pentru a păstra vie dorința ta pentru rezultatul deplin al lucrării Domnului Isus Hristos. Dacă prosperi, este posibil să uiți aceasta. Sufletul și trupul tău nu vor mai fi afectate de consecințele păcatului. Dumnezeu dorește ca tu să trăiești în speranța care țintește spre viitor. Atunci răscumpărarea va fi completă; sufletul și trupul tău nu vor mai fi afectate de consecințele păcatului.

Dar această răscumpărare completă nu a sosit încă. Dacă ea ar fi avut loc n-ar mai fi nimic de sperat. Este minunat însă că fără să vezi ceea ce speri, ești sigur că va veni. Din moment ce nu ai și trebuie să aștepti, este necesară răbdarea. Ți se poate părea greu și, uneori, simți că ți-ai pierdut speranța. Cât de minunat să știi că Duhul te ajută în slăbiciunea ta. Poți avea momente sau chiar perioade în care nu știi cum să-l spui lui Dumnezeu cum te simți. Nu poți găsi cuvinte pentru aceasta, dar Duhul care locuiește în tine știe despre aceasta. El se face una cu tine în ceea ce simți tu în această creație care este sub blestem. El spune lui Dumnezeu ceea ce tu nu poți exprima. Dumnezeu îți cercetează inima și acolo întâlnește pe Duhul Sfânt. Lucrurile pe care Duhul Sfânt le spune lui Dumnezeu nu vor fi niciodată înțelese greșit de către El. Duhul știe exact cum să-l spună lui Dumnezeu despre toate experiențele tale. Cât de bun este Dumnezeu că ne ajută în așa fel în slăbiciunile noastre.

Citim din nou Romani 8:22-27.

Gând: Ce speri ?

28. CHEMAȚI CONFORM SCOPULUI LUI DUMNEZEU (ROMANI 8:28-30)

Sunt doar trei versete de data aceasta. Sunt atât de pline de binecuvântări încât trebuie să le citești cu atenție și să le lași să îți vorbească. Din nou, acest pasaj începe cu "Noi știm". Aceasta indică un contrast cu versetul 26. Acolo se spune că noi nu știm pentru ce să ne rugăm. Dacă simți în trupul și duhul tău cât de mult este afectat totul de păcat, acesta rezultă într-un sentiment de lipsa de putere, de a nu fii capabil să faci față. S-ar putea să te faci să te simți depresat, dar atunci vin cuvintele încurajatoare "Noi știm". Acesta este limbajul credinței. Dacă vezi totul din jurul tău decăzând și că trupul tău este așa vulnerabil, poți știi că, pentru toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu, toate lucrurile lucrează împreună spre bine.

Ce mângâiere bogată să știi că Dumnezeu este deasupra tuturor schimbărilor. El o folosește pentru a face pe aceia care sunt ai Lui să posede și mai mult, adică mai mult în viața de credință. N-ai experimentat aceasta când ți s-a întâmplat ceva rău și te-ai apropiat mai mult de Dumnezeu ?

Observă: "Cei ce-L iubesc pe Dumnezeu" în versetul 28. Nu este corect să spui că toate lucrurile lucrează spre bine. Doar pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Dragostea ta pentru Dumnezeu te va afecta așa că nu te vei îndoii de El, chiar dacă vei avea în viață numai dezamăgiri.

El face ca totul să lucreze spre bine. Aceasta nu permite nici o excepție, chiar dacă ai făcut păcate ? Da. Petru a experimentat aceasta. Dar în primul rând, toate lucrurile au de-a face cu viața cotidiană. Dumnezeu face toate lucrurile care au loc în viață să conlucreze spre bine. El folosește toate lucrurile, inclusiv boala, saracia, neputința, un accident, chiar moartea, pentru ca să te facă să te depărtezi de lucrurile din jurul tău și să te legi de lucrurile eterne. Cât de reale sunt aceste lucruri veșnice pentru

tine ? Tu știi că în eternitatea trecută Dumnezeu a avut intenția să e cheme ? Dumnezeu s-a gândit la tine cu mult înainte ca tu să fii. El te cunoștea cu mult înainte să te naști. El te cunoștea ca pe cineva pentru care El îl avea în minte un destin minunat. Nu e minunat că El dorește să te transforme în imaginea Fiului Său ? Aceasta este incredibil, dar Dumnezeu spune că este adevărat. El a avut în plan aceasta când nimeni nu fusese încă creat și când păcatul nu intrase încă în lume. Si ce are în plan Dumnezeu și spune, El face. El poate să facă pe oamenii sărci, slabi, rebeli, ființe pierdute, să semene cu Fiul Său. Și aceasta le schimbă fundamental situația. Această schimbare a avut loc deja, prin ceea ce Domnul Isus a făcut. De aceea, printre toți acei oameni care sunt ca El, El va avea primul loc, locul de onoare și cinste. Aceasta este ce contează la Dumnezeu. El vrea ca Fiul Său să fie centrul tuturor răscumpărărilor printre care te poți număra și tu.

Ce devine clar pentru tine prin aceste versete este că Dumnezeu lucrează conform propriilor sale intenții. Ce ai făcut ca păcătos nu este menționat în aceste versete. Te poți uita aici în inima lui Dumnezeu, știind că El nu pierde controlul niciunei situații, chiar dacă totul în jurul tău și se pare contrar. El are un scop cu viața ta și îl va atinge. În versetul 30 poți vedea cum El atinge acest scop. Poți vedea ce a făcut. El te-a destinat pentru acest scop (din versetul 29) înainte ca tu să te fi născut vreodată. Când te-ai născut erai păcătos și nu puteai participa la slava lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu te-a chemat la Sine să-ți explice că El nu voia ca tu să pieri. În loc de a pieri, El a avut un plan căruia tu îi aparții. El n-a putut îndeplini acest plan cu tine așa cum erai. De aceea te-a îndreptățit. În capitoul precedent din Romani ai citit despre aceasta. Tu ești cineva care aparții lui Dumnezeu pentru că tot ce nu aparținea lui Dumnezeu a fost înlăturat prin lucrarea Domnului Isus. În acest loc ai primit viața nouă care este acasă la Dumnezeu. Și pentru a completa aceasta, Dumnezeu te vede glorificat. Pentru El, este totul deja încheiat. Ce vrea Dumnezeu să facă, se va

întâmpla. Dacă El este garantul tuturor acestor afirmații, te-ai putea îndoii de rezultat ?

Citim din nou Romani 8:31-30.

Gând: Mulțumește lui Dumnezeu pentru sfatul Său.

29. DUMNEZEU ESTE PENTRU TINE (ROMANI:31:39)

Tocmai ai citit o notificare finală puternică. Pavel a cuprins-o mai sus pentru că a fost deosebit de impresionat de tot ce făcuse Dumnezeu. El a explicat toate acestea în capitolele precedente. Dacă lași Cuvântul lui Dumnezeu să-ți vorbească, poți doar să vii la aceeași întrebare retorică: "Ce vom spune deci ?" Dumnezeu este pentru noi! Te-ai îndoit vreodată de acest fapt. Știai că Domnul Isus a murit pentru păcatele tale și că Dumnezeu nu te mai poate pedepsi. Că te mai disciplinează, da, dar de pedepsit nu mai este cazul. Pedepsa a căzut peste Domnul Isus Fiul Său. Aceasta este o mare ușurare. În ciuda acestui fapt, ți-era oarecum frică de Dumnezeu, dreptul Judecător care a fost împotriva ta. Dar acum ai văzut că opusul este adevărat. Dumnezeu a făcut totul corect dându-Și Fiul, astfel ca sa fii tu mântuit. Alt mod de a-Și arăta dragostea pentru tine nu era. Și asta n-a fost tot. Prin Fiul Său, Dumnezeu îți va da toate lucrurile. Vei împărți cu Domnul Isus tot ce Dumnezeu l-a dat ca rasplată pentru lucrarea Lui. Aceasta este extraordinar ! A mai rămas cineva, om sau înger, care vrea să ridice un deget acuzator împotriva ta ? Dumnezeu îți apără cauza ! Tu ești cineva pe care El l-a ales să-l aibă cu El. El este Cel care îndreptățește. Și El te îndreptățește pentru că te vede în Domnul Hristos. De aceea nimeni nu te poate condamna pentru că Domnul Isus Hristos a murit pentru păcatele tale. Și mai mult decât atât El a înviat pentru îndreptățirea ta. Domnul Isus Hristos este acum în cer și Dumnezeu l-a dat un loc de cinste, la dreapta Sa. Domnul Hristos a câștigat victoria și a primit răsplata pe care o merita. Dar aceasta nu înseamnă că El nu mai face nimic acum. Se luptă pentru aceia care sunt ai Lui și care sunt încă pe pământ, se roagă pentru ei. El vorbește mereu cu Dumnezeu despre tine pentru că El știe din experiența Lui cât de dificil este să

locuiești într-o lume unde Dumnezeu și Cuvântul Lui nu este respectat. Tot ce experimentezi tu, El știe din experiența Sa, pentru că și El a fost om ca și noi dar fără păcat. El poate simpatiza cu tine pentru că El nu a uitat ce a îndurat cât a fost aici. Nu contează cât de mult suferi, nimic nu te poate despărți de dragostea Domnului Hristos. Dragostea lui Dumnezeu ți se descoperă din ce în ce mai mult când ești prigonit pentru că Îl urmezi pe El și voia Lui. Dragostea Lui îți dă putere să mergi drept prin toate pericolele și să le învingi. Tu ești un cuceritor care dai slavă Aceluia care te iubește. Dacă ai muri ai merge imediat la Domnul Isus, la Acela prin care a ajuns la tine dragostea Dumnezeu. Viața nu te poate separa de dragostea lui Dumnezeu. Toate problemele, încercările și grijile pe care le experimentezi în viața ta, sunt ocazii de a te convinge personal de dragostea lui Dumnezeu. Nici îngerii nu te pot despărți de dragostea lui Dumnezeu. Diavolul este o căpetenie a îngerilor care s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu. El a târât cu el alți îngeri în această răscoală. Ei încearcă întotdeauna să creeze o separare între tine și dragostea lui Dumnezeu, dar ei sunt dușmani înfrânți. Ei au fost învinși definitiv de Domnul Isus și ei li sunt supuși. La fel este adevărul pentru domnii și stăpâniri. Dar ei pot face viața grea proclamând legi pe care credincioșii nu le pot ține pentru ca ei prin acele legi îi fac sa se clatine in a sluji Domnului. Nici un fel de eveniment, prezent sau viitor, nu te poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Poți auzi de catastrofe naturale și amenințări cu războaie. Nu trebuie să te îngrijorezi. Dragostea lui Dumnezeu este și va fi de partea ta. „Puterile“ te pot face să te gândești la puteri spirituale care într-un mod viclean, încearcă să-ți micșoreze credința astfel ca să începi să te îndoiești de adevărul afirmațiilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna mai mare. Nu te lăsa înșelat de realizările vreunui om care în aroganța lui încearcă să se urce din ce în ce mai sus, spre a domina. Dragostea lui Dumnezeu depășește cu mult această sfidare. Domnul Isus Hristos, Domnul nostru este așezat mai sus de ceruri (Efeseni 4:10). Acolo, ca birutor, El stă la dreapta lui Dumnezeu. Poate o cădere adâncă sa te despartă de

dragostea lui Dumnezeu? Oricât de adânc poți cădea, chiar acolo, dragostea lui Dumnezeu este prezent, pentru tine. Dragostea lui Dumnezeu în Domnul Isus Hristos, Domnul nostru, S-a coborât la tine când tu erai o creatură nenorocită, căzută. El s-a coborât și mai adânc decât atât în judecata păcatelor tale. Acestea au lovit pe Domnul Hristos, L-au trimis la moarte și L-au aruncat în tărâna morții. Dumnezeu a făcut aceasta ca să te ridice pe tine și să te aducă lângă inima Lui. Nu este nimic care să aibă puterea să te mai despartă de dragostea lui Dumnezeu. Ia-ți timp să-l mulțumești și să-L lauzi pe Dumnezeu în Numele Domnului Isus. El este vrednic de aceasta pentru că totul a venit de la El.

Citim acum Romani 8:31-39.

Gând: Cântă o cântare de biruință spre slava lui Dumnezeu !

30. DRAGOSTEA LUI PAVEL PENTRU ISRAEL SI AVANTAJELE LUI ISRAEL (ROMANI 9:1-5)

Romani 9 deschide un subiect nou. Acest subiect nou este despre Israel. Dumnezeu a făcut tot felul de promisiuni lui Israel. Acum, după toate lucrurile pe care le-ai descoperit în această epistolă, se pare că aceste promisiuni n-ar putea fi niciodată împlinite. Ai văzut cum, înaintea lui Dumnezeu, nu există nici o diferență între iudei și păgâni. Ei sunt la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu. Singura lor cale de mântuire este credința în Domnul Isus Hristos. Dar apare o întrebare de neevitat. Cum rămâne cu toate promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut lui Israel ? Se vor împlini ? Mai are Israel oare un loc deosebit în planurile lui Dumnezeu? Poate nu știi cât de mult vorbesc profețiile despre Israel în Vechiul Testament. Dacă-i așa, atunci Romani 9-11 este un loc minunat care te ajută. În aceste 3 capitole Pavel tratează trecutul, prezentul și viitorul lui Israel. Romani 9 se ocupă cu trecutul, 10 cu prezentul și 11 cu viitorul. Dacă ești conștient de evenimentele curente în și în jurul Israelului, vei realiza semnificația prezentă a acestor capitole comparative cu din timpul în care trăim. Conținutul acestor capitole are loc sub ochii noștri. Dar hai să ne uităm mai îndeaproape la primele versete ale capitolului 9. Ce se evidențiază este dragostea tandră a lui Pavel pentru poporul lui. Așa că este complet deplasat să afirmi, cum fac unii, că poporul Israel nu mai are de a face cu Pavel. A fost dorința din inima lui pentru ei să devină părtași ai neprihănirii lui Dumnezeu. Limbajul simplu din versetul 1 arată clar atitudinea lui față de Israel. În versetul 2 poți privi spre sentimentele inimii lui. Cu aceste cuvinte, sentimentele lui sunt exprimate pentru că el a avut o mare dragoste pentru acest popor chiar în timp ce poporul a continuat să-l respingă pe Hristos. În versetul 3 el dorește să fie separat de Hristos printr-un blestem dacă aceasta ar fi dus la mântuirea lui Israel. Acesta este un

exemplu de dragoste divină pe care Pavel îl avea în inimă pentru acești oameni. Moise a spus ceva asemănător demonstrându-le israeliților dragostea sa pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu (Exod 32.32). Dar atât Pavel cât și Moise erau păcătoși și Dumnezeu nu le-a putut împlini niciodată dorințele. Desigur, suntem în cunoștință de cauză, că la acești doi oameni ai lui Dumnezeu, dragostea lor fierbinte pentru poporul lui Dumnezeu n-a fost o chestiune doar de cuvinte. Ei s-au sacrificat pentru popor. Pavel era legat de ei cu legături omenești, după trup, fizic, erau frați. El îi numește israeliți, nume pe care Dumnezeu l-a dat lui Iacov în Geneza 32.2b. Apoi Pavel rezumă o listă de opt privilegii de care Dumnezeu le-a făcut parte:

Înfierea (versetul 4). Dumnezeu a înfiat acești oameni ca pe un fiu. Există o zicală care spune “ Un fiu bun este ca tatăl său” Dumnezeu dorea ca acești oameni să fie ca El. Aceasta ar fi fost pentru inima Lui o mare bucurie.

Slava (versetul 4). Slava lui Dumnezeu a locuit într-un nor de slavă în mijlocul poporului Său. Prin acest nor, El i-a protejat și i-a condus prin pustie.

Legământele (versetul 4). Aici voi menționa două dintre ele. Legământul lui Dumnezeu cu Avraam, a implicat faptul că El a fost obligat să-l binecuvinteze pe Avraam. Acesta a fost un legământ fără condiții din partea lui Avraam. Poți citi despre acest legământ în Geneza 15:4-6. Apoi există un legământ al lui Dumnezeu cu poporul Israel făcut lângă muntele Sinai. Prin acest legământ, poporul se obliga să îndeplinească anumite condiții. Dacă ascultau, ei beneficiau de binecuvântarea lui Dumnezeu. Poți citi despre acest legământ în Deuteronom 27-28.

Darea Legii (versetul 4). Prin aceasta, Dumnezeu a dat legi neprihănite poporului, pentru ca să le facă viața cât mai confortabilă.

Lucrarea (versetul 4). Dumnezeu a dat instrucțiuni, pentru un serviciu divin complet urmărind prin aceasta să-i facă să știe

cum să jertfească, ce jertfe dorea El să primească și cu ce ocazie dorea El să primească aceste jertfe..

Promisiunile (versetul 4). Dumnezeu a promis lui Avraam, Isaac și Iacov binecuvântările pe care El urma să le dea.

Părinții (versetul 5). În primul rând, aceștia sunt Avraam, Isaac și Iacov, cărora Dumnezeu li S-a făcut cunoscut în mod special și personal. În plus poți gândi la oameni mari ca Moise, David etc.

Domnul Isus Hristos (versetul 5). Atinge și este în mod absolut apogeul acestei liste. Domnul Isus a fost născut din acești oameni. Spre slava Lui, Pavel adaugă: "Care este mai presus de toți, Dumnezeu binecuvântat în veci". Aceasta este o mărturie importantă cu privire la umanitatea și divinitatea Domnului Isus. Acestea au fost prezente perfect și complet în Persoana Lui. De fapt, El este centrul a tot și toate, totul totului tot, pentru totdeauna. El este și va fi binecuvântat în veci. Amin.

Citește din nou Romani 9:1-5.

Gând: Există cineva pe care îl știi pentru care ai da orice ca el sau ea să fie salvat ? Ai acum încă un motiv să te rogi încă o dată !

31. ALEGEREA LUI ISRAEL DE CĂTRE DUMNEZEU (ROMANI 9:6-13)

Dumnezeu a dorit să-și binecuvinteze poporul Său Israel. Această binecuvântare poate să se reverse doar dacă oamenii îl acceptă Domnul Isus. Nu există nici o binecuvântare pe care Dumnezeu S-o dea dacă nu e legată de Domnul Isus. Când Dumnezeu binecuvintează, această binecuvântare este întotdeauna este în legătură cu El. De când Israel, poporul lui Dumnezeu L-a respins pe Domnul Isus, Dumnezeu Și-a îndreptat binecuvântarea și către neamuri. Acum nu mai este o diferență între iudei și neamuri. Aceasta nu înseamnă că ce a spus Dumnezeu poporului Său nu va fi împlinit ? Pavel precizează, cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu că Acesta rămâne ! Dumnezeu va dovedi că ce a spus e adevărat. Dar Dumnezeu nu-Și va da binecuvântarea acelor care l-au întors spatele. Aceasta vrea Pavel să spună în a doua parte a versetului 6. Cineva se poate numi israelit pentru că aparține poporului prin naștere, dar aceasta nu este suficient. Mai este nevoie de ceva. Este o chestiune de inimă. Pentru majoritatea israeliților, a aparține poporului era mai degrabă o chestiune de renume, un israelit avea un nume. Dar Pavel, spune că acesta nu este Israel, chiar dacă cineva a fost născut un israelit, nu face parte din Israel.

În versetul 7 același lucru este repetat în legătură cu patriarhul Avraam. Nu orice descendent al lui Avraam este numit un copil al lui Avraam. Dacă ar fi așa, Israel ar fi văzut astfel și el de asemenea ar trebui să aibă parte la binecuvântare, dar Dumnezeu a făcut ca binecuvântarea să vină prin Isaac. Ismael este fiu după trup. Acest fiu a fost născut lui Avraam de către Agar, servitoarea Sarei. În acel moment, Avraam nu se încredea în Dumnezeu deoarece Dumnezeu îi promisese că îi va da un fiu care să fie născut din Sara. La vremea rânduită de Dumnezeu, Isac, fiul promisiunii, a fost născut Sarei. Astfel, a

venit binecuvântarea pe care Dumnezeu voia să o dea. Binecuvântarea trebuie să fie întotdeauna în legătură cu Avraam prin Isaac pentru că “copiii făgăduinței sunt considerați ca sămânță”. Apoi vine un exemplu al alegerii lui Dumnezeu, care este și mai clar. În familia lui Avraam, Ismael a fost născut de o roabă. Isaac avea doi fii din aceeași soție, Rebeca. În timp ce acești doi fii, Iacov și Esau erau încă în pântece, Dumnezeu hotărâse deja destinul lor: “cel mai mare va sluji celui mai tânăr”. Pe vremea aceea, nu se știa cum se vor comporta unul față de altul. Când Dumnezeu a spus aceasta, ei nu făcuseră nici rău, nici bine. Așa că lăsând deoparte comportamentul și faptele lor, Dumnezeu hotărâse alegerea lui Iacov, deci îl alege pe cel mai tânăr. El a ales pe Iacov ca cel ce avea să primească binecuvântarea. Iacov a fost pus deasupra lui Esau. Dumnezeu a stabilit aceasta înainte de nașterea acestor doi băieți. Prin aceasta, n-a fost spus nimic în dezavantajul lui Esau. Aceasta este ceva ce tu trebuie să înțelegi bine, pentru că există oameni, care în mod eronat interpretează acest loc din Biblie considerând, că Dumnezeu a hotărât ca unii oameni să fie pierduți pentru totdeauna. La acest punct tu trebuie să fi precaut, pentru că ei vor să te facă și pe tine să crezi această aberație.

În ultima parte din Romani 9, vei descoperi că n-a fost așa, dar astfel de oameni îți oferă ca dovadă Romani 9:13. Ei vin cu acest verset spunând că este scris: „ Pe Isaac l-am iubit și pe Esau l-am urât”. Sigur, dar să vedem o întrebare cu privire la acest “Este scris ”: unde este scris ? La sfârșitul Vechiului Testament în cartea Maleahi. La sfârșitul unei lungi istorii în care descendenții lui Iacov și Esau avuseseră toate posibilitățile să dovedească care a fost raportul dintre ei.

Adevărații descendenți ai lui Iacov și-au dovedit de-a lungul istoriei slăbiciunea, dar în același timp dorința după binecuvântarea lui Dumnezeu. Iată de ce Dumnezeu spune: “Pe Iacov l-am iubit”.

Descendenții lui Esau n-au arătat de-a lungul istoriei lor interes pentru binecuvântările lui Dumnezeu. În Evrei 12: 16-17 poți citi

despre Esau ca persoană păgână care și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o ciorbă. El a fost respins pentru că nu s-a găsit căință în el. Poți găsi aceste trăsături în urmașii lui. De aceea Dumnezeu spune: "Pe Esau l-am urât". Dumnezeu vrea să arate în aceste versete că, la originea poporului Israel, El a lucrat conform alegerii Sale. Bindecuvântarea Sa merge spre anumiți oameni, nu pentru că ei o merită, ci pentru că El i-a ales pentru aceasta. Totul vine din: "El care cheamă" (versetul 11). Este important să vezi că în trecut, Dumnezeu a acționat astfel. În prezent, Dumnezeu lucrează la fel. Dacă Dumnezeu lucrează conform alegerii Sale, El nu se referă la Israel, ci își poate extinde alegerea la păgâni. Tu ești o dovadă vie a acestui lucru. Deși nu aprții probabil poporului Său, pământesc, vei recunoaște că nu meriți bindecuvântarea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu te-a ales să te bindecuvânteze. Vom detalia mai departe acest subiect.

Citim acum din nou Romani 9:6-13.

Gând: Admite faptul că Dumnezeu te-a ales să-ți vorbească. Cum reacționezi ?

32. DUMNEZEU ESTE SUVERAN (ROMANI 9:14-18)

Din exemplele din ultimul pasaj, este clar că Dumnezeu acționează conform alegerii. Acest lucru atrage după sine imediat opoziție. Poți simți că această opoziție apare în tine, spunându-ți: "Nu este corect. Dumnezeu nu acționează corect făcând deosebiri între oameni". Noi gândim sau spunem aceasta pentru că gândurile noastre sunt centrate pe om mai degrabă decât pe Dumnezeu. Pavel nu lasă loc pentru acest gând. El scrie: "Nicidecum!".

Pavel apoi dă încă două exemple din Vechiul Testament pentru a clarifica motivul pentru care spune: "Nicidecum!" Aceste exemple arată că Dumnezeu lucrează conform voiei Sale, de asemenea este numită voința suverană a lui Dumnezeu. El este Cel care lucrează conform plăcerii Sale fără a da socoteală cuiva. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu acționează fără un scop. El nu este un tiran care face și execută decizii fără motiv. Dumnezeu poate întotdeauna să apere ceva pe care-l face înaintea cuiva. Dar dacă considerăm că-L putem judeca pe Dumnezeu, ne asumăm o atitudine care nu este corectă. Ca rezultat, nu putem înțelege faptele lui Dumnezeu. Trebuie să începem să recunoaștem că El este Dumnezeu și are dreptul să facă ce consideră necesar. Apoi va trebui să recunoaștem că suntem doar niște ființe umane mici, complet dependente de Creatorul nostru. Dumnezeu a spus lui Moise: "Voi avea milă de cine vreau să am milă și Mă voi îndura de cine vreau". Era acesta alt exemplu de nedreptate și arbitraj al lui Dumnezeu ? Dar dacă încerci să afli de ce Dumnezeu a spus aceasta și cu ce ocazie era, te-ai răzgândi. Astfel, care era situația ? În timp ce Moise era cu Dumnezeu pe munte, poporul a făcut un vițel de aur și apoi i s-a închinat. Aceasta era curată idolatrie ! Rezultatul era că Dumnezeu trebuie să judece tot poporul, dar datorită mijlocirii lui Moise, a existat milă și îndurare. Dumnezeu

este așa de milos și îndurător ! El nu a șters de pe fața pământului pe toți oamenii, ci s-a îndurat de unii dintre ei. Această întâmplare clarifică faptul că important nu este ce face omul, “nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă” (versetul 16) ci faptul că Dumnezeu este îndurător.

Privind îndurarea lui Dumnezeu, urmează un alt exemplu cu privire la judecata lui Dumnezeu. Versetul 17 începe: “Fiindcă Scriptura zice lui Faraon”.când te uiți la acest citat din Exod 9, vezi că Dumnezeu Însuși i-a spus lui Faraon. Așa că dacă în Romani 9 găsim că “Scriptura” spune, aceasta înseamnă Dumnezeu și Scriptura sunt într-o perfectă armonie.

Aceasta accentuează foarte puternic importanța de a ști ce spune Biblia. Apoi tu Îl vei cunoaște mai bine pe Dumnezeu și te vei fi păzit de a merge pe drumuri rătăcite. Faraon a fost înălțat de Dumnezeu cu un scop dublu. Dumnezeu a vrut să-și arate puterea și să-și proslăvească Numele pe tot pământul. Faraon putea fi folosit până la capăt de Dumnezeu, nu te gândeai însă, că Faraon a fost un instrument fără voință. El a rămas deplin responsabil înaintea lui Dumnezeu prin atitudinea și faptele lui. Astfel, abia după ce Faraon și-a împietrit inima de mai multe ori, Dumnezeu i-a împietrit inima. Doar atunci Dumnezeu l-a folosit ca un exemplu al judecării pe care El o va aduce peste oamenii care l se împotrivesc. Dumnezeu se îndură de cine vrea (așa a făcut cu câțiva din Israel când tot Israelul era sub judecată) și împietrește pe cine vrea (ca Faraon sub judecată). Poate te întrebi cu privire la expresia “Am ridicat” (versetul 17). Aceasta înseamnă că Dumnezeu îl născuse cu acest scop ? Nu ! “A ridica” înseamnă că Dumnezeu a condus viața lui Faraon astfel ca Faraon să-și arate atitudinea inimii lui față de Dumnezeu. Aceste fapte au constituit o istorie clară a răzvrătirii lui față de Dumnezeu, și a fost indubitabil că nu avea nici o dorință să asculte de avertizările lui Dumnezeu trimise prin diferitele plăgi care au lovit țara. În continua spunând mai multe despre aceasta în capitolul următor.

Acum citește din nou Romani 9:14-18.

Gând: Crezi uneori că Dumnezeu este nedrept ? Cum te poți împăca cu acest gând ?

33. VASELE MÂNIEI ȘI VASELE ÎNDURĂRII (ROMANI 9: 19 - 23)

Ști ce ne trage pe noi în jos adesea ? Logica noastră omenească, mintea noastră omenească și întunecată ! Ne bizuim pe noi spunând: "Din toate ființele umane, Dumnezeu a ales un anumit număr să-l binecuvinteze. Ceilalți nu vor fi binecuvântați, astfel că ei au fost aleși de Dumnezeu să fie pierduți. Cine ar rezista voiei Lui ? Nu este tot fixat la nașterea noastră ? Poate cineva să schimbe ceva ? Acest fel de gândire arată că-L judecăm pe Dumnezeu. Dar primul lucru pe care trebuie să-l avem, în minte este că Dumnezeu este suveran în tot ce face. El hotărăște totul fără să trebuiască să răspundă omului. Dumnezeu judecă și condamnă omul, nu ce este în jurul lui. Competențele de a judeca îi aparține în exclusivitate. Pavel vrea să ne aducă la ideea că Dumnezeu are putere.

Ce sens ar avea să vorbim despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu dacă El pregătea aceste vase pentru distrugere ? 2 Petru 3.9 ne spune că datorită îndelungei răbdări a lui Dumnezeu judecata n-a venit încă, însă, aceste vase se pregătesc pentru distrugere. Tu înțelegi că "vasele" se referă la oameni. Așa cum ai văzut în versetul 17 Faraon este un exemplu de astfel de vas, care se pregătea singur pentru distrugere.

Apoi despre vasele de îndurare se spune următoarele:

- Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut bogățiile slavei Sale
- Dumnezeu îi pregătise mai dinainte pentru slavă.

Iată marea diferență între vasele mâniei și vasele îndurării; devine clar, că, Dumnezeu, le-a pregătit pentru glorie, nu vasele înseși s-au pregătit pentru aceasta. Și Dumnezeu a făcut aceasta mai dinainte. El nu a făcut-o în funcție de

comportamentul vieții noastre. Astfel în aceste două versete se prezintă pe de o parte responsabilitatea omului și pe de alta sfaturile, planurile și intențiile lui Dumnezeu. Vei găsi aceste două adevăruri în întreaga Biblie. Nu intră în competența noastră ca ființe umane să le conectăm. Numai Dumnezeu poate face asta. Ele au fost comparate cu două căi ferate care întotdeauna aleargă paralel. Dacă te uiți de departe, se pare că se întâlnesc amândouă. Într-un mod asemănător, liniile responsabilității omului și sfatul aleargă paralel prin Biblie. La cruce poți vedea că cele două linii se întâlnesc. În Faptele Apostolilor 2:22,23 poți citi despre acest lucru. Acolo se spune că Domnul Isus a fost:

- dat după sfatul hotărât și știința mai dinainte al lui Dumnezeu (Dumnezeu a dorit ca să fie astfel).

- răstignit și omorât de iudei, prin mâinile oamenilor fărădelege (iată ce a făcut omul; el e responsabil de acest lucru).

În afară de Dumnezeu, cine poate corecta aceste două părți ale crucii ? Nu încerca să înțelegi, aceasta nu se poate înțelege. Această înțelegere nu ne-a fost dată nouă, ca și ființe umane. Este important pentru tine să privești responsabilitățile tale ca și creatură în relația ta cu Dumnezeu. În viața ta practică vei lua aceasta în calcul și noile intenții și sfaturile și planurile Lui nu vor înceta să aibă efectele lor în viața ta, și astfel aceasta va fi o viață bogată. Lucrurile pe care Dumnezeu le cere dela tine, pot fi diferite, dar dacă vezi care sunt planurile și intențiile Lui, aceasta te va motiva să-L slăvești.

Citim din nou Romani 9:19-23.

Gând: Gândește-te la măreția lui Dumnezeu.

34. NEAMURILE ȘI ISRAEL (ROMANI 9:24-33)

Punctul de început în faptele lui Dumnezeu a fost clar demonstrat. El este Dumnezeu și are dreptul să facă cum îi place. Dumnezeu este suveran chiar când își arată îndurarea. Dumnezeu nu este obligat să-Și restricționeze îndurarea față de iudei. El are dreptul să-Și cheme poporul dintre neamuri sau non-iudei. Aceasta poate fi văzut în Vechiul Testament. Pavel citează exemple din Osea și Isaia care arată că Dumnezeu își lasă harul nerestricționat să meargă și la neiudei. Primul citat este în versetul 25 și este luat din Osea 2:22. Acolo poporul Israel este subiectul, dar de când s-au arătat necredincioși față de Dumnezeu, Dumnezeu i-a numit “nu mai sunt poporul Meu”. Dumnezeu nu mai recunoaște legătura cu poporul Său. Dar acum Pavel aplică acest verset pentru ai face să înțeleagă că Dumnezeu va vorbi în viitor din nou despre ei ca “popor al Meu” și despre Israel ca “iubitul” Lui. Aceasta poate însemna că cei din poporul Israel vor crede în Domnu Isus. Ei sunt poporul recunoscut de Dumnezeu ca “poporul Meu”. Acest lucru poate fi aplicat la neamuri. Dumnezeu nu formase o legătură specială cu ei. Dar dacă din aceste neamuri oamenii acceptă pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn ei se pot considera ca parte din “poporul Meu”. Următorul citat din Osea 1.10 vorbește despre chemarea păgânilor. “Fiii Dumnezeului Celui Viu “ sunt menționați. Aceasta este o expresie tipică pentru relația pe care creștinul o are cu privire la Dumnezeu. Dumnezeu nu ar mai putea să aibe contact fie cu iudeii, fie cu păgânii. Despre ambele grupe se spune: “nu sunt poporul Meu”. Pentru iudei aceasta a fost adevărit când Dumnezeu trebuise să-Și rupă legătura cu ei ca o consecință a necredincioșiei lor. Captivitatea de acum 2500 ani și timpurile neamurilor, de atunci, au avut un bilanț trist. Dumnezeu întodeauna îi lasă pe păgâni să mergă pe drumul lor și acum Pavel, apostolul neamurilor citează acest verset că dovadă că toți aceia care fuseseră chemați de Dumnezeu din mijlocul iudeilor și neamurilor sunt numiți de El

“fii ai Dumnezeului celui viu”. De fapt proorocul Isaia este citat de Pavel pentru a susține discursul despre Harul suveran lui Dumnezeu (Isaia 1:9). Oricât de numeros ar fi Israel, dacă neprihănirea lui Dumnezeu și-ar urma cursul, judecata ar trebui să vină peste ei. Nimeni nu ar mai fi rămas din Israel dacă Harul limitat al lui Dumnezeu nu ar aduce salvarea pentru o rămășiță.

Lucrarea pe care Dumnezeu o va termina pe pământ (versetul 28), este judecata care va lovi pe poporul credincios al lui Israel în neprihănire. Aceasta va avea loc după răpirea Bisericii. Cea care va fi rămășiță, va fi datorită milei suverane divine. În timp ce toate planurile eșuiază, El va fi totuși Domnul unui neam mare, din care se va dezvolta această rămășiță în mileniu. Tot datorită acestui fapt, pentru rămășiță, neprihănirea lui Dumnezeu, a fost pe deplin exercitată în Domnul Isus Hristos. Rămășița va recunoaște aceasta. Și alți prooroci vorbesc despre acest lucru de asemenea în versetele 30-33 apare concluzia; neamurile au participat în neprihănire pe principiul credinței. Mai înainte ai văzut în Romani că singurul mod de a fi plăcut înaintea lui Dumnezeu este credința. Israel a eșuat în obținerea neprihănirii înaintea lui Dumnezeu. De ce au eșuat ? Pentru că ei credeau că Dumnezeu le-ar da neprihănirea pentru ținerea legii. Dar când a venit Domnul Hristos ei nu l-au suferit. El le-a descoperit că încercările lor de a ține legea, le servea doar să-i facă să se simtă mai importanți. Starea rea a minții lor a fost dezvăluită la venirea Lui “în Sion” (versetul 31). De aceea ei nu-L puteau suferi și L-au respins. Deoarece L-au respins au eșuat și au ieșit de sub binecuvântare. Romani 9 concluzionează arătând nu o dată că inima lui Dumnezeu nu face diferență între Dumnezeu și neamuri. Singura condiție să ai parte de binecuvântări este să te încrezi în El ! Făcând așa nu vei rămânea de rușine !

Citim din nou Romani 9. 29-33.

Gând: De ce este important să cunoști Vechiul Testament la fel ca pe Noul Testament?

35. HRISTOS ESTE SFÂRȘITUL LEGII (ROMANI 10:1-4)

În Epistola către Romani apostolul Pavel a explicat că în trecut Dumnezeu sa făcut cunoscut ca Dumnezeu suveran. El dă neamurilor acces la binecuvântari și ca urmare și o rămășiță din Israel primește binecuvântare pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al harului. Poporul Israel, toți la un loc, au fost respinși de Dumnezeu. Romani capitolul 10 menționează de ce în capitolul 11 se spune că respingerea este sigură dar nu finală ! Va fi o restaurare și această respingere nu este ceva de care apostolul se bucură. El nu spune: “ar fi trebuit să discute mai bine”. Nu, primul verset arată cum se roagă pentru mântuirea lor și aceasta este o alta dovadă pentru sentimentele inimi lui legate de această națiune. El a fost conștient că în ei se găsea ceva bun - râvna lor pentru Domnul. În Galateni 1:13-14 vedem că înainte de convertirea lui Pavel această râvnă era și în el. A fi zelos pentru Domnul este bine dar totul trebuie să fi în concordanță cu rațiunea, acesta este important și pentri tine. Dacă te-ai întors de curând este bine să pornești ! Vrei să mărturisești ! Este un lucru bun dar dacă ești condus de entuziasm fără cunostința voiei lui Dumnezeu vei încurca lucrurile. Aceasta nu înseamnă să te descurajezi în lucrarea ta. Este mult de lucru. Sper din toată inima să înțelegi lucrarea pe care o faci pentru Domnul Isus și să fi activ în ea. Dar cu Domnul Isus, educația și activitatea merg împreună. Ai grijă să îți însușești o înțelegere corectă a voiei lui Dumnezeu. Ce citești în acest moment te poate ajuta în acest sens. Acum să ne întoarcem la Romani capitolul 10. Sunt date două motive pentru căderea lui Israel. Mai întâi ei nu au cunoscut neprihănirea lui Dumnezeu. Versetul 3 spune: “n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu”, aceasta înseamnă că neprihănirea în legatură cu Dumnezeu a fost ignorată. Această neprihănire este marele subiect al acestei epistole. Pentru a

avea cunoștință în acest sens uită-te la Domnu Isus și la lucrarea Sa de pe cruce. Acolo vei avea de-a face cu neprihănirea lui Dumnezeu. Doar prin Domnul Isus este posibil să primești neprihănirea lui Dumnezeu, dar Israel l-a respins. Și acesta este un al doilea motiv pentru căderea lor. Ei au încercat să-și dobândească singuri neprihănirea. Astfel ei ignoră faptul că nimeni nu poate trăi de o asemenea manieră încât Dumnezeu să-l declare drept (neprihănit). Astăzi, mulți oameni fac eforturi încercând să-și făurească o neprihănire proprie. Procedând astfel, acești oameni dovedesc părerea lor eronată că nu a fost necesar ca Domnul Hristos să moară. De altfel ei nici nu se supun neprihăririi lui Dumnezeu. Ei sunt de părere că Dumnezeu va trebui să-i accepte pentru că așa cum afirmă ei, n-au făcut nicodată rău. Dar Dumnezeu judecă altfel. Pentru El există Unul singur neprihănit și acesta este Domnul Isus Hristos. Hristos și Legea, Hristos și lucrarea cuiva, Hristos și neprihănirea cuiva, nu merg împreună. O dată cu venirea Domnului Isus Hristos pe pământ, a venit sfârșitul legii, nu mai poți fi îndreptățit prin lege. Acum Dumnezeu poate da neprihănirea cuiva, dacă acea persoană recunoaște prin credință că are nevoie de Domnul Hristos. Dumnezeu arată oricui spre Domnul Hristos. Domnul Hristos este singura posibilitate pentru a intra în legătură cu Dumnezeu. Este minunat să vezi asta ! Să arătăm spre Domnul Hristos tuturor acelor care trăiesc demn, gândind că Dumnezeu va fi mulțumit de ei și fără Domnului Hristos. Oricine fiind comparat cu Domnul Isus trebuie să fie de accord că viața lui e departe de a Domnului Isus. Cel mult el va trebui să recunoască cu rușine că moartea și învierea Domnului Hristos au fost necesare să-l mântuiască. Vei vedea în acest sens ce va dovedi următorul set de versete.

Citim Romani 10: 1-4.

Gând: Evaluează-ți zelul tău pentru Dumnezeu.

36. CREDE CU TOATĂ INIMA TA ȘI MĂRTURISEȘTE-TE CU GURA TA

În Legea din Levitic 15:5, Dumnezeu a spus lui Moise că oricine ar putea obține viața doar fiind acultător de lege. Spunând aceasta, Dumnezeu a arătat că oricine poate câștiga neprihănirea Sa ținând legea. Dar nimeni nu a păzit legea sau nu poate păzi Legea. Acum este alt mod de obținere a neprihănirii și aceasta este pe principiul credinței. “Propria neprihănire” a cuiva nu poate fi pusă în calcul când vorbim despre credință, toate strădaniile noastre de a ajunge în cer sunt doar eșecuri. La sfârșitul versetului 6 Pavel spune: ”cine se va sui în cer ?” (Să coboare adică pe Hristos din cer). Este ca și cum ai spune: “Lasă-L să coboare din nou; n-am nevoie de lucrarea Lui pentru că eu voi putea singur cu puterea mea”. Dar lucrarea Lui a fost necesară să-ți dea neprihănirea lui Dumnezeu. El a plecat la cer ca dovadă că lucrarea Lui a fost pe deplin acceptată de Dumnezeu. Atunci n-ar trebui să spui: “cine se va înălța la cer?”. Iată gândul de a ajunge la cer prin propriile eforturi. Gândind astfel, lucrarea lui Hristos este nesocotită și dată la o parte. Și nu spune: “cine se va coborâ în adânc ?” aceasta înseamnă că ai nevoie să cobori în adânc să ștergi datoria cu un fel de pocăință. Aceasta ar fi imposibil. Cine poate vreodată să coboare în adâncimea mizeriei în care a coborât Domnul Hristos ? Cel care încearcă aceasta îl scoate pe Domnul Hristos din moarte, gândind că moartea Domnului Hristos pentru sine n-a fost necesară și că el însuși poate să-L satisfacă pe Dumnezeu pentru datoria lui. Dacă crezi că lucrările lui Dumnezeu sunt drepte, vei cunoaște că Dumnezeu în Hristos a venit foarte aproape de tine. Tu nu trebuie să mergi la El, Dumnezeu în Hristos a venit foarte aproape de tine. Tu nu trebuie să mergi la El, El trebuia să vină la tine. El a venit atât de aproape de tine că El ți-a pus cuvânt în gură și în inimă. Ai fost salvat deoarece cuvântul credinței ți-a fost predicat.

Conținutul predicii este să mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și să crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți. Crezând aceasta tu știi că Dumnezeu nu mai este și nu mai are nimic împotriva ta ci dimpotrivă, El este pentru tine. Ordinea este remarcabilă, mai întâi gura și apoi inima. Gura este prima menționată deoarece credința ta poate fi observată de către alții doar din ceea ce aud și văd de la tine. Tu nu poți spune că cineva este mântuit dacă nu observi o schimbare în comportamentul și vorbirea lui sau a ei. Mărturisind pe Isus ca Domn este tot ce cuprinde acesta. Nu e chiar posibil să-l accepți pe Isus doar ca Mântuitor, ca Răscumpărător pentru păcatele tale. A venit un moment în viața ta când ai aflat că n-ai putea să te mântuiești singur și n-ai putea exista înaintea lui Dumnezeu pentru că ai falimentat total. Ai falimentat pentru că ai ascultat de alt stăpân, diavolul. Apoi Dumnezeu ți-a arătat că El L-a dat pe Domnul Isus la moarte pentru păcatele tale. Domnul Isus te-a eliberat de sarcina păcatului pe care tu nu o puteai suporta. Nu ești peste măsură de recunoscător pentru aceasta ? Acum tu ești proprietatea Lui. Sper că și alții pot vedea că Domnul Isus este Domnul tău. Bineînțeles că inima este totul. Cu inima poți crede în neprihănire dar aceasta trebuie să devină vizibil în exterior pentru că cu gura tu mărturisești despre mântuire. Poate îți vezi mărturisirea foarte săracă. Poate ar fi putut fi mult mai bună. Adu-ți aminte ce spune Scriptura: "Oricine crede în El nu va fi dat de rușine!" (versetul 11). Credința are de a face cu încrederea. Pentru mântuirea ta trebuie să-ți pui încrederea în Dumnezeu și nu în tine. Această încredere îți dă putere să mărturisești pentru că nu este centrată pe sine ci pe Dumnezeu. Citind Biblia vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu și pe Domnul Isus mai bine, și credința ta va crește. Cu cât studiezi Biblia cu atât vei vedea în practică, atât în vorbă cât și în faptă.

Citim din nou Romani capitolul 10:5-15.

Gând: Care este relația între gură și inima ta ?

37. PICIOARE FRUMOASE (ROMANI 10:12-15)

În Romani 3:22 ai citit că din punct de vedere al păcatului, nu mai era (și nu mai este) nici o diferență între iudeu și grec (greci și păgâni fiind aceeași). Orice persoană este un păcatos și un vinovat înaintea lui Dumnezeu. Aici citești că același Domn este plin de har pentru toți care-L cheamă, fie iudeu, fie grec. Observăm că Pavel citează mereu versete din Vechiul Testament pentru a susține ce a spus. El face așa pentru a dovedi că Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al iudeilor ci și al păgânilor. Ei bine, tu, ca păgân dintre neamuri poți ști din experiență că El este un Domn bogat în har și și-a arătat îndurarea față de tine un păcatos ! El nu este un Dumnezeu brutal care dorește să te țină în afara harului. Din moment ce menționează “oricine”, nu mai este loc pentru limitări. Oricum condiția se “încrede” este în versetul 11 și “cheamă numele Domnului” este în versetul 13. Pentru a fi mântuit trebuie să chemi numele Domnului. Aceasta înseamnă să-l dai cinste sau să l te închini. Tu vei fi de acord cu mine că înainte de întoarcerea ta la Dumnezeu nu i-ai acordat cinstea datorată Lui. Înainte erau importante alte lucruri și te pierdeai în ele, inclusiv studiile, cariera, sportul, banii sau modul în care arătai. Poate erai și religios. Oricum nimic din toate acestea nu ți-a adus fericire și nu ți-a dat salvarea. Iată de ce ai chemat Numele Domnului pentru a fi mântuit. Când ai făcut aceasta a fost prima oară când L-ai slăvit. El vrea să fie Mântuitorul tău. Aceasta este exact înțelesul Numei Lui, Isus: Domnul este Mântuitor. Apoi în versetul 13 există un citat din Ioel 2:32. Nu este remarcabil că El care a fost numit YEHOVA (redat în multe traduceri ca Domnul) în Vechiul Testament este același cu Cel care a primit numele Isus în Noul Testament ? Astfel Domnul Isus este Yehova din Vechiul Testament dar în Noul Testament El vine ca om la poporul Său. Este clar că pentru iudeu mântuirea se găsește numai în El. Dar noi care aparținem neamurilor ? El nu a venit la noi. Noi nu-L cunoșteam și nu

credeam în El. Astfel, cum puteam să chemam Numele Lui. Noi eram Încă pierduți și trebuia să fim mântuiți, dar pentru a fi mântuiți, trebuia să credem în El. Dacă este așa, atunci nouă ar fi trebuit să ni se spună despre El și cum am fi putut să auzim dacă cineva nu ne-ar fi predicat despre El ? Aici tu vezi din nou că nu legea și a face ceva este important ci a predica, a auzi și a asculta cuvântul este important. Cineva trebuie să fi fost trimis să predice. Această trimitere nu este făcută de vreo biserică sau de vreo societate misionară ci de Domnul: El este Cel care trimite în lucrare. Nu este un lucru minunat să știi că ești trimis de El ? Este un serviciu de proclamare a păcii și a lucrurilor bune ! Cel care proclamă evanghelia are picioare frumoase (versetul 15) ca opus timpului când piciorul lui erau grabnice să verse sânge (Romani 3:15). Citatul "picioarelor frumoase" este din Isaia 52:7. Mesajul păcii este o persoană, Domnul Isus. Nu este acesta un gând minunat că în proclamarea păcii și a binelui, tu ești urmașul Lui ? Într-o lume de neliniște, o lume în care răul conduce, tu poți fi un mesager al păcii și al lucrurilor bune. Mulți oameni din jurul tău asteaptă acest mesaj. Îi vei lăsa unde sunt, în mizeria lor sau le vei spune despre minunatul Domn și Mântuitor Domnul Isus Hristos?

Citim din nou Romani 10: 12-15.

Gând: Cu cine și când ai vorbit ultima dată despre Domnul Isus?

38. PREDICAREA RESPINSĂ

Poate versetele anterioare ți-au dat curaj să predici despre pacea și bucuria de a fi mântuit. Dorești să spui altora ce a făcut Domnul Isus cu tine și ce fericit ești acum. Te aștepti să vezi, că alții nu vor fi impresionați de mărturia ta și se vor întoarce la Domnul Isus. Dar mulți nu vor face acest lucru. Aceasta va fi pentru tine o mare dezamăgire.

Rezultatele pe care contai, de multe ori, se vor lăsa așteptate. În loc de convertire bazată pe mântuirea predicată de tine, ei se vor întoarce împotriva ta. Isaia știa ceva despre aceasta. El a vorbit mult poporului său despre Mesia care urma să vină, dar puțini au crezut predica lui. La venirea promisului Mesia îl așteptau mase de oameni. Dar lor nu le-a plăcut că El a venit ca un copilăș într-o iesle. Dacă ar fi venit cu pompă și în alte împrejurări, ei L-ar fi primit. Dar care a fost răspunsul lor ? “Ia-L !” (Ioan 19:15). Domnul Isus a fost respins și S-a întors în cer. Nu-L poți vedea acum. Ca să ai legătură cu El trebuie să ai credință, acea credință care vine în urma predicării. Iar predicarea trebuie să vină din Cuvântul lui Dumnezeu. Doar atunci omul descoperă cine este Dumnezeu și ce a făcut El ca să îl mântuiască. Ia aminte la următoarea situație. Când Cuvântul lui Dumnezeu nu venise la neamuri, prin predică nu le vorbise Dumnezeu deja ? Sigur ! Astfel Pavel citează din Psalmul 19. În acest Psalm spune despre slava lui Dumnezeu și despre lucrarea mâinilor Lui, cum este văzută în creație. Mărturia lui Dumnezeu care vorbește prin creație. O astfel de predică, n-a fost și nu e dată numai lui Israel ci poate fi pricepută de întreaga lume. Avem dovada din Vechiul Testament pe care Dumnezeu l-a predicat neamurilor pentru ca să le determine să aibe cunoștință de El și să creadă în El. Și acum există o întrebare vizavi de cele spuse: Ar fi trebuit Israel să știe că Dumnezeu s-a făcut cunoscut neamurilor, sau noi nu ar fi trebuit să fim învinovați că am respins pe

Dumnezeu pentru binecuvântarea pe care ne-a făcut-o nouă neamurilor ? Moise este primul care vorbește în versetul 19. El a fost un lider mare al lui Israel și l-au respectat. El a fost cel care, le-a spus de necredințioșia lor și că Dumnezeu se va întoarce la alt neam datorită necredințioșiei lor. Făcând astfel, el intenționa să le trezească gelozia și să se întoarcă la El. Observăm că în acest caz gelozia e un lucru bun: această gelozie este o cerință de a ți se respecta (a nu ți se lua) un drept. Invidia înseamnă pe de altă parte, înseamnă să dorești ce e al altuia și astfel e rea. Isaia de asemenea, e citat. Pavel spune astfel: " Isaia merge cu îndrăzneală până acolo și spune: Aceasta înseamnă că a fost o îndrăzneală a lui Isaia în ceea ce a făcut. Acesta a fost un atac direct la mândria națională a poporului lui Israel ca popor al lui Dumnezeu. Isaia spune lui Israel că Dumnezeu se va întoarce spre alt neam. Romani 10; 21 este cel mai penetrant. Aici vorbește însuși Dumnezeu. Poți vedea suferința inimii Sale, când citești ce spune poporului Său. Poți să-L vezi pe Dumnezeu, mâinile Sale deschise larg, să aducă poporul la inima Lui. Și Dumnezeu nu rămâne la această atitudine câteva minute ci toată ziua. Aceasta se referă la întregul timp pe care L-a acordat acelei națiuni. Există ceva mai groaznic decât să fi respins în acest fel ? Din punctul Lui de vedere, Dumnezeu a făcut totul ca să-Și binecuvinteze poporul, dar singurul lor răspuns a fost neascultare și nesupunere. Ei l-au întors spatele. Poporul a rupt legătura cu Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a dat poporul de o parte, dar din fericire nu pentru totdeauna, pentru că în Romani 11, citim că va veni o nouă zi pentru Israel.

Citim din nou din Romani: 16-21.

Gând: Ce experimentezi tu, când mărturia ta e respinsă ?

39. O RĂMĂȘIȚĂ CARE AMINTEȘTE DE ALEGEREA PRIN HAR (ROMANI 11:1-6)

După toate ce s-au întâmplat te-ai putea întreba, dacă Dumnezeu a respins pentru totdeauna pe poporul Său. Această întrebare primește același răspuns clar prin Pavel. "Nicidecum". El se poate da exemplu pe el însuși. El era un israelit, era sămânță a lui Avraam căruia Dumnezeu îi dădu-se promisiunile Lui. Era din seminția lui Benjamin care aproape dispăruse din mijlocul lui Israel, pentru că refuzaseră să judece răul (Judecători 19,21). Dacă Dumnezeu își respinsese poporul, cum de a rămas, un loc pentru Pavel ? Dar nu, Dumnezeu nu și-a respins tot poporul. Dumnezeu își cunoștea poporul mai dinainte; necredințioșia poporului nu L-a surprins pe Dumnezeu, i-a fost dată doar ocazia pentru ca să-și arate harul, într-o manieră foarte evidentă. Pentru a ilustra aceasta Pavel se referă la ceea ce spune Scriptura despre Ilie (1 Împărați 18,19). De fapt El se referă la Ilie care era un erou pe Muntele Carmel și care în Numele Domnului Dumnezeu s-a opus falșilor prooroci care aclamau pe Baal ca Dumnezeu. Oamenii au văzut cum Ilie a câștigat o mare victorie pentru Dumnezeu, în acea zi și strigau "Domnul este adevăratul Dumnezeu !" (1 Împărați 18,39). Dar puțin mai târziu când Ilie a fost amenințat cu moartea de Izabela, el a fugit să-și scape viața.

Pierzându-și curajul a ajuns la Horeb, muntele lui Dumnezeu. Acolo acest om a acuzat poporul lui Israel. El a început să spună lui Dumnezeu tot ce făcuseră rău. El credea că era singurul credincios. Și acum ei voiau să-l omoare. Este acesta un motiv bun să acuzi poporul lui Dumnezeu? Te recunoști în aceasta ? Eu mă recunosc. Era extraordinar să trăiești pentru Domnul Dumnezeu și să fii plin de succes ca Ilie pe muntele Carmel, să aperi cauza poporului. Ce minunat ! Apoi ești amenințat, ridiculizat, batjocorit și părăsit. Nimeni nu are grijă de tine. Ce singur te simți când ești părăsit ! "Ei bine" și spui lui

Dumnezeu, “frumoasă treabă, dacă așa lucrezi, nu mă mai interesează, eu sunt singurul care-ți slujesc cu credincioșie. Ceilalți nu o iau în serios. Și acum ei încearcă să mă facă să tac. Și ești convins că Dumnezeu acceptă din toata inima. La urma urmei tu îi spui doar faptele. Dar ascultă răspunsul divin: mai am 7000 în Israel (1 Împărați 19:12). Ah ! Doare ! Dumnezeu are todeauna mai mulți credincioși decât tu și eu. În cazul lui Ilie erau 7000. Dumnezeu a spus: Am rezervat pentru Mine ! Înseamnă că Dumnezeu a avut grijă de aceasta. Am aplicat istoria lui Ilie la mine. Dar scopul citatului din Romani 11 este de a arăta că există o rămășiță din poporul lui Israel, pe baza alegerii, în har, chiar dacă nu o vezi, cu aceasta Dumnezeu dovedește chiar și sub judecată. El trebuie să domnească peste Israel. Respingerea lui Israel nu este pentru todeauna. Ca să fie și mai clar, dacă e o rămășiță atunci este har. Este lucrarea lui Dumnezeu și nu meritul rămășiței. Ai cunoscut această referință la acuzațiile lui Ilie, el spune „numai eu ...“ și Dumnezeu: “ Mai am ...”. Oricum aceasta n-ar trebui să ne faca să-l subestimăm pe Ilie. El rămâne un exemplu de curaj al credinței minunat. În final el a stat tare împotriva tuturor preoților idoloilor în timp ce nici unul din cei 7000 nu era de găsit (nu a fost de față).

De îndată ce a început să se laude pentru credincioșia sa și a început să acuze pe alți împotriva lui Dumnezeu, el a fost trântit la pământ de Dumnezeu. Acuzarea este un păcat care-l facem ușor dar este lucrarea satanei. În Apocalipsa 12:10 satan este numit pârâșul fraților voștri. Dacă vedem necredincioșie la frați sau surori să facem ce a făcut Domnul Isus. El este cel care se roagă pentru noi, mijlocind la Dumnezeu pentru cei care sunt ai Lui, rugându-L să-i ajute ca ei să devină din nou credincioși.

Citim din nou în Romani 11:1-6.

Gând: la aminte la rugăciunile tale ! Îi acuzi pe frați și pe surori sau te rogi pentru ei ? De asemenea ia aminte la conversațiile tale cu alții. Îi acuzi pe frați și pe surori înaintea altora ?

40. CEREĂ ȘI PRIMIREA LUI ISRAEL. (ROMANI 11:7-14)

Dacă Dumnezeu alege o rămășiță, este prin har, nu pentru că rămășița merită ceva. Așa este și cu tine. Israel a căutat o ocazie să-și întemeieze neprihanirea înaintea lui Dumnezeu, dar ei nu au primit-o pentru că au căzut. Dumnezeu a dat acest har celor aleși. Ceilalți au fost împietriți: Dumnezeu împietrește pe cineva dacă nu a mai rămas nici o ocazie să se pocăiască. În mărturii bazate pe texte din Vechiul Testament, Pavel scoate în evidență această împietrire. El citează texte din profeți (Isaia), din lege (Deuteronom) și Psalmi. În Isaia și în Deuteronom Dumnezeu exercită această judecată de împietrire. Răbdarea lui Dumnezeu se va sfârși. În Psalmul 69 David cere judecata lui Dumnezeu peste Israel pentru că au respins pe Mesia, Domnul Isus. Asemenea afirmații ni se potrivesc și nouă. Noi trăim vremea harului și ar trebui să-i cerem lui Dumnezeu să-i ierte pe dușmanii noștri. Așa a făcut Domnul Isus când era pe cruce: "Tată, iartă-i căci nu știu ce fac" (Luca 23:34). De aceea, harul poate fi acum oferit pentru cei mai răi dintre păcătoși. Pavel se considera cel mai proeminent exemplu dintre aceștia. El spune că lui, șeful păcătoșilor, i s-a arătat milă (1 Timotei 1:12-16). Rămășiței i s-a arătat harul prin jertfa Domnului Isus la cruce potrivit alegerii harului. Dar toți ceilalți vor cădea sub judecata pe care Dumnezeu trebuie să o aducă peste ei pentru că L-au omorât pe Domnul Isus. Era corect pentru poporul Lui pamântesc în Vechiul Testament la fel ca și în viitor când biserica va fi ridicată, să ceară lui Dumnezeu să pedepsească răul. Și Dumnezeu a făcut aceasta. El este Dumnezeu dreptății care va aduce dreptate aleșilor Lui. (mai târziu când din necazul cel mare Biserica va fi fost răpită și noi vom fi în cer), rămășița credincioasă va suferi persecuții teribile și Domnul Isus se va întoarce pe pământ ca să-i salveze (Zaharia 12:1-4: 14:1-4). El va judeca astfel pe persecutori. În

mulți Psalmi, sentimentul credincioșilor din acele zile răsuna cu dorința lor pentru răzbunare, implorând pe Dumnezeu să le judece dușmanii. De fapt aceasta face David aici. Acum poate te întrebi dacă toate acestea s-au întâmplat lui Israel pentru ai lăsa să cadă. Încă odată ideea aceasta a fost îndepărtată când Pavel spune: "Nicidecum !". Ei au căzut ca să fie respinși. Dar odată ce au căzut, Dumnezeu a oferit harul Său neamurilor. El a făcut aceasta ca să provoace pe Israel la gelozie. Nu trebuie să limitezi termenul gelozie la invidie, de parcă Israel ar invidia națiunile pentru că harul le-a fost oferit lor. Sensul este că l-ar face pe Israel să tânjească după mântuirea care a fost oferită neamurilor. Este bine să realizezi că aceste bogății ne-au venit ca o consecință a nelegiurii lui Israel. Mântuirea nu ne-a fost oferită pentru că eram noi mai buni. Pierderea lui Israel, deși negativă pentru ei; ei au plecat cu bogățiile spre lume.

Ce binecuvântare pentru lume va rezulta la întoarcerea și restaurarea lui Israel. Apoi binecuvântarea minunată va ieși din acest popor de care toate neamurile vor avea parte ! Aceasta va fi o situație în Mileniu, domnia de 1000 de ani a Domnului Isus (Apocalipsa 20.4). Deși Pavel a fost apostolul neamurilor el era strâns legat de acești oameni. Când vorbește de unul, aceasta înseamnă că el nu credea că putea să aducă tot poporul la pocăință. El a văzut aceasta ca o glorie a slujbei sale dacă el putea mântui "ceva" din Israel. Persoanele care sunt acum mântuite formează rămășița conform alegerii prin har.

Citim din nou Romani 11: 7- 14.

Gând: Care este atitudinea ta față de Israel?

41. MĂRTURIA LUI DUMNEZEU PE PĂMÂNT

Respingerea lui Israel a însemnat că mântuirea putea merge spre lume – la neamuri. În 2 Corinteni 5:19 se spune: “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. Aceasta nu înseamnă (spune) că întreaga lume a fost împăcată cu Dumnezeu, este adevărat doar pentru cei care recunosc necesitatea lucrării Domnului Hristos de răscumpărare pentru ei. Nu există o împăcare universală - ca toți , chiar și cei răi să fie mântuiți. Ideea este adesea justificată prin: “Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei”, dar, atenție, nu te lăsa păcălit de această idee ! Biblia vorbește destul de clar despre judecata veșnică (Apocalipsa 20:11-15). Aceste versete din Romani 11 arată situația înaintea lui Dumnezeu atât din Israel cât și din lume. În acest moment Dumnezeu nu lucrează public cu Israel ca națiune. Când Israel va fi din nou acceptat, aceasta va fi “viață din morți”. O descriere a acesteia se găsește în Ezechiel 37:1-14. Dumnezeu dorește să aibă un popor pe pământ care să-l dea mărturie și să-l proclame virtuțile. În trecut Israel a eșuat în a da mărturie doar Dumnezeului adevărat și nici azi nu face aceasta. În prezent această mărturie ar trebui dată de creștini. Dar creștinismul face ceva mai bun? Pasajul din Romani 11:6 și mai departe este foarte important. El te învață să înțelegi ceva din relația lui Dumnezeu cu creștinismul. Atât din partea lui Israel, cât și din partea creștinismului, Dumnezeu a așteptat mărturie în această lume. Prin imaginea măslinului și a ramurilor lui, Pavel arată gradul în care au ajuns. În versetul 16 citim mai întâi despre “primele roade” și despre „plămădeală”. Primele roade sunt cele culese după seceriș. Ele sunt sfinte, adică separate pentru Domnul. Din aceste roade, de exemplu primele grăunțe de grâu, se face aluatul. Aluatul ar fi apărut automat. Acest gând se referă la rădăcinile unui copac și la crengile lui. Aceste două exemple, “primele roade...plămădeala” respectiv “rădăcina...ramurile” vorbesc de faptul că unde originea este valoroasă, orice iese din această

origine tot valoros va fi. Apoi vedem un măslin sălbatic ale cărui crengi au fost rupte, spre a fi un măslin "altoit" în versetul 24. Astfel, crengile măslinului sălbatic ar putea beneficia de rădăcina și grăsimea măslinului cel bun. În plus, din măslin crengile au fost rupte. Aceasta s-a făcut pentru a face loc ramurilor care fuseseră rupte din măslinul sălbatic. După cum vorbește Pavel despre crengi, este clar că este limbajul metaforic al oamenilor. Să ne întoarcem la versetul 16. Rădăcina reprezintă originea din care crește ceva și devine vizibilă pe pământ. În versetul 17 din următoarea imagine, apare că unele crengi (care vorbesc despre partea necredincioasă a poporului Israel) sunt rupte (vorbind de către punerea de o parte de către Dumnezeu). Alte crengi au rămas (vorbind despre rămășița credincioasă). În locul crengilor care au fost rupte au fost altoite crengile unui măslin sălbatic (vorbind despre credincioșii dintre neamuri). Ca rezultat, aceste neamuri (care nu aveau nici un drept la nimic) ar putea lua parte la rădăcina și grăsimea măslinului (aceasta vorbește despre dreptul la promisiunile și binecuvântările care aparțineau lui Avraam și urmașilor săi). Înainte de sfârșitul capitolului 11 din Romani, subiectul este mărturia lui Dumnezeu dată de poporul Israel și cum îl judecă Dumnezeu. Atât Israel cât și creștinismul sunt responsabili pentru mărturia pe care ei o arată despre Dumnezeu. Dumnezeu nu putea menține pe Israel martor al Său. Creștinismul l-a înlocuit pe Israel ca martorul lui Dumnezeu pe pământ. Se ridică întrebarea: Creștinii își împlinesc sarcina mai bine decât Israel? Aceasta vom vedea în următorul capitol.

Acum citim Romani 11:15-17.

Gând: Cum poți tu proclama virtuțile lui Dumnezeu ? Vezi 1 Petru 2:9.

42. MÂNDRIA VA AVEA O CĂDERE (ROMANI 11:18-22)

Noi creștinii, suntem purtători ai mărturiei pe care Dumnezeu o dă în această lume. Israel a fost pus deoparte. Este un pericol pentru noi, creștinii, să ne lăudăm cu locul în care Dumnezeu ne-a pus. Este ușor să simți că ești mai bun ca Israel. Ei bine, dacă ai vreo idee de mărturie pe care o dau creștinii în lume, nici nu ți-ar trece prin minte să te lauzi. Gândește-te doar la țări ca Irlanda de Nord sau Liban, unde războaiele civile trecute au avut loc între grupările militante sub denumiri religioase creștine. Deci ce mărturie dau creștinii ?

Dumnezeu în harul său a dat această mărturie nouă în locul Israelului. Doar astfel noi am primit binecuvântarea pe care Dumnezeu a dorit s-o dea poporului Său. Noi, ca și păgâni din fire, nu avem dreptul la nimic. Adu-ți aminte că nu susținem noi rădăcina, ci rădăcina ne susține pe noi. Dumnezeu a pus de o parte pe Israelul necredincios. Și noi am venit în locul lui. Dar adu-ți aminte de ce a fost pus Israel de o parte. Ei și-au pierdut acest loc pe pământ doar datorită necredinței lor. Ei L-au respins pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Asta nu înseamnă că noi suntem mai buni dacă le-am luat locul. Însă, pentru a putea rămâne în acest loc, trebuie să rămânem în adevărul credinței și nu în încrederea noastră personală de credință. Nu faptul că noi credem, ci ce credem. A fi menținuți de Dumnezeu ca mărturie a Lui pe pământ, creștinismul trebuie să aibă un aderență nediminuată la Biblie, pentru că în ea e adevărul credinței. Acum avertizarea lui Pavel pentru noi este să nu ne mândrim. Creștinismul ca întreg, nu ar trebui să gândească că Dumnezeu îl va menține. Dacă ei nu se tem de El, ei vor împărtăși soarta lui Israel. Din alte pasaje din Scriptură este clar că, creștinismul, în întregul său, va deveni necredincios și Dumnezeu îl va tăia. Această necredincioșie crescândă este deja vizibilă. În multe denominațiuni, doctrinele nou-scripturale

despre lucrarea și persoana Domnului Isus sunt proclamate. Din ce în ce mai mult, creștinătatea se prezintă ca o religie care este egală cu oricare altă religie a lumii.

Aceasta ascunde diferența dintre toate celelalte religii și creștinismul. Creștinismul este singura religie care are dreptul să ofere soluția pentru ca un om pierdut să devină curat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta se poate realiza doar prin Domnul Isus, care a spus: "Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6). Aceasta exclude orice altă posibilitate. Din nefericire însă, Domnul Isus nu este considerat singura posibilitate (așa reiese din ce susțin alții). Creștinismul, de asemenea, este folosit pentru cauze politice viitoare. Din acest motiv mărturia despre cine este Dumnezeu și Domnul Isus este ascunsă de aceasta. Omul a fost pus pe pământ să-L servească pe Dumnezeu. În Biblie, ce în în altceva. Creștinismul a renunțat deja la partea cea mai importantă a exercitării adevăratei credințe și va continua astfel până va avea loc deplina lepădare de credință (2 Tesalonicieni 2:7). Vom merge și noi pe acest drum ? În cazul că aceste rânduri te deranjează, urmează detalii în celălalt capitol.

Citim acum din nou Romani 11: 18-22.

Gând: Ce semnificație are expresia din versetul 20: "Nu te îngîmfă dar, ci teme-te!" ?

43. DARURILE ȘI CHEMAREA LUI DUMNEZEU SUNT IREVOCABILE (ROMANI 11: 23-29)

Am încheiat capitolul precedent cu întrebarea: dacă vom parcurge în continuare calea apostaziei.

Putem concluziona privind în Romani 11:22. Ar fi aceasta pentru mine și pentru tine care credem în Domnul Isus ? Ioan 10:28 și 29 răspunde la întrebare. Cel care este un copil al lui Dumnezeu va rămâne așa pentru totdeauna. În acest capitol vedem responsabilitatea mărturiei creștine, dată de creștini care au luat locul lui Israel. Dacă această mărturie ca întreg, devine nesatisfăcătoare, Dumnezeu nu o va mai menține, așa cum nu a mai menținut-o nici pe a lui Israel.

În Israel, unii israeliți au avut o relație personală cu Dumnezeu, dar în general poporul lui Israel era compus din oameni care nu-L doreau pe Dumnezeu. Același adevăr este pentru creștinism. Mulți care se numesc creștini au o relație cu Dumnezeu pe baza credinței personale în Domnul Isus, dar în general în creștinism crește accentuarea pe baza unei experiențe emoționale mai degrabă decât o experiență adevărată de credință. Gândurile lui Dumnezeu nu mai sunt căutate. Biblia rămâne necitită. Ca urmare Dumnezeu nu mai recunoaște creștinismul ca mărturie a Lui pe pământ, astfel că El va trebui s-o judece. Așa că trebuie să distingem între responsabilitatea personală a cuiva înaintea lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu așteaptă de la întreaga creștinătate și sper că acest exemplu face mai clară distincția. Acum vedem versetul 23. În acest verset, Pavel, spune că Israel va lua din nou locul în mărturia lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta este o taină biblică. O taină în biblie este ceva care era cunoscut în Vechiul Testament, dar acum este făcut cunoscut. Această taină se referă la reprimirea și acceptarea lui Israel, inclusiv timpul actual când Dumnezeu a acceptat alt popor pentru

Numele Său. În Vechiul Testament aceasta nu a fost cunoscut. Pentru a evita să fii socotit singur “înțelept”, trebuie să realizezi că împietrirea sau orbirea care a venit peste Israel nu a venit peste tot Israelul, ci doar peste o parte din el – masa necredincioșilor israeliți – dar lasă loc unei rămășițe. Această rămășiță în final va fi tot Israelul, pentru că toți israeliții nelegiuți și necredincioși vor pieri la judecata lui Dumnezeu în timpul necazului cel mare. Ce va rămâne va fi considerat “tot Israelul”. Dumnezeu va merge cu noul Israel după “ce va intra numărul deplin al neamurilor” (versetul 25). Această ultimă expresie înseamnă că mărturia creștinismului pe pământ își va termina timpul și va ajunge la capăt. Dumnezeu va tria (după răpire) pentru că “nu a rămas în bunătate”(versetul 22). După aceasta, Israel va deveni din nou obiectul dragostei Sale.

Răscumpărătorul sau “Mântuirea va ieși din Sion” să elibereze pe poporul Său de dușmanii care doresc să-l distrugă. Multe profeții ale Vechiului Testament spun ce se va întâmpla. Ei vor primi de asemenea asigurarea că va împlini legământul cu poporul Său, luându-le păcatele. Trebuie să fii eliberat de păcate ca să te bucuri cu adevărat de binecuvântările lui Dumnezeu. Sarcina uriașă care va apăsa poporul, va fi respingerea Domnului Isus. ÎL vor mărturisi ca Domn și Dumnezeu îi va ierta. În Zaharia de la 12 la 14 se relatează cum se va întâmpla aceasta. Dumnezeu va respecta planurile Sale cu privire la poporul său pământesc. El va face ce a promis, El nu va revoca planul Său. Israel se comportă acum ostil față de Evanghelie, dar deoarece prin alegere, Dumnezeu îi iubește pentru că ei sunt descendenții patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov. Acestora Dumnezeu le-a dat promisiunile lor. Ca rezultat al necredincioșiei poporului împlinirea promisiunilor a fost amânată. Dar la Dumnezeu amânarea nu este o problemă. El nu-și revocă promisiunile. El nu se răzgândește cu privire la ce a promis poporului Său și celor pe care i-a chemat.

Citim din nou Romani 11: 23-29.

Gând: Ce este o taină ?

44. LUI FIE SLAVĂ ÎN VECII VECILOR (ROMANI 11:30-36)

Finalul versetului din Romani 11 rezumă tot ce a expus Pavel în capitolul precedent. A devenit clar că noi ca neamuri nu credeam în Dumnezeu. Crezând în Evanghelia am primit îndurare. Dar noi am văzut că Evanghelia a putut pleca la neamuri, când iudeii n-au răspuns când El de nenumărate ori i-a chemat la pocăință.

Astfel, când au văzut harul plecând la neamuri ei nu au putut suporta și au devenit dușmanii Evangheliei. În Faptele Apostolilor citim despre acest timp. Cu această atitudine ei au ajuns în locul neamurilor înaintea lui Dumnezeu. Așa cum neamurile nu au crezut în zilele de dinainte, iudeii nu cred acum. Scopul lui Dumnezeu este să arate că toți fără excepție sunt necredincioși. Ca rezultat îndurarea a plecat la toți, fără excepție. El vrea să dovedească că El este îndurător. Există un mod mai bun de a dovedi decât să arăți mai întâi că toți au nevoie de îndurare ? Aceasta îl face pe Pavel să-L laude pe Dumnezeu în versetele 33-36. În aceste versete el admiră înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu. În Domnul Isus vedem înțelepciunea lui Dumnezeu. În 1 Corinteni 1:30 El este numit "înțelepciunea lui Dumnezeu". Cine s-ar fi gândit vreodată la rezolvarea pe această cale a problemelor cauzate de păcat? Dumnezeu știe perfect ce s-a întâmplat și El știe cum să acționeze într-un mod perfect. Aceasta include o adâncime de înțelepciune care este de nepătruns pentru noi. În judecata Sa situația care a apărut sau imaginea desăvârșită pe care El o are în situația care a apărut, El este înălțat mai presus de noi. Din partea omului nu a rămas nimic de făcut. Omul nu ar putea oferi nici o soluție. Tot ce ar putea face ar fi să păcatuiască și mai rău. Apoi Dumnezeu a început să lucreze. Cine poate cerceta modurile în care El a lucrat? Nimeni. Acum, după Cruce, îl admirăm deoarece și-a îndeplinit lucrarea în Hristos. Ar fi putut

cineva în afară de Dumnezeu să fi plănuit o asemenea cale ? Ar fi avut Dumnezeu nevoie de un sfătuitor pentru acest plan ? Cine ar fi putut fi sfătuitorul Lui ? Tot ce are Dumnezeu în înțelepciune și abilitate, El posedă în Sine, El nu trebuie să o ia de la alții. Nu e putere mai mare în întregul univers ca Dumnezeu. Și nu e nimeni care ar putea să-i dea ceva de care El are nevoie și pentru care El să plătească. Dumnezeu este singurul independent. Toate lucrurile există de la El. Toate lucrurile își găsesc originea în El. În Romani 4 Dumnezeu a creat lucrurile care nu erau de parcă erau. Toate sursele materiei, înțelepciunii și cunoștinței sunt în El. Lucrurile nu numai că provin de la El, dar El de asemenea a împlinit și a realizat toate lucrurile.

În versetul 36 noi venim "la El". Din toate planurile și acțiunile Lui, El este marele obiectiv în care totul se sfârșește. Dumnezeu s-a glorificat pe Sine în tot ce a făcut. Lucrul uimitor și admirabil care ne va face să-L adorăm, este că Dumnezeu ne-a inclus în planul Său. În veșnicie vei putea să contribui la gloria Sa. Nu este copleșitor, gândindu-te la starea ta de mai dinainte, să vezi locul pe care Dumnezeu ți l-a dat acum ? Tu nu poți decât să fii de acord cu Pavel care zice: "Lui fie gloria în veci". Nu mai putem adăuga decât Amin ! Aceasta amintește de Apocalipsa 5, când după rugăciunea din versetul 13-14 urmează un Amin și toți bătrânii cad cu fețele la pământ și se închină. Nu se mai aud alte cuvinte. Inimile se pierd într-o admirație nemărginită și de negrăit pentru Dumnezeu și Mielul. Amin.

Citim din nou Romani 11:30-36.

Gând: Mai gândește-te o dată la versetul 36.

45. A FI SCHIMBAȚI (ROMANI 12:1-2)

Dacă ai luat în considerație ce a făcut Dumnezeu pentru tine (cât de mult te iubește și cât este de milos) poți doar să exclami: "Doamne aici sunt, umple-mi viața!". Dumnezeu așteaptă să arăți în viața ta că înțelegi ceva din învățătura pe care ai primit-o. Nu ai citit aceste lucruri ca să le memorezi. Ceea ce ai văzut sunt îndurările lui Dumnezeu. Le-ai experimentat pentru tine și Pavel face aceasta când te învață să trăiești ca un creștin pentru slava lui Dumnezeu. Versetele 1 și 2 pot fi rezumate fiecare dintre ele printr-un singur cuvânt: versetul 1 este dedicare și versetul 2 este neascultare. De când L-ai primit pe Domnul Isus, Dumnezeu are dreptul pe întreaga ta viață. Nu ar fi trebuit să fie greu pentru tine să-ți prezinți trupul ca o "jertfă vie" când te gândești la ce a făcut Dumnezeu pentru tine.

Astfel Pavel arată spre îndurarea lui Dumnezeu. Este o bucurie pentru inima lui Dumnezeu când la îndurările Lui se răspunde cu sacrificiul trupului tău, când dedicarea și devotamentul se manifestă în viața ta. Odată ți-ai folosit trupul să trăiești pentru tine. Voi ai să primești slavă pentru ce erai și făceai. Dar trupul tău nu mai îți aparține. 1 Corinteni 6:20 spune: "ați fost cumpărați cu un preț" (prețul pe care Domnul Isus l-a plătit) și de aceea ar trebui să slăvești pe Dumnezeu în trupul tău. Despre acest „sfânt” este scris în versetul 1. „Sfânt” înseamnă să fi pus deoparte pentru ceva. Trupul tău a fost pus deoparte cu scopul de a slăvi pe Dumnezeu, în el și cu el. Cum se poate aceasta ? După cum îți tratezi trupul știi ce faci cu el ! Dumnezeu dorește să vadă ceva din viața Domnului Isus când El era pe pământ. Apoi sacrificiul trupului tău, îl va mulțumi pe Dumnezeu ca și în cazul Domnului Isus. În mai multe ocazii Dumnezeu a lăsat ca satisfacția Sa față de Domnul Isus să fie auzită din cer: "Acesta este Fiul meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea" (Matei 3:17). Această plăcere este ceea ce

caută Dumnezeu în viața ta. Dumnezeu nu va fi încântat de un sentiment sau de un mod pios ocazional fără ca tu să te gândești la ceea ce faci. Este o "lucrare mentală". Aceasta înseamnă că este un mod de viață în care ești conștient de orice faci sau nu pentru Domnul. Hotărârile tale sunt înaintea Lui. Aceasta e foarte important pentru că este ușor să-ți permiți să fii condus de ce este comun în lume în jurul tău. Dumnezeu dorește să-ți facă clară voia Sa. Întrebi de voia Lui în toate lucrurile? Viața ta întregă, modul în care te porți, vorbești, acționezi, te îmbraci și te porți cu oamenii, nu ar trebui să te conformezi lumii dar trebuie să fii complet schimbat. Ar trebui să hotărăști modul în care trebuie să trăiești, astfel încât să aibă loc.

Aceasta se întâmplă prin reînnoirea minții tale. Minte ta obișnuia să fie egoistă, dar noua viață și noua atitudine te fac să fii îndreptat total spre Dumnezeu. Pavel a scris acest îndemn, astfel că nu e o schimbare automată. Trebuie să te consacri pentru a permite acestei transformări să aibă loc. Dacă te-ai întors de curând ai nevoie să te bazezi pe răbdarea lui Dumnezeu. Nu tot ce este în tine lumesc va fi îndepărtat imediat de la tine. Dumnezeu îți va arăta aceasta pas cu pas. Dacă te-ai întors mai de mult ai nevoie de acest îndemn: nu poți scăpa de influența acestei lumi, de aceea, trebuie să dorești întotdeauna această transformare. Tu dorești aceasta ? Aici este problema. Doar atunci vei putea să dovedești care este „voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită”. Cunoscându-i voia este o necesitate absolută să arăți în viața ta îndurările lui Dumnezeu. Ce viață bogată vei avea dacă înveți să umbli astfel !

Citim din nou din Romani 12: 1-2.

Gând: Există lucruri în viața ta pe care le știi că trebuie să le schimbi ca să-I plăci lui Dumnezeu ?

46. CARE ESTE SARCINA TA (ROMANI 12:3-8) ?

Romani 12 se împarte în trei părți. Versetele 1 și 2 formează prima parte care vorbește despre relația ta cu Dumnezeu. A treia parte cuprinde versetele de la 9 la 21 și cuprinde relația ta cu oamenii din jur. Partea prezentă este relația ta cu credincioșii. Trebuie să înțelegi că nu ești mai bun decât tovarășul tău de credință, ci din contră este încă nevoie de modestie și cumpătate. Dumnezeu a împărțit fiecăruia o anumită cantitate de credință. Aceasta este exact cantitatea de credință de care ai nevoie pentru sarcina pe care El vrea ca tu să o îndeplinești. Dumnezeu procedează în același fel cu celălalt credincios de lângă tine, care a primit de asemenea o sarcină de la Dumnezeu cu măsura credinței necesare pentru sarcina respectivă.

Primind de la Dumnezeu acestea, n-ai putea să te lauzi și să spui lumii întregi ? Nici Pavel n-a făcut aceasta deși era apostol. El s-a adresat ție și mie prin harul (favoare nemeritată) dat lui. Iată cum ar trebui să ne apropiem unul de altul, realizând harul care ne-a fost dat. El face o comparație cu corpul uman. Un corp are multe mădulare și toate aceste mădulare au funcții diferite. Așa este și cu noi, dar într-un sens spiritual. Toți credincioșii la un loc formează un corp în care fiecare credincios își are propriul lui loc și funcție. În 1 Corinteni 12 lucrul acesta este tratat mai extins, acolo accentul este pus pe faptul că mădularele aparțin la un loc. Ele nu pot face nimic una fără cealaltă, aici în Romani 12, avem atitudinea ta de referire la alții. Tu ai o unică sarcină pe care numai tu o poți îndeplini. Îți cunoști sarcina ? Este grea, nu-i așa? Există un verset care spune: "Ce poate mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta" Eclesiastul 9:10. Cu alte cuvinte, uită-te în jur și vei vedea că este mult de lucru. În versetele de la 6 la 8 este menționat un număr din aceste daruri. Ce coboară spre aceasta

este atitudinea ta. Un mod practic de a demonstra transformarea minții tale, este să fi amabil cu alții. Ceea ce contează este în ce relație suntem unul cu altul (versetul 5). Toți am primit un dar diferit de la Dumnezeu. Dumnezeu nu l-a dat ca să-l neglijăm, ci să lucrăm cu el. Pentru prima dată este menționată “profeția” (1 Petru 4:11), care vorbește despre “oracolele divine”. Cu cât învățăm mai mult despre Dumnezeu, cu atât poți pătrunde gândurile Lui. Apoi următorul lucru pe care-l citești este “după măsura credinței tale”. Pătrunderea gândurilor lui Dumnezeu poate fi doar conform cu măsura relației tale personale cu Dumnezeu, conform măsurii în care ai învățat să te încrezi în El în viața ta practică de credință. Poate “a servi” ți se potrivește mai bine. Acesta este un mod mai practic de a fi ocupat. Arhip, din Coloseni 4:17 era o astfel de persoană. El trebuia să fie îndemnat să-și îndeplinească misiunea pe care a primit-o de la Domnul Isus. Tu și cu mine avem nevoie de un îndemn similar.

Poate în tine este ascuns un profesor. În Ezra 7:10 găsești o poruncă importantă. Ezra și-a îndreptat inima să caute legea. Atunci el a acționat conform acesteia. Abia apoi, el a învățat pe alții legea în Israel. Apoi există îndemn. A îndemna înseamnă a încuraja sau a mângâia, dar de asemenea înseamnă a îndepărta punctele greșite. Nu este o activitate obișnuită, dar este necesară. Credincioșii sunt întodeauna în pericolul de a da înapoi din Cuvânt. De aceea ei trebuie avertizați. Deviațiile au întodeauna consecințe neplăcute. Obiectul îndemnelor este să aduni credincioșii care s-au îndepărtat de Domnul. În Iacov 5:19-20 poți vedea rezultatul binecuvântat. Apoi există frați și surori care au darul de a da, adică să împarți cu alții ce ai. Acest dar al harului mi se pare mult mai răsplătitor decât cel precedent, dar folosind acest dar se cere un exercițiu spiritual. Trebuie să se întâmple înțelept, generos și fără motive ulterioare. De asemenea conducerea este un dar special. A fi ascultător este necesar deoarece conducerea este o chestiune de a fi un exemplu bun tu însuși și să nu lași din mână sarcinile. Neemia din Vechiul Testament a fost un bun exemplu de

conducător. Ultimul dar menționat aici este mila. Sunt credincioși care văzându-i pe alții în nenorocire sunt gata să-i ajute. Pentru ei este important să-și îndeplinească sarcina cu bucurie. Totuși nu este ușor, deoarece ajutorul nu este întodeauna apreciat. Pavel nu a dat o listă anume. El a încercat să clarifice că fiecare credincios, inclusiv tu, are un dar și acest dar trebuie să fie folosit corect. Există cu siguranță ceva cu care să te ocupi. Cere Domnului să te conducă în această privință și vei fi ocupat !

Citim din nou Romani 12:3-8.

Gând: Cere-i Domnului să te ajute să vezi și să-ți îndeplinești sarcina.

47. REGULI PENTRU O VIAȚĂ CREȘTINĂ – I (ROMANI 12: 9-13)

În acest pasaj avem o serie întreagă de îndemnuri diferite. Toate au de a face cu viața de fiecare zi și sunt prezentate pe scurt, propozițiile punctate. Fă-ți timp să deslușești înțelesul fiecărei propoziții, încearcă s-o conectezi pe fiecare la persoana Domnului Isus. El a arătat toate aceste lucruri în fiecare zi a vieții Lui, așa cum vedem în Evanghelii. Dar de când ai ajuns să te vezi cum te vede Dumnezeu, prin lucrarea Domnului Isus, El de aceea te așteaptă să te porți cum este scris în acest capitol, Romani 12. Nu contează așa mult aparența ta exterioară cum contează, tonul, modul și spiritul vieții tale. Vei remarca cum totul este opus comportamentului obișnuit al oamenilor din lume. Pasajul începu cu dragostea. Dragostea trebuie să fie fără prefăcătorie, aceasta înseamnă fără urmărirea anumitor scopuri. Așa a fost Domnul Isus. Așa ceva nu vei găsi în lume. Adesea oamenii vor doar să contribuie la o lucrare caritabilă, dacă acest lucru este făcut cunoscut public, suma și numele celui care dă. Dragostea trebuie să fie pe o cărare sigură, deoarece trăim într-o lume plină de lucruri rele. Există întotdeauna pericolul de a exprima dragostea în mod greșit. Primul lucru pe care dragostea trebuie să-l arate lumii este urârea răului. Aceasta poți vedea și la Domnul Isus. Cum te simți când intri în contact cu un anumit tip de rău ? Îl urăști ?

Uneori nu știi dacă ceva este bine sau rău, dar dacă ceva este în mod vizibil rău, trebuie să-l urăști. Aceasta poate să-i facă pe oameni să te critice pentru că ai o atitudine negativă, pentru că niciodată nu li te alături sau te consideră o persoană cu care nu se poate discuta. În acest caz există o altă alternativă: să te lipești tare de bine. Binele îl găsești la Domnul Isus. El este singurul bine. Tot ce este bun vine de la El. În versetul 10 se menționează dragostea frățască. În această lume rea există un tip unic de părtășie numit părtășie frățască. Toți cei care

sunt copii ai lui Dumnezeu, fac parte din această părtășie. În acest verset ești îndemnat să fii bun cu ei, acest verset vorbește de familia ta spirituală. În lume amabilitatea adevărată este rară.

De aceea oamenii din lume sunt străini unul de altul. „În cinste fiecare să dea întâietate altuia”. Este neobișnuit în lume. Acolo dorința este să obții cât mai mult posibil pentru tine. Între frații și surorile în Hristos este un alt fel de relații; sau cel puțin așa ar trebui să fie. De aceea trebuie să avem în vedere a onora pe alții, fiind un exemplu în acest sens. „În sânguință fiți fără preget”, este de asemenea este un îndemn. Oamenii te pot numi fanatic, dar a fi zelos este o caracteristică importantă pentru un creștin. Râvna pentru casa Domnului L-a mistuit pe Domnul Isus (Ioan 2:17). Întrebarea este pentru ce și pentru cine ești zelos ? Ai un duh râvnitor? Zelul, dăruirea și motivația ta pot contribui la împlinirea ultimelor cuvinte din versetul 11: „Slujiți Domnului Isus!”. A-l sluji Domnului înseamnă a-L servi ca un rob. Ești complet la dispoziția Lui. El hotărăște ce e ai și ce nu ai. Aceasta include timpul, puterea și capacitățile tale. El dorește să le folosească. Domnul Isus te-a răscumpărat de sub puterea păcatului. El, îți dorește trupul ca o jertfă vie; în viitor tu ai o speranță, o perspectivă minunată în care să te bucuri. Domnul va veni în curând, atunci vei fi cu El pentru totdeauna. Având acest viitor ca perspectivă, aceasta te face să fii răbdător în necaz. Ești de asemenea conștient de nevoia rugăciunii. Așa Îl vedem și pe Domnul Isus că a trăit aici jos. În Psalmul 109:4, El a spus: "alerg la rugăciune". Toată viața El a fost în părtășie cu Dumnezeu și Tatăl Lui. La El poți vedea cât de mult se gândește la alții. El nu a trăit pentru El însuși și aceasta este ceea ce poți face și tu. În afară de aceasta, există credincioși în nevoie. Poți împărți cu ei ce ai. Arată-ți de asemenea ospitalitatea. Cuvântul ospitalitate înseamnă literal dragoste pentru străini. Singurul loc unde se spune despre aceasta este în Evrei 12,2 unde poți citi despre binecuvântarea pe care o aduce ospitalitatea.

Citim din Romani 12:9-13.

Gând: Folosește aceste versete ca o listă de verificare pentru a putea constata cum aceste reguli sunt vizibile în viața ta.

48. REGULI PENTRU VIAȚA CREȘTINĂ – II (ROMANI 12:14-21)

Versetele 1 și 2 din Romani 12 sunt încă punctul de pornire pentru ceea ce ne vor spune versetele dinaintea noastră. Astfel reține aceste versete pe măsură ce continuăm cu îndemnul și încurajarea lui Pavel. Lasă ca binecuvântarea să curgă spre alții prin modul tău de viață, chiar dacă ei se comportă neprietenos. Binecuvântare înseamnă a dori bine cuiva. Tindem să displacem pe cineva care este neprietenos față de noi, adică să îi dorim lucruri neplăcute. Pentru a binecuvânta oamenii care te persecută, trebuie să privești la Domnul Isus și la rândul tău vei fi binecuvântat. El este un exemplu strălucit. El S-a rugat El la cruce pentru persecutorii Săi: „Tată iartă-i căci nu știu ce fac !” (Luca 23,34). Este cineva în jurul tău fericit ? „bucură-te cu el !”, aceasta nu se referă la o plăcere de o clipă a acestei lumi. Te poți bucura de lucrurile plăcute pe care Dumnezeu le dă altora, chiar și celor necredincioși. Ne gândim la toate tipurile de binecuvântări: căsătorie, aducerea unui bebeluș pe lume sau când o persoană care a fost șomer găsește de lucru; poți să te alături acestor bucurii, dar a plânge cu cei ce plâng este mai dificil. A împărți durerea cuiva înseamnă a o simpatiza. O boală incurabilă sau moartea sunt lucruri groaznice. Și necredincii vor aprecia dacă le arătăm simpatie. Aceasta poate da ocazie să le vorbești despre Domnul Isus. Experimentând astfel de lucruri împreună, cu bucurie sau durere faci mai ușor să fii în același sentiment. Putem avea aceleași dorințe. Această unitate în gândire se poate arăta doar dacă noi avem dorința de a trăi pentru Domnul Isus. În acest sens „a fi smerit” este o condiție importantă. Tânjind după „lucrurile înalte”, aceasta ne face să fim mai superiori decât alții. Cosecința este că începem să stăm izolați de alții cu care formăm un singur trup cu Domnul Hristos (Romani 12,5). Când nu suntem smeriți ne pierdem capacitatea de a fi în părtașie cu

alții. Aceasta o învățăm doar de la Domnul Isus (Matei 11,29). De la El învățăm că nu suntem înțelepți în ochii noștri. A „plăti rău pentru rău”, a fost o regulă pentru israelitul din Vechiul Testament (ochi pentru ochi, dinte pentru dinte) dar nu este principiul normal al creștinului din Noul Testament. Creștinii ar trebui să arate caracterul lui Dumnezeu urmărind ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Asta depinde de tine, tu ar trebui să trăiești în pace cu toți oamenii. Aceasta nu este întotdeauna posibil. Dar Domnul Isus, Prințul păcii a realizat acest lucru. Datorită Lui însă, familiile au intrat și intră deseori în conflicte deoarece apare oportunitatea deciziei: ori pentru Domnul Isus, ori împotriva Lui. Poate ai experimentat acest lucru. Dar nu tu trebuie să dai tonul în acest tip de conflict. Când ești tratat cu răutate, nu trebuie să te răzbuni sau să îți faci singur dreptate. Trebuie să lași ca Dumnezeu să lucreze la timpul Lui. El își va exercita dreptatea. Tu ar trebui să determini pe cei ce ți-au făcut rău să se rușineze. Mulți au fost câștigați pentru Domnul Isus prin faptul că cei credincioși au făcut bine dușmanilor lor și i-au binecuvântat în loc să-i blesteme. „Nu te lăsa biruit de rău”. Lumea este plină de rău, iar păcatul este prezent în ea. Lumea din jurul tău și firea din tine sunt în armonie excelentă. Dar trupul păcatului a fost anulat și tu nu mai trebuie să slujești păcatului (Romani 6:6). În același mod cum Dumnezeu a învins răul cu binele pe care l-a dat în Domnul Isus și tu poți învinge răul prin bine. Astfel biruiești răul când dușmanul eșuează în a te face să acționezi greșit! Poți folosi această ocazie să arăți bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu. În 2 Împărați 6: 8-23, găsești o frumoasă ilustrare a unei asemenea victorii, vei vedea cum a reacționat Elisei.

Citim din nou Romani 12: 14-2.

Gând: La ce grad pot să se găsească în tine aceste reguli de viață creștină ?

49. AUTORITĂȚILE (ROMANI 13: 1- 17)

În Romani 12 ai descoperit că lucrezi cu semenii din jurul tău, atât credincioși cât și necredincioși în diferite moduri. Ai văzut de asemenea cum să te porți față de oricine. În acest capitol vedem comportamentul față de cei din autorități, respectiv guvernul. Aceste instrucțiuni sunt fără alte excepții, așa că nu contează ce tip de guvern este la putere, ni se spune ca să fim supuși stăpânilor. Motivul este că autoritățile au fost puse de Dumnezeu. Dacă vrei să fii supus lui Dumnezeu trebuie să ascuți de guvern și de poliție. Dacă nu faci așa aduci judecata asupra ta. Nu trebuie să-ți fie frică de stăpâniri dacă ai făcut bine. Autoritățile te vor lăuda dacă faci bine. Dar dacă faci rău vei avea de-a face cu ele, într-un mod neplăcut. Guvernul este „în slujba lui Dumnezeu” ca să-L răzbune (versetul 4) pe cei care fac rău. El are dreptul și datoria să facă acest lucru. El trebuie să protejeze oamenii împotriva nedreptății și violenței. A primit mijloacele să facă aceasta, inclusiv administrarea dreptății, închisorii și pedepsei capitale. Dar nu trebuie să-ți fie frică pentru că guvernul este lucrarea lui Dumnezeu. El Îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ și exercită autoritatea în Numele Lui. Dacă vrei aceasta, atunci vei avea grijă de conștiința ta. Nu e totdeauna ușor să te supui guvernului. Nici pentru Pavel nu a fost ușor. El a scris aceasta credincioșilor din Roma care trăiau sub un împărat tiran și crud – Nero. Poate gândești: ” Dar acolo nu era guvernul dorit de Dumnezeu”. De ce ar trebui să fie supus acelui guvern? Astăzi există de asemenea guverne despre care ai putea să spui aceleași lucruri. Alt gând despre guvern care se aplică în zilele noastre și așa numitul votul liber este „dacă deciziile date de guvern sunt greșite trebuie să ne opunem”,

Aceasta se întâmplă în jurul tău. Neascultarea civilă este încurajată, dar nu ar trebui să fim implicați în asemenea lucruri. Este important să menținem ideea că guvernul este o instituție

pe care Dumnezeu a pus-o peste noi și căreia trebuie să i ne supunem. Dumnezeu i-a dat această autoritate. Dar noi nu putem fi neascultători în lucrurile care ne cer să ne comportăm contrar a ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său. Faptele Apostolilor 5:29 spune: „ar trebui să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni”. Chiar dacă nu putem asculta uneori, trebuie totuși să fim supuși guvernării, dar să nu ne arătăm răzvrățiți. Poți vedea răzvrățiți în jurul tău. Astfel de oameni dezaprobă toate legile. Ei vor să aibă avantaj din ele și încep protestele. Iată un exemplu de lege pe care tu nu ar trebui să o ascuți: interzicerea creștinilor să se adune. Domnul vrea ca noi să ne adunăm împreună (Evrei 10.25). Alte exemple de legi pe care ar trebui să nu le ascultăm includ în a nu face distincție între căsătorie și doar a trăi unul cu altul sau că homosexualitatea ar trebui să beneficieze de drepturi de participare la programe religioase. Alt exemplu: guvernul se bagă în domeniul dreptului femeii și ar putea adopta legea care contrazice ce a spus Dumnezeu cu privire la rolul femeilor în biserică sau familie. Rolurile în adunare și familie sunt ceva ce Dumnezeu a orânduit și de aceea guvernul n-ar trebui să se atingă de acestea. Guvernul perfect va fi doar în domnia de 1000 de ani când va domni Domnul Isus. Atunci peste tot va fi dreptate și în conformitate cu legile dreptății. Pe moment nu este cazul și ai grijă să nu te împotrivești stăpânirii ! Taxele pe care le plătești sunt legate de guvern. Fie că îți place sau nu, o parte din salariu este pus deoparte. Este o chestiune pe care guvernul decide ce să facă cu ea. La fel guvernul așteaptă ca tu să faci ce el îți cere. De exemplu cum te porți pe stradă ? Respecti regulile pe care guvernul le-a stabilit ca limită de viteză ?

Un creștin știe ce înseamnă să dea. A da nu înseamnă întotdeauna că o faci de bunăvoie. În versetul 7 „a da” nu este o obligație. Nu-ți eschiva datoria, ci fă-ți-o. Nu te certa pe tema impozitelor; respectiv cu cei ce sunt puși mai sus de tine, dă-le înțâietate și stima cuvenită. Astfel vei dovedi că ești un creștin

care păzește voia Domnului. Și atunci Dumnezeu îți va da ce ți se cuvine !

Citim din nou Romani 13.7.

Gând: Cum poți tu, în situația ta, să arăți că recunoști autoritățile ca instituții ale lui Dumnezeu ?

50. ÎMBRACĂ-TE ÎN DOMNUL ISUS ! (ROMANI 13:8-14)

E ușor să intri în datorii. Este o opțiune care apare atractivă. Nu trebuie să-ți refuzi un pic de lux. Împrumută niște bani cu o rată mică și viața îți va fi mai comodă. Gândind astfel, mulți oameni au intrat în datorii mari. Un creștin chiar dacă are obligații financiare obișnuite, ca întreținerea sau ploata curentului electric, îi este permis să aibă o singură datorie, și aceasta nu va fi plătită aici pe pământ – „a-și iubi aproapele”. Iubirea aproapelui este împlinirea legii. Legea interzice un număr de lucruri care ar putea fi dezavantajul cuiva. Dar dragostea nu rănește pe nimeni. Astfel, cine iubește pe alții nu îi rănește. „Dar spui, nu mai trăiesc sub lege”. Era clar din Romani 7 că, ai fost eliberat de sub lege. Este clar că aceste versete nu contrazic aceasta. Dacă îi iubești pe alții, nu vei face nimic interzis de lege, ci o vei împlini. Aproapele nu este o realizare la care ajungi pentru că legea îți cere să faci asta. Dragostea este expresia unei vieți noi care caută să facă bine altora. Dacă tu cauți binele altei persoane și nu răul acesteia, atunci în mod clar, vei împlini legea automat, așa cum vorbești.

În continuare ni se dă un exemplu în plus să împlinim această responsabilitate de a ne iubi unul pe altul – venirea Domnului Isus. În prima sa epistolă, Pavel leagă două lucruri: venirea Domnului și a ne iubi unul pe altul. În 1 Petru 4:7 el scrie mai întâi despre sfârșitul tuturor lucrurilor și apoi despre a ne iubi unul pe altul. Astfel este timpul să ne trezim din somn, să ne ridicăm. Șterge-te la ochi și privește cât de mult noaptea a avansat pentru că în lume este noapte neagră ca smoala. Noaptea indică întunericul spiritual care a venit prin păcat. Dar ziua este aproape, zorile vor veni, Domnul Isus va apărea în lume. În Maleahi 4.2, Domnul Isus este numit „soarele neprihăririi”. David în ultimile lui cuvinte vorbește despre Domnul Isus ca fiind „lumina dimineții când răsare soarele în

dimineața fără nori” (2 Samuel 23: 4). Orice ochi îl va vedea atunci. Fiecare zi ne apropie mai mult de acel moment. Tu ești mai aproape de acest moment decât atunci când ai crezut. Dacă „mântuirea ta este mai aproape” aceasta implică într-un anume sens că nu ești încă mântuit. Mântuirea ta nu este încă completă. Da, mântuirea trupului nostru este încă o chestiune de viitor. Romani 8 spune că am fost mântuiți în nădejde. Astfel când se spune aici că nu ești încă mântuit, aceasta se referă la pericolele care există și bătălia care încă persistă. Pentru a învinge în această bătălie trebuie să ascuți comenziile căpeteniilor. Ascultă cu atenție ordinele. Tu trebuie „să arunci” ceva și „să îmbraci” altceva. Mai întâi să luăm în considerație ce să aruncăm. Noi trebuie să ne „dezbrăcăm de faptele întunericii” pentru că ele aparțin nopții. Orice păcat este o lucrare a întunericii. Este ceva în viața ta despre care știi că este păcat ? Rupe-o cu el ! Poți face aceasta mărturisind acest păcat Domnului Isus și spunându-l că ai greșit. Roagă-L să te ajute să nu mai cazi iar în acest păcat. În Proverbe 28.13 există o mare încurajare care spune: „oricine își mărturisește păcatul și se lasă de el capătă îndurare”.

Când vei face aceasta, va fi loc pentru „armele luminii”. Pune-ți această armură. Aceste arme sunt diferite de cele din lume. Armele luminii sunt arme spirituale. Domnul Isus se numește lumina. Tu vei lua aceste arme de la El și El te va învăța cum să le folosești ca să învingi. În Evanghelii poți vedea cum le-a folosit El. Diavolul L-a ispitit pe Domnul Isus 40 de zile și 40 de nopți. În final a încercat trei ispite, dar Domnul Isus, L-a învins spunându-i: „Este scris”. Odată ce ai dezbrăcat și ai îmbrăcat, vine îndemnul să umblă pe o cale corectă. Caracteristicile menționate în versetul 13, pot fi găsite din abundență în lume, dar nu sunt pentru tine. Tu nu aparții întunericii, unde păcatele din versetul 13 domnesc. Tu aparții zilei. În viața ta, „Soarele neprihăririi”, a răsărit deja. Poți umbla în lumină. „Soarele neprihăririi”, este Domnul Isus. Ești îndemnat să te îmbraci doar cu armele luminii, dar și cu Domnul Isus. El este numit aici, cu Numele întreg. A te îmbrăca cu El, înseamnă a-ți

pune o haină care să fie văzută și de alții (nu sună literar dar, așa este). Gândindu-te doar la tine și ocupându-te doar cu tine, apar pete murdare și-ți distrugi haina frumoasă. Când va veni Domnul Isus va fi prea târziu pentru cel care nu L-au ales. Dar tu și cu mine Îl putem arăta întregii lumi. Ce binecuvântare ar fi dacă ar fi aduși și alții să Îl cunoască și să-L accepte pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor.

Citim din nou Romani 8: 14.

Gând: Cum observi că e noapte în lume și cum poți lăsa lumina să strălucească ?

51. A SE PRIVI UNUL PE ALTUL (ROMANI 14:1.7)

Așa începe o nouă parte a epistolei. Ține de la Romani 14:1 până la 15:7. Despre ce este vorba în primul și ultimul verset ? Ambele versete spun: "Primiți-vă unii pe alții. Aceasta este important pentru că tu știi că nu toți creștinii gândesc la fel despre anumite lucruri. Pentru a face clar diferența, Pavel îi prezintă pe doi credincioși. Unul este numit slab și altul tare. Modul în care credința este experimentată nu determină dacă cineva este puternic sau slab în credință. Și aceasta nu este diferența între a fi firesc sau spiritual. Dacă-i așa, atunci în acest caz, cel tare ar trăi spiritual și cel slab ar fi lumesc. Ceea ce avem aici este influența trecutului care poate juca un rol în viața creștinului. Este important să menționăm că, aceasta arată spre iudeul convertit care încă aderă la anumite reguli din Vechiul Testament.

De exemplu, a mânca sau a nu mânca o anumită mâncare și a respecta anumite zile ca fiind mai importante decât altele. În aceste lucruri, credincioșii pot fi slabi. Acei credincioși sunt slabi care consideră că ei trebuie să păzească anumite lucruri cu privire la mâncarea dată lui Israel ca hrană. În plus "cei slabi" sunt creștinii care simt că trebuie să țină anumite zile sfinte cum făcea Israel. De exemplu, gândește-te la așa-numitele sărbători „creștine”. Unii cred în sinceritatea lor, că trebuie să păzească aceste zile. Astfel, cel slab în credință nu este neglijent sau necredincios, ci un creștin meticolos pe calea credinței. În contrast, cel tare în credință știe că poate mânca orice, cu excepția lucrurilor menționate în Fapte 15:29 și el știe doar ziua care este diferită de alte zile pentru creștin și anume prima zi din săptămână. În Apocalipsa 1:10 această zi este numită „ziua Domnului”, adică ziua care aparține Domnului. Depinde de poziția ta în Hristos cum privești la anumite zile sfinte. Cel care știe că este o făptură nouă în Hristos nu va face o problemă

din mâncare și zile. El știe cum să le clasifice. Dar nu acesta este finalul problemei. Importanța pasajului este cum să acționeze unul cu celălalt. Dacă unul are un punct de vedere diferit de al meu, îl disprețuiesc (când aparțin categoriei celor tari) sau îl denunț (când aparțin celor slabi) ? Trebuie să ne acceptăm unul pe altul având în vedere că celălalt face aceasta pentru Domnul. Acesta este motivul nostru. Am putea să ne întrebăm ocazional (și reciproc): “Fac (sau nu) aceasta pentru Domnul?” Atunci vom ajunge la o concluzie sigură pentru noi în timp ce alții pot ajunge la alta. Toți trebuie să fie deplin încredințați. Dacă acceptăm aceasta, nu vor apărea certuri când vorbim între noi de aceste diferențe. Toți sunt responsabili personal înaintea Domnului. Ai observat de câte ori este menționat Domnul în acest pasaj ? Celălalt este sub autoritatea Lui și nu sub a mea sau a ta, el este slujitorul Altuia și supus Lui. Ar trebui să fim fericiți că dezbaterem temele dintr-o așa perspectivă. Înclinația noastră este să renunțăm la prescripții și să încercăm să rezolvăm totul. Aceasta n-ar mai lăsa aceasta ca un exercițiu al conștiinței. Avem nevoie să stăm lângă Dumnezeu. Știind și făcând aceasta, am fi ținuți departe de o atitudine arogantă. Nu este scopul nostru acela a-L mărim pe Domnul Isus? Acest fapt este exprimat în versetul 6, spunând că și unul și celălalt “ mulțumește Domnului”. Inimile noastre vor porni spre El și vom sta laolaltă în prezența Lui.

Citim din nou Romani 14:1-6.

Gând: Ești slab sau tare ?

52. TOTUL PENTRU DOMNUL (ROMANI 14:1-6)

Noi trebuie să trăim și "să murim pentru Domnul". Totul este pentru Domnul. Când ți-ai dat viața Domnului Isus și ai început să ascuți de poruncile Lui, era El asupritor ? Nu, am devenit noi liberi, când am ales să-l slujim Domnului Isus. Din momentul când ne-am supus Lui, am devenit complet ai Săi. Odinioară se părea că tu erai stăpânul tău, dar de fapt erai rob al păcatului. De aceea este eliberator să aparții Cuiva care a murit și a înviat. Romani vorbește pe larg de moartea și învierea Domnului Isus.

Domnul Isus domnește acum peste vii și morți și peste tine. Nu poți fi ascultător de Domnul Isus, judecând sau disprețuindu-ți fratele. Eu nu spun că tu faci așa, dar aceste versete n-au fost puse aici degeaba. Dumnezeu știe cum putem vorbi unul de altul. Orice credincios poate face aceste două greșeli. Dacă negi acest lucru, nu te cunoști. Iar cunoașterea de sine te păzește de aceste pericole. Și mai important este să vezi că aceste pericole ne fac să ne gândim la scaunul de judecată a lui Dumnezeu; vom sta înaintea Lui să ne judece faptele, nu dreptul nostru de a fi în ceruri. Acesta este un gând. Un loc de judecată, nu unul pe care stă un judecător pământesc și slab, ci un judecător cu o cunoaștere desăvârșită de tot ce am spus și făcut. El va revizui toate motivațiile noastre. El știe exact de ce am mâncat sau nu o anumită mâncare. El va clarifica de ce am judecat sau am disprețuit pe fratele nostru și ne va arăta și de ce alții l-au apreciat și s-au sacrificat pentru acest frate. Este de remarcant că aceste versete nu vorbesc despre lucrurile greșite și păcătoase ca și conduită imorală sau doctrină greșită. Dacă vedem ceva greșit în altcineva trebuie spunem aceasta și Bisericii locale, iar ea poate acționa pentru disciplinare. Noi facem aceasta pe baza unor versete din Biblie. Aici avem cugetele noastre personale. Cugetul nu este un ghid perfect pentru viețile noastre. Numai Cuvântul lui Dumnezeu este un

asfel de ghid. Deci Dumnezeu va fi cel care va evalua lucrurile. Faptul că vine un moment în care fiecare va da socoteală înaintea lui Dumnezeu are un efect pozitiv asupra noastră astăzi. Când mă gândesc la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, înaintea căruia voi sta și eu, vreau să trăiesc de parcă deja stau chiar acum înaintea Lui. De aceea vreau să-i dau Domnului Isus zilnic socoteală. Acest gând ne va duce la concluzia că n-ar trebui să ne judecăm unul pe altul. Vom lăsa acasta lui Dumnezeu. Oricine ar trebui să se plece personal înaintea Domnului Isus și să-L recunoască ca Dumnezeu. Acesta ne face să vedem cât de mici suntem. Aceasta ne face atenți în exprimarea criticii noastre a unui frate sau a unei surori, despre ceace simt să facă aceștia în prezența Domnului Isus. Privind atitudinea lor, vom fi atenți în cecece considerăm că ar trebui sau nu să facem înaintea Domnului. Este de asemenea posibil ca modul nostru de comportare să fie o piedică pentru creșterea spirituală a fratelui nostru, care s-a întors recent la Dumnezeu, sau care are o înțelegere mică a poziției lui în Domnul Hristos. Dacă afirmi că ți-ar place să slujești Domnului Isus, tot ce faci are o influență considerabilă asupra acelor care de asemenea vor să slujască. În timp ce tu ai o înțelegere diferită a unor probleme de cunoștințe personale. Poți fi convins în Domnul Isus că nimic nu este necurat în sine. Aici nu este necurăția ce se găsește în lume, ci anumite reguli ale Vechiului Testament. De exemplu în acele zile cineva putea deveni necurat, atingând sau mâncând ceva care a fost declarat necurat de Dumnezeu. Acum nu mai este cazul. Dumnezeu privește la orice credincios în relație cu lucrarea Domnului Hristos. Cineva care gândește că unele lucruri sunt necurate, dovedește că nu a ajuns la deplina libertate în Domnul Isus Hristos. Ține bine minte că avem conștiințe personale și diferențele în a trăi viața de credință. Următoarele versete clarifică cum ar trebui să lucrezi în această privință.

Gând: Care este reacția ta când te gândești la scaunul de judecată al lui Dumnezeu ?

53. NU FI O PIATRĂ DE POTICNIRE PENTRU FRATELE TĂU ROMANI (14: 15-23)

Dacă te-aș întreba dacă ai vrut să-ți întristezi fratele ai spune: „Nu !” și ai putea face ca fratele tău să fie trist prin ceva ce faci, când nu umbli în dragoste, chiar dacă poți fi perfect în ceea ce faci. Nu vezi nici o problemă în tine. Cu privire la Domnul Isus totul e în regulă, dar aceasta nu este totul. Tu trebuie să ți cont de fratele sau sora ta și dacă ei sunt întristați de ceva ce le-ai făcut, nu ești condus de dragoste.”Dragostea nu face rău aproapelui său”.

Poți să distrugi și spiritual pe cineva (să-i distrugi ființa spirituală) pentru care a murit Hristos, cu mâncarea ta (adică, făcând uz de libertatea ta). Aceasta ar fi un efect de nedorit de la folosirea libertății pe care acum o ai. Pentru a face lucrurile clare, cum ar trebui ca atitudinea ta să-i privească pe frații tăi. Pavel vorbește despre împărăția lui Dumnezeu. Tu și frații tăi erau parte din Împărăția lui Dumnezeu când ai acceptat pe Domnul Isus. În Împărăția lui Dumnezeu nu contează mâncarea și băutura. Ce contează este „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”. Așa cum se întâmplă cu împărățiile acestei lumi, tu găsești un rege și supușii săi în Împărăția lui Dumnezeu. Dar Împărăția lui Dumnezeu este vizibilă, nu are un rege vizibil, ci azi este o împărăție ascunsă cu un rege ascuns. Domnul Isus este Regele. Numele Lui exprimă autoritate asupra supușilor Săi. Domnul Isus exercită această autoritate. Guvernul Său este din ceruri unde este acum. În viața ta poți arăta că El are autoritate peste tine, din momentul în care Duhul Sfânt lucrează în tine. Dacă faci aceasta vei fi fără prihană în relațiile tale cu alții. Nu vei distruge pacea impunându-ți interesele fără să-ți pese de conștiințele celorlalți. Dacă lucrezi astfel cu fratele tău, care este în aceeași împărăție cu tine, atunci va fi bucurie în inima ta. Aceasta înseamnă să slujești cu adevărat pe Domnul Hristos și să placi Lui și oamenii din jur vor observa că ești

călăuzit de reguli diferite celor comune lor și lumii din jur. Ești îndemnat să „urmărești lucrurile care duc la pace și zidire”.

Trebuie să lupti pentru aceasta, nu se întâmplă automat. Pacea și poruncile divine sunt mai importante ca mâncarea. Nevoile fizice nu sunt greșite. Dumnezeu vrea să ne împlinească aceste nevoi, căci ele sunt supuse lucrării Lui. N-ar trebui să faci lucruri care să-l determine pe fratele tău să se poticnească. De exemplu, știi un frate dintr-o țară africană. În țara lui a mânca ouă este legat de idolatrie. El nu este încă eliberat de acest gând referitor la ouă.

Acum să presupunem că mănânc un ou pe zi. Nu-i nimic rău în asta ! Dar dacă acest frate ia micul dejun cu mine și eu îi ofer un ou, aceasta l-ar putea face să se poticnească. Eu aș putea să încerc să-l conving că nu este nimic rău în a mânca un ou. Dar dacă îl oblig să facă asta, aceasta ar putea să-l aducă într-o situație serioasă de conștiință. Dacă știi acest lucru, ar fi mai bine să nu mănânc ouă cu el.

Aceasta se poate aplica în toate cazurile. Credința ta în Dumnezeu și în lucrarea Domnului Isus este personală. Nu se spune că n-ar trebui s-o mărturisești . Credința te-a eliberat de toate formele de tradiții și obiceiuri care nu au nimic de-a face cu slujirea lui Dumnezeu. Ești numit binecuvântat dacă te bucuri de libertatea în Domnul Hristos fără constrângere și fără a te supune la tot felul de reguli pe care le impun oamenii. Nu contează dacă sunt numite reguli creștine sau dacă sunt reguli la care aderă lumea. Este important ca în viața practică zilnică să fii condus de credință și nu de sentimente. Credința este centrată pe Dumnezeu și Cuvântul Lui. Dacă ai îndoieli despre ceva, să nu faci. Trăiește prin credință. Credința nu este o expresie a incertitudinii, cum este adesea folosit cuvântul. Oamenii spun: „nu cred că este greșit”. Ei vor să spună: ”nu cred că e greșit, dar nu sunt sigur”. Dar Dumnezeu Și-a descoperit voia față de noi. Tot ce facem fără să-L întrebăm, este păcat! Aceasta este o afirmație puternică a Cuvântului lui Dumnezeu, nu-i așa ?

Citim din nou Romani 14:15-23.

Gând: Ce înseamnă pentru tine Împărăția lui Dumnezeu ?

54. PRIMIȚI-VĂ UNUL PE ALTUL DUPĂ EXEMPLUL DOMNULUI HRISTOS (ROMANI 15:1-7)

În acest pasaj, Pavel rezumă ce a spus în Romani 14. În versetul 1 el se consideră printre cei tari. El se include când spune „noi”. Aceasta nu e mândrie, ci mențiunea că el a devenit liber în Domnul Isus Hristos.

„Cei tari sunt creștinii care știu că prin lucrarea Domnului Isus ei au fost eliberați de orice lege și sclavie. Dar această libertate n-ar trebui să fie cauza durerii celuiilalt frate care nu este tare. N-ar trebui să-l forțezi să accepte convingerea ta corectă. Dincontră, trebuie să-i suporti infirmitatea. Astfel tu trebuie să-l ai în vedere pe celălalt în ceea ce este profitabil pentru el. A te mulțumi doar pe tine este contrar acestei gândiri. Nu trebuie să faci asta. Filipeni 2:4 spune ceva similar: „Fiecare dintre voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele celuiilalt”, apoi Filipeni 2:5 arată exemplul Domnului Isus. Este uimitor cum Domnul Isus este un exemplu la îndemâna noastră, de câte ori Dumnezeu cere ceva dela noi. De exemplu Coloseni 3: 13. Acolo citești despre a ne ierta unul pe altul urmând exemplul Domnului Isus: „Cum v-a iertat Hristos pe voi așa iertați-vă și voi”. Și în 1 Petru 2:21, poți vedea foarte clar pe Domnul Isus ca exemplu. Acolo se vorbește despre slujitori sau lucrători. Este scris așa ca ei să poată învăța dela Domnul Isus cum să se comporte. Astfel de fiecare dată când ni se cere ceva, trebuie să privim la Domnul Isus. Numai dela Domnul Isus putem învăța cum să procedăm într-o situație în care suntem implicați de Dumnezeu. Aici în Romani 15:3, găsești același lucru.”Pentru că nici Hristos nu și-a plăcut Lui însuși”. În întreaga Lui viață Domnul Isus a avut în vedere slava lui Dumnezeu. El a fost desăvârșit, perfect, în relația Sa cu Dumnezeu, El nu a trăit pentru Sine, încât atunci când

Dumnezeu era disprețuit, se simțea El disprețuit. Exemplul dat de Domnul Isus ne dă putere să facem ce se cere. Este la fel cum ți-ai mulțumi vecinul. Vechiul Testament este plin de exemple.

Când cercetezi Biblia, tot ce a fost scris te poate învăța ceva. Cu acest scop a scris-o Dumnezeu. Nu este doar un mănunchi de coincidențe. 1 Corinteni 10 spune că tot ce s-a întâmplat cu Israel s-a întâmplat ca exemplu pentru noi! Din acest motiv trebuie să citești Scripturile. Atunci vei învăța Scripturile, vei învăța despre înfrânare și vei găsi mângâiere. Ai nevoie de înfrânare în această viață pentru că viața este făcută dificilă de opoziția și lipsa de înțelegere. Continuă să mergi! Aceasta este încurajarea care vine din Scriptură. De asemenea ai nevoie de mângâiere în această viață, unde așa de multe lucruri te pot face să devii fără inimă. În Scripturi poți descoperi cum credincioșii au găsit mângâiere la Dumnezeu. Când ai găsit hotărâre și mângâiere în Scripturi, vei găsi speranță. Speranța îți întoarce ochii spre viitor. Va veni momentul când nu vei mai avea nevoie de răbdare și mângâiere. Desăvârșirea va veni. Diferențele dintre credincioșii slabi și tari nu vor mai exista. Din moment ce există încă aceste diferențe, răbdarea și mângâierea sunt încă necesare. Le poți găsi la "Dumnezeul răbdării și al mângâierii". Acesta este Dumnezeul tău !

Când El este centrul atenției tale, vei contribui la durata unității celor credincioși. Diferențele nu vă vor distanța unii de alții. Pentru a învăța cum să răbdăm și să găsim încurajare, unde trebuie să mergem ? La Domnul Isus. Nimic nu putea să-L oprească în umblarea Lui pe acest pământ. El a răbdat, oricât de puternică a fost opoziția și cine a întâmpinat vreo împotrivire mai mare ca El ? Nimeni din lume nu L-a încurajat, nici măcar ucenicii. Singura Lui încurajare era să știe că Tatăl era mereu cu El. Dacă Domnul Isus este exemplul nostru astfel, cu o inimă și un gând să-L slăvim pe Dumnezeu. Dacă Domnul Isus este exemplul nostru astfel, cu o inimă și un gând să-L slăvim pe Dumnezeu. Dacă ne certăm între noi pentru lucruri în care ar trebui să ne suportăm reciproc, Dumnezeu nu primește slavă.

Când învățăm să ne suportăm, aceasta ne va motiva să-L slăvim pe Dumnezeu. Pentru a ne agreea unul pe altul, trebuie să realizăm cum ne-a acceptat Hristos; El ne-a acceptat așa cum suntem. Și El știa perfect cum ne vom comporta. Dar chiar și așa ne-a acceptat.

El a îndepărtat păcatele noastre dându-Se la moarte, dar noi reținem ciudățeniile noastre. Pentru Domnul Isus aceasta n-a fost un motiv să ne respingă. El ne-a acceptat în ciuda ciudățeniilor noastre, care sunt așa proeminente. Văzând acest exemplu, ar trebui să ne acceptăm unul pe altul.

Citim din nou Romani 15:1-7.

Gând: Tu ce ești: slab sau tare ? De ce ?

55. EVANGHELIA PENTRU IUDEI ȘI PĂGÂNI (ROMANI 15:8-13)

Domnul Isus a devenit un rob ! Gândește-te la aceasta ! El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu a acceptat să fie rob. El a venit să slujească, nu să fie slujit. Aici citim cum a devenit un rob al tăierii împrejur. Aceasta înseamnă că El a venit la neamul iudaic pentru că tăierea împrejur a fost dată acestei nații ca un semn al legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei. El a locuit ca iudeu în poporul Său. Scopul venirii Sale a fost, printre altele, să confirme promisiunile făcute părinților, ca Avraam. Aceste promisiuni au fost date de Dumnezeu. Ei erau la fel de convinși că Dumnezeu când spune ceva, El împlinește. Și Domnul Isus a venit să confirme promisiunile. Dar mai mult, Domnul Isus a devenit rob al circumziei. Aceasta, pentru ca neamurile "să poată slăvi pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui". Aici Pavel face clară venirea Domnului Isus ca binecuvântare atât pentru Israel cât și pentru neamuri. Isaia 49:6 vorbește de această cale minunată. Acolo Dumnezeu Îi spune Domnului Isus „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului, În această primă parte din acest citat vedem că era în inima lui Dumnezeu gândul ca Domnul Isus să restaureze Israelul. Dar asta n-a fost tot. Pentru Dumnezeu, lucrarea Domnului Isus a fost așa de mare că El n-a vrut să limiteze beneficiile ei doar pentru Israel. El a dorit ca toate neamurile să împărtășească îndurarea care va veni peste om prin Domnul Isus. Rezultatul ar slăvi și mări pe Dumnezeu.

Este surprinzător că Dumnezeu a vorbit de îndurare neamurilor din Vechiul Testament ! Această îndurare nu a fost ceva nou, dar a fost revelată doar în Noul Testament. Nu e vorba de Adunare, sau Biseica lui Dumnezeu, pentru că în Vechiul Testament Adunarea era o taină, adică ceva ce Dumnezeu nu

descoperise. Dar chiar în timpul vechiului Testament, inima lui Dumnezeu se îndreaptă spre neamurile din afara Israelului. Ei aveau o poziție diferită, pentru Israel și rămășița poporului ales, și un loc separat pentru istoria mântuirii.

Dar Dumnezeu nu a respins celelalte neamuri. Sunt citate patru versete pentru a confirma acest gând. Sunt patru exemple care reprezintă tot Vechiul Testament pentru că ele sunt din lege (Deutoronom 32: 43), (Psalmi: 18:50, 117:1) și profeții: Isaia 11:10). În Luca 24:44 Domnul Isus a listat aceste trei părți dintr-un rezumat al întregului Vechi Testament. Primul citat de la sfârșitul versetului 9, este din Psalmul 18:50. Poate fi considerat ca un titlu al celorlalte citate. Acolo avem răscumpărarea rămășiței din mâna dușmanului de către Dumnezeu. Această răscumpărare este ocazie pentru cei care mărturisesc Numele Domnului printre neamuri. Ce este surprinzător este că în al doilea citat, în versetul 10, neamurile sunt chemate să se alăture poporului lui Dumnezeu. Ei sunt invitați să împărtășească bucuria răscumpărării. În al treilea citat, versetul 10, toți oamenii și „toate neamurile” sunt chemate să se închine și să-L laude pe Domnul. Aici bucuria nu este doar pentru poporul Israel, ci toate neamurile sunt chemate să împărtășească. Apoi în versetul 12, în al patrulea citat, se indică cauza bucuriei: „rădăcina lui Isai” se menționează vorbind despre Domnul Isus. Uită-te în Apocalipsa 22:16. El se va ridica să conducă peste neamuri. În domnia de 1000 de ani va fi un timp al bucuriei și fericirii pe care toate neamurile încearcă acum să obțină cu înfocare cu propria lor putere. Va veni un timp când neamurile vor spera în El: el poate să te umple cu bucurie și pace prin credință. Aceasta este să crezi ce contează. A crede îndeamnă să te încrezi în Dumnezeu care tot ce a spus va împlini, chiar dacă împrejurările vor fi potrivnice. Dacă ești convins de aceasta, vei fi inundat de speranță.

Aceasta te va face fericit și vei putea să-L lauzi într-o lume în care Dumnezeu și Hristosul Său sunt din ce în ce mai denigrați. Nu trebuie să încerci să fii entuziast. Aceasta fac oamenii fără Dumnezeu. Ei spun: „sus fruntea” și „niciodată să nu spui că vei

muri”. Îndemnuri ca acestea nu dau nici o putere reală sau durabilă. Omul nu are această putere de la el însuși. Puterea ta este Duhul Sfânt. Duhul Sfânt a venit să-ți direcționeze inima spre Domnul Isus. Doar atunci speranța ta va fi deplină și de nezdruccinat.

Citim din Romani 15:8-13.

Gând: Cum poți primi “ toată bucuria și pacea în credință” ?

56. LUCRAREA LUI PAVEL (ROMANI 15:14-21)

Deși Pavel nu se întâlnește niciodată cu credincioșii din Roma, era convins că ei erau plini de bunătate. El auzise destule despre ei ca să poată spune aceasta. Știa de asemenea că ei erau umpluți de toată cunoștința prin bunătatea și cunoștința lor și ei nu puteau să se mustre unii pe alții. Bunătatea și cunoștința sunt lucruri pe care nu ar trebui să le păstrezi pentru tine. Poți sluji altora cu aceste lucruri: „a mustra” îndeamnă a aduce înapoi pe cineva care într-un fel sau altul, merge în direcție greșită. Este o dovadă de bunătate dacă avem grijă unul de altul. Pavel aproape își cere iertare pentru că a scris aceasta. Dar el a dorit să le amintească lucruri pe care ar fi să le uite. Aceasta este un lucru de care tu întotdeauna vei avea nevoie dacă îți aduci aminte constant de un anumit lucru, n-o să-l uiți. El va restabili, așa cum spune Petru (2 Petru 1:12-15; 3:1), când înaintea morții el a reamintit credincioșilor adevărul lui Dumnezeu. Pavel a avut relație specială cu neamurile, inclusiv cu credincioșii din Roma pentru că ei aparțineau neamurilor. Aici el se numește „un trimis al lui Isus Hristos la neamuri”. Acesta este Duhul Sfânt care lucrează întoarcere la Dumnezeu și credință în cineva. Această credință sfințește (pune deoparte) persoane: el este dezlegat de lume și aparține lui Dumnezeu. Aceasta este făcut posibil de moartea și învierea Domnului Isus Hristos. El a făcut tot ceea ce era necesar pentru ca o persoană să fie salvată. De aceea există slavă doar în El și în lucrurile cu privire la Dumnezeu.

Întreaga viață a lui Pavel a fost îndreptată să facă voia lui Hristos. La convertirea lui, el a întebat imediat: Doamne, ce vrei să fac?” În tot ce a spus, L-a avut pe Hristos în minte.” Acesta este un exemplu important pentru noi. Dacă Hristos n-ar fi lucrat prin el, Pavel ar fi avut gura închisă. El a spus totul Subiectului vieții sale. A fost foarte clar pentru el să aducă

neamurile la ascultare. Tot ce spunea, tot ce făcea și orice dar pe care-l primea era îndreptat spre Acela. El nu avea puterea în el să facă aceasta. Era conștient că putea face asta doar prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Oriunde mergea, predica Evanghelia. Făcând astfel, respecta ce încredința altuia. Când a devenit conștient că altcineva predica Evanghelia într-o anumită regiune, el pleca în altă parte. Pentru el, predicarea era mai importantă decât predicatorul. Voia să fie în locurile unde Evanghelia nu fusese predicată. Astfel, tu ai primit o parte din această lume de la Domnul, pe care tu poți să-i mărturisești Lui. Această parte poate deveni mai mare, dar fii atent nu căuta partea pe care domnul a dat-o altuia. Pavel a experimentat mult necaz prin oamenii care l-au văzut într-o lumină nefavorabilă. Ei au spus lucruri despre el care nu erau adevărate. Când Pavel era într-un loc, alții veneau să spună că el căuta propriul avantaj. Acesta nu era modul în care lucra Pavel. El se uita la alții cum erau folosiți de Domnul, aceasta îl făcea mai degrabă bucuros decât invidios. Pentru această atitudine în a predica evanghelia, Pavel a avut un verset din Biblie din Isaia 52:15. Pentru el, aceasta era o indicație clară să meargă spre locurile unde Hristos nu fusese încă propovăduit. Aceasta îți oferă o avertizare importantă când vrei să faci ceva pentru Domnul (și cine nu vrea dacă-L iubește pe Domnul?). Lasă-te condus de Cuvântul Domnului. Hrănindu-te zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu, vei primi răspunsuri la întrebările despre multe lucruri. Nu vei găsi răspunsurile cu ușurință. Trebuie să citești rugându-te. În situația în care era Pavel, el n-a primit un bilet din cer cu numele locurilor care trebuiau vizitate. Cu multe întrebări în viețile noastre, experimentăm același lucru. Există întrebări ca: „Cu cine vrea Domnul să mă căsătoresc?” ce carieră să urmez? Ce meserie să-mi aleg? Nu vei găsi exact răspunsul la aceste întrebări în Biblie, dar poți găsi exemple de oameni temători de Dumnezeu bărbați și femei și principiile Cuvântului lui Dumnezeu care ar trebui să fie menținute. Poți avea în atenție aceasta prin decizia ta. În același fel, alegerea ta pentru o meserie poate depinde de întrebarea: „Pot să-l slujesc Domnului prin ea?” sau „Pot fi împins contrar să nu fac

voia lui Dumnezeu ?” Crede-L pe Dumnezeu în Cuvântul Său. Cine crede în El și se încrede în El nu va fi dat de rușine.

Citim Romani 15.14-21.

Gând: Ce întrebări ai? Unde cauți răspunsurile ?

57. CUM A LUAT PAVEL HOTĂRĂRILE SALE (ROMANI 15:22-33)

Din nou Pavel a lăsat pe credincioșii din Roma să știe că i-ar place să meargă să-i vadă. La începutul acestei scrisori din Romani 1:11, el spunea aceasta, de asemenea. Dar acum spunea că ar merge la ei când va călători în Spania. Astfel i-ar vizita. El aștepta ca ei să-i dea ce-i trebuie pentru călătorie. El conta pe dragostea lor. N-ar continua înainte ca ei să se bucure de companie. Da, te poți bucura de frații și surorile tale în Hristos. Tu probabil ai avut experiența omenilor din jurul tău care au grijă de tine și care sunt interesați de tine. Când nu-L cunoșteai pe Domnul Isus erau mulți oameni care se comportau ca și cum le-ar fi păsat. Dar, adesea, acesta era doar un pretext. Ei aveau grijă de tine atât timp cât puteau profita de tine. Acum, că L-ai primit pe Domnul Isus, ești acceptat într-o nouă grupare de oameni. Acești oameni Îl cunosc pe Domnul Isus și au învățat să se iubească. Iar oricine li se adaugă este de asemenea, iubit. Sigur, uneori vei fi dezamăgit de frații de credință. Ei sunt ființe umane slabe, care șchiopătează.

Dar dacă Pavel, marele apostol care știa bine că în Roma nu era totul fără pată, credincioșii din Roma puteau să se bucure , nu-i așa? Dar înainte ca Pavel să poată merge la Roma, el trebuia să facă ceva. Avea bani cu el dintr-o colectă a credincioșilor din Macedonia și Ahaia. Bani erau destinați credincioșilor săraci din Ierusalim. Această colectă nu fusese rezultată dintr-un apel caritativ, auzind de sărăcia dela Ierusalim. Era o strângere voluntară, deoarece de două ori se spune: "le-a plăcut". Era o anumită obligație, de când neamurile participaseră la lucruri spirituale care erau destinate mai întâi poporului pământesc al lui Dumnezeu. De când Israel respinsese pe Domnul Isus, Evanghelia plecase la păgâni (neamuri) așa că ei de asemenea puteau fi binecuvântați spiritual.

Apoi neamurile ar trebui să facă ceva în schimb când printre sfinții evrei din Ierusalim erau nevoi. Era o datorie pe care puteau să o plătească astfel. Aceasta ni se aplică și nouă. Când ești binecuvântat spiritual de un frate sau o soră, poți împărtăși cu el sau cu ea daruri materiale (Galateni 6:6). Poți da ceva la colecta adunării și poți da și ceva personal. Pavel și-a luat această sarcină foarte serios. El era preocupat de bunăstarea spirituală a credincioșilor, dar fără îndoială că și bunăstarea lor trupească era importantă pentru el. Când această lucrare va fi fost îndeplinită, putea merge la ei în drum spre Spania. Cel puțin, așa credea. Mai târziu, a mers la Roma dar nu cum intenționase.

În viața ta de asemenea, lucrurile pot lua un curs diferit de cum te-ai fi așteptat. Dumnezeu știe ce e mai bine pentru tine. Dacă te gândești la asta, vei fi păzit de dezamăgiri. Pavel mai știa că dacă el ar fi venit, venea cu binecuvântările întregi ale Domnului Hristos. Ei bine, acea binecuvântare deplină a venit. Din închisoarea Romei a scris epistole despre cea mai mare binecuvântare a Adunării. Avem aceste epistole în Biblia noastră. Putem citi despre „plinătatea binecuvântării”, în aceste epistole către credincioșii din Efes, Colose și Filipi. Aceste epistole te înzestreză cu o înțelegere a deplinei binecuvântări a lui Hristos. Poate Pavel simțise ce era înaintea lui. El apelase cu încredere la credincioșii din Roma. Acest apel era inspirat „prin Domnul Isus Hristos și dragostea Duhului”. Era un mod fin de a apela la cineva. El putea spune aceasta, pentru că atât Domnul Isus, cât și Duhul Sfânt erau în spatele acestui apel, Domnul Isus este menționat aici pe numele Său întreg. Vezi deci, că Duhul Sfânt este o persoană care iubește. Astfel acest apel a lui Pavel de a stăruii în rugăciune, vine de fapt de la Domnul Isus, în timp ce dragostea Duhului este puterea de a răspunde la aceasta. Pavel vorbește de stăruința în rugăciune. Știi ceva de asta ? Rugăciunea adevărată este ca fulgerul. Această luptă nu este făcută cu mâinile și cu picioarele. Este o luptă spirituală. Trebuie să ne luptăm astfel ca serviciul servitorilor să nu fie stânjenit de adversari și lucrarea Domnului

va fi ca o binecuvântare pentru credincioși. Astfel, noi contribuim ca slujitorii să facă voia Domnului cu bucurie. Credincioșii vor fi zidiți prin aceasta. Slujitorii Domnului nu sunt mașini fără sentimente. Ei au nevoie de rugăciune să-și facă serviciul cu bucurie și să fie mângâiați de alți credincioși. Dumnezeuul păcii este gata să-ți dea pacea interioară și să te ajute în lupta atâtor câmpuri.

Citim din nou Romani 15:22-23.

Gând: Există cineva căruia ți-ar place să-i dai sau să-i trimiți ceva ? Fă așa și gândește-te la Matei 6:1-4.

58. SALUTĂRI ȘI MULT MAI MULT (ROMANI 16:1-16)

Salutări! Uită-te bine la toate aceste nume. N-ar trebui să sari peste această porțiune ? Pentru Pavel, aceste nume înseamnă mult! Erau oameni care aparțineau Domnului Isus.

Aici ai un exemplu practic de unitate a credincioșilor. Tu îi saluți pe oamenii pentru care simți ceva special și de care ești legat într-un anumit mod. Ei sunt oameni pe care nu îi vezi zilnic. Poate niciodată nu i-ai văzut și doar ai auzit de ei. Dar ce ai auzit, îți dă un sentiment de unitate, de a aparține la un loc. Este foarte încurajator atunci să primești salutările cuiva. Te face să-ți dai seama că cineva se gândește la tine. Aceasta te încurajează. Salutările sunt importante. Ele accentuează ceva ce tu dai altora. Când cineva îți spune să saluți pe un anumit frate sau soră, este o sarcină importantă. Și Pavel la fel spune aici credincioșilor din Roma că ar trebui să salute un număr de frați și surori. Ceea ce este izbitor în aceste saluturi este ceva adăugat la multe nume. Pentru Pavel nu era o simplă înșiruire de nume. Aceste persoane însemnau mult pentru el. Fiecare era ceva special. Cu fiecare a avut o relație specială. Astfel, relația ta cu fiecare frate și soră va fi diferită. Dacă începi să ai ochi pentru această diferență, va rezulta într-o uriașă îmbogățire în interacțiunile cu frații și surorile. Există și nume pe care Pavel le menționează fără să adauge ceva. Poate te întrebi dacă nu era nimic special de menționat. Nu era nimic care îi făcea remarcabili ? Erau plictisitori ? Nu știu. Poate erau pur și simplu frați și surori banali. În orice caz, erau incluși și ei. Poți vedea aceeași diferență la ucenicii Domnului Isus. Despre unii, nu știm multe pentru că nu se spune multe despre ei. Despre alții știm mult mai multe pentru că se spune mult despre ei. Dar există ucenici de la care știm doar numele. Ce au făcut, este ascuns de noi. Dar Dumnezeu știe asta și El nu uită să le aprecieze valoarea. Dumnezeu are propriul Lui mod cu fiecare

credincios. Este frumos când poate fi spus despre tine ceva mai mult decât doar numele, dar aceasta nu te face mai important. Trebuie să fie clar că ești mânat de dragoste pentru Domnul Isus. Vezi aceasta adesea cu numele pe care Pavel le menționează. Adesea ceva este adăugat despre Domnul Isus. El a fost motivul muncii lor. Pavel avea un ochi atent pentru lucrarea surorilor. Dintre toate numele pe care el le menționează, prima este e unei surori. Și mai multe sunt menționate în aceste versete. Fivi trebuie să fi fost o femeie deosebită. Poate îi primise cu ospitalitate sau poate ea i-a vizitat. Poate le-a scris scrisori de încurajare. Oricum ar fi fost, prin lucrarea ei ea ajutase pe multe. Aceasta înseamnă că lucrurile prin care ea le ajuta pe multe să fie întărite. Pavel experimentase aceasta ca o binecuvântare. De aceea, el putea s-o recomande credincioșilor din Roma. Când Fivi a venit la ei, ei urmau s-o primească într-un mod demn și s-o ajute. Aceasta este o scrisoare de recomandare pentru Fivi. Apoi există un cuplu pe care Pavel l-a adus special în atenția credincioșilor din Roma. Numele ei era Priscila și a lui, Aquila. Soția este menționată prima aici. Ei sunt menționați în ordine inversă în toate locuri din Biblie. Dacă avem în vedere responsabilitatea sau explicația Cuvântului lui Dumnezeu, Aquila este menționat primul. Și dacă un serviciu practic în cadrul familiei este în vedere, pentru care mai întâi soția este responsabilă, Priscilla este mai întâi menționată, ca aici. Pavel stătuse cu ei (Faptele Ap. 18:1-3). Restul din Fapte 18 arată că era periculos să-l ai pe cineva ca Pavel în casa ta. Acest cuplu își riscă viețile pentru el. De aceea, Pavel le era recunoscător. Dar credincioșii din adunările națiunilor ar putea și ei să le fie recunoscători. Prin curajul lor, adunările neamurilor ar putea continua să aibă avantaj din serviciul lui Pavel. La fel, când tu faci ceva pentru un slujitor al Domnului, este de asemenea un serviciu pentru alții, care sunt slujii de acest servitor.

Vreau să închei arătând spre ultima parte a versetului 16. Pavel nu se adresează numai nerecredincioșilor, el își salută și cunoștințele, el transmite salutări de la toți cu care erau în

legătură „Toate bisericile lui Hristos vă salută”. Adunarea din Roma era în relație cu adunările Domnului Hristos care existau în toate locurile de pe pământ. Ce bine este când și aceasta se experimentează! Tu știi că Adunarea este foarte dezbinată, în afară. Mai este posibilă unitatea Adunării? Da, mai este. Cum poate fi făcută aceasta ? Următoarea epistolă (1 Corinteni).

Citim din nou Romani 16:1-6.

Gând: Trimite salutări cuiva care n-a auzit de tine de multă vreme.

59. FII ÎNȚELEPT PENTRU CEEA CE ESTE BUN (ROMANI 16:17-24)

În Romani 14 ai văzut că frații și surorile din adunarea din Roma nu gândeau la fel mereu. Asta se referea la anumite zile sau a nu mânca anumite mâncăruri. În Roma erau frați și surori care nu erau complet eliberați de influențelele iudaismului. Ei trebuiau să învețe să trăiască cu aceste diferențe și să se suporte unul pe altul. Dar acum Pavel le spunea ceva despre oamenii pe care ei n-ar trebui să-i suporte. Toleranța este o caracteristică fină, care are de-a face cu slăbiciunea, dar este total greșită în relația cu lucrurile greșite, păcătoase, nescriturale. Nu poți tolera aceste lucruri. Dacă există oameni printre credincioși care generează despărțiri și supărări contrar învățaturii pe care ai învățat-o, trebuie să te îndepărtezi de ei. Diavolul încearcă întotdeauna să creeze dezbinări și certuri printre credincioși. El adesea urmărește aceeași apropiere așa cum a urmărit-o pe Eva la căderea din Grădina Edenului la începutul Bibliei. El vine cu întrebarea iscusită: “Oare a zis Dumnezeu?” (Geneza 3:1).

Iată cum a semănat îndoială în inima ei despre lucrurile pe care le-a spus Dumnezeu în mod clar. La fel modul în care satana încearcă să strecoare îndoiala printre credincioși este cu privire la învățătură. Doctrina nu este o teorie plicticoasă, ci o învățătură vie a Cuvântului lui Dumnezeu. Totdeauna există oameni care vor să te facă să crezi ca ireal ce scrie în Biblie și ce-ai învățat despre ea. Trebuie “să te îndepărtezi” de acești oameni. Tu auzi că acești oameni vorbesc mai mult despre ei decât despre Dn-ul Isus. Ei știu exact cum să spună și să scrie ca să ducă în rătăcire pe credincioșii slabi. Acești oameni nu-l slujesc Domnului Isus, ci pântecelui lor. Sunt doar pentru ei. Sper să se spună despre ascultarea ta că a “devenit cunoscută de toți” și că alți frați și surori au observat-o. atunci nu vei cădea pradă celor care strecoară îndoiala. Pentru a te proteja de astfel

de oameni este nevoie să fii înțelept față de rău. De aceea, ocupă-te cu lucruri bune și nu cu rele. Ocupă-te cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Nu trebuie să te implicii în practicile rele ale acestei lumi ca să afli cât rău este în tot. Ci, depărtează-te de ea. Nu încerca răul. Dacă faci asta, te va doborî. Un număr de tineri s-au jucat cu jocuri oculte din curiozitate și au devenit atrași în ocultism pas cu pas. Unii au început cu jocurile de noroc doar o dată și au devenit dependenți de acestea. Alții au furat o țigară cu sau fără marijuana, să vadă cum este și au sfârșit prin a fi dependenți de droguri. Nu gusta din păcat ! Ai grijă ! Lumea în care trăiești este în mâinile lui satan. Poate știi dintr-o experiență amară ce coruptă este lumea. Dacă te-ai întors recent, vei urî răul. Apoi vei dori să te păstrezi curățit de el. Totuși, tentațiile vor veni din nou să li te alături. De aceea, ai grijă să fii înțelept față de ce este bun. Ține-te strâns de Dumnezeu ! Satana va fi foarte curând va fi călcat sub picioarele tale. Știi de cine ? De Dumnezeul Păcii. Satana vrea să aducă dezbinare. Dumnezeul Păcii va pune un sfârșit acesteia. Când vei ține cont de aceasta, vei avea pace în inimă! Astfel Dumnezeul Păcii va rămâne ținta ta și satana nu va avea ocazie să te infecteze cu rău. Pentru a face acest adevăr în viața ta, ți se dorește „harul Domnului Isus”. Mai multe saluturi urmează de la credincioșii individuali din Adunarea din Roma. Printre ei este Terțius. El a scris ce i-a dictat Pavel. Așa scrie Pavel de obicei. Ca semnătură uneori adăuga un salut personal la sfârșit, ca în 1 Corinteni 16:21. Într-un singur caz a scris singur scrisoarea. Situația din adunările din Galatia era așa severă că Pavel a luat tocul în mână și le-a scris-o (Galateni 6:11). Faptul că Pavel a folosit sau nu un scriitor nu diminuează autoritatea a ceea ce a scris. El, ca apostol, a fost autor și destinatar. Dumnezeu vrea ca tu să știi ce este scris în această epistolă către Romani. Îndreptățirea ta înaintea lui Dumnezeu a fost o problemă importantă. Dar cu aceasta, nu s-a terminat tot de spus din partea lui Dumnezeu. În ultimele versete a acestei epistole vei

citi mai multe lucruri pe care le are Dumnezeu în inimă să ți le facă cunoscut.

Citim acum Romani 16:17-24 din nou.

Gând: cum poți fi îndreptățit față de ce este bun ?

60. O DOXOLOGIE (ROMANI 16: 25-27)

Aici, Pavel ajunge să-L laude pe Dumnezeu. Dumnezeu este înaintea lui. El îi umple viziunea. Dumnezeu este așa de mare pentru el, că în aceste ultime versete el spune lucruri despre Dumnezeu care merg în spatele temei din epistolă. Vorbind despre Dumnezeu și Evanghelia Lui, inima lui este prea plină să-l mai rețină să vorbească ceva despre „revelația sistemului”. Cuvântul „mister” (folosit adesea în Noul Testament) înseamnă că ceea ce a fost ascuns în Vechiul Testament sau a fost necunoscut, a fost cunoscut în Noul Testament. Pavel nu stăruiește asupra acestuia, dar îl menționează, el ți-l face cunoscut că este mai mult decât ce ai descoperit în această epistolă. Nu înseamnă că această epistolă nu este la fel de importantă. Fără să studiezi epistola, poți uita despre înțelegerea misterelor. Învățăturile lui Pavel în aceste epistole, în special în Colos și Efes sunt strâns legate de această epistolă către romani.

Aș vrea să-ți dau un sfat bun. Citește epistola către Romani regulat. Atunci vei rămâne în contact direct cu baza vieții tale de familie. Pe această bază poți construi mai departe studiile din Biblie. Dumnezeu poate să te întărească în ce ai învățat din această epistolă. Nu este Domnul Isus totul pentru tine? El stă în centrul planurilor și gândurilor lui Dumnezeu. Acceptându-L ca Mântuitor și Domn, ești legat de El. Domnul Isus nu este pe pământ ci în cer. Aceasta înseamnă că ești conectat cu Domnul în ceruri și pentru că cerul este locul de reședință a lui Dumnezeu și al Domnului Isus și tu aparții aceluși loc de asemenea. Poți întreba „Este așa de deosebit?” Da. Omul a fost creat să trăiască pe pământ. Vechiul Testament arată aceasta. Cea mai mare binecuvântare a credincioșilor din Vechiul Testament a fost că știau că va exista o viață pe pământ sub domnia lui Mesia. Domnul Isus în domnia Lui milenară viitoare va fi punctul central al pământului. Orice

binecuvântare va pleca de la El peste întregul pământ și tot pământul Îl va slăvi. Credincioșii din Vechiul Testament au tânjit după acest timp și îl așteptau cu nerăbdare. Va fi un timp minunat. Dar în Noul Testament avem binecuvântări care depășesc cu mult așteptările. În timpul Vechiul Testament, acesta nu putea fi discutat deoarece era ascuns. Dar acum a fost descoperit !

Dumnezeu a dat porunca să se facă cunoscut că oamenii vor fi cu Domnul Isus în ceruri. Ei sunt oamenii care cred în Domnul Isus de când S-a întors în cer. Domnul Isus a trimis Duhul Sfânt pe pământ să adune la un loc pe acești oameni. În alte epistole acești oameni care sunt adunați împreună sunt numiți Biserica sau Adunarea. În acele scrisori ale lor vei descoperi ce privilegiu uriaș este să aparții Adunării ! În planul și inima lui Dumnezeu Adunarea a existat înainte ca lumea să existe. Pentru a forma Adunarea, porunca lui Dumnezeu a fost predicarea Domnului Isus Hristos printre neamuri. Oricine se supune Lui în credință se face parte din Adunare. Toată veșnicia Adunarea va fi în ceruri în Casa Tatălui. Toată veșnicia, Adunarea va da slavă și cinste Lui, care, în harul Lui măreț și dragostea pentru om, a dat așa o poziție superioară oamenilor, chiar păcătoși fiind. Singurul Dumnezeu înțelept a fost doar Unul care ar putea împlini acest plan. Fiul Său Isus Hristos a fost Cel care ar putea să-l împlinească. Cine ar fi putut făuri ideea de a ridica umilele ființe umane, ucigașii Fiului lui Dumnezeu, către înălțimea Casei Tatălui ? Cine altcineva decât Dumnezeu ar putea face asta astfel ca să ne aducă la admirație și glorie veșnică ? El L-a trimis pe fiul Său lumii în timp ce știa ce vor face oamenii cu El ! Și în același loc unde oamenii L-au omorât pe Domnul Isus acei oameni au putut primi toate binecuvântările pe care Dumnezeu le avea în inimă, le-a dat. Prin Domnul Isus Hristos și lucrarea Lui la cruce, Dumnezeu va primi pentru totdeauna slava pe care doar El o merită.

Acum citim din nou Romani 16: 25-27.

Gând: Dă-I lui Dumnezeu slava pentru tot ce ți-a arătat cu privire la El și Fiul Său.

Oude Sporen 2008